DONNA KAUFMAN

Prietena mamei lui

ALCRIS

Redactoarei mele,
Susann Brailey

Pentru că râde în toate locurile cuvenite

Prolog

Tucker Morgan gemu cu profundă satisfacție, în timp ce niște degete puternice îi frământau spatele gol.

– Cu mâinile astea, Steph, ai putea să realizezi pacea mondială. Trup cu trup.

Singurul răspuns fu un mormăit scurt, dar în fond Steph nu prea știa engleza.

– Cred că m-am îndrăgostit.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă. Mâinile se opriră. Geamătul lui Tucker exprima plăcere.

– Da? întrebă el, în timp ce simțea tensiunea strecurându-i-se înapoi în ceafă.

– Sauna vă așteaptă, domnule. Privată, așa cum ați cerut.

Zâmbind, Tucker își rezemă capul de masă.

– Mulțumesc.

Cere și ți se va da. Era cazul să se deprindă cu asta. Uluitor, cât de mult putea conta o diferență de câteva zerouri pe ultimul rând al contului său din bancă.

Steph își reluă masajul apăsat al șalelor lui Tucker. Ultima oară când i se făcuse un masaj, acesta fusese administrat mai mult cu

entuziasm decât cu talent, de către o tânără, pe când Tucker se afla într-o misiune în Singapore. Își lăsă ochii să se închidă, cu un zâmbet visător.

Slujba sa de șef al unei agenții internaționale de securitate îl purtase în unele dintre cele mai exotice porturi ale lumii. Dar, fiind un șef care se implica personal, își petrecuse cea mai mare parte a timpului stând în holuri, lângă"apartamente șic, de unde coordona strategiile de intrare și ieșire, în timp ce se ospăta cu resturi de mâncăruri gourmet sau delicatese din automatele de distribuire. Iar asta, numai când nu bătea coclaurile, de regulă la orele două ale nopților ploioase cu fulgere și trăsnete, asigurându-se că nici un nebun nu plănuia să intervină și să spargă balonul ireal de desfătare care-l înconjura pe cel mai recent client cu bani al său.

O palmă aplicată scurt îl readuse la realitate.

Tucker se ridică în capul oaselor și se înfășură cu un prosop alb peste șolduri, înainte de a se lăsa să alunece de pe masă. Îi zâmbi suedezului de o sută douăzeci de kilograme.

– Nu ești un Yuan Li, Stephan, dar tragi niște frecții nemaipomenite.

Maseurul se mulțumi să dea din cap și ieși pe ușă. Cu cât i-ar fi fost mai simplă munca, își spuse cu amărăciune Tucker, dacă scumpii săi clienți ar fi adoptat nivelul lui Stephan de a lega relații cu clienții lui.

Ieși pe ușa din fund, care dădea direct în vestiarul bărbaților de la băile Hotelului Fairmont, și ajunse la saune. Numele său era scris de mână, cu grijă, în dreptul numărului șase.

Zâmbind, intră în propriul său balon de lux ireal și închise ușa după el, pentru a se lăsa apoi pe bancheta din lemn de cedru. Se terminase cu statul afară, își spuse el. Luă o carafă mică de porțelan și turnă puțină apă peste pietrele îngrămădite în centrul încăperii. Vaporii se răspândiră prin aer, fâsâind, în timp ce Tucker se întindea cu capul rezemat pe brațe.

Mda. Asta era ceea ce-și dorea, pentru asta își vânduse firma. Zâmbi în sinea lui, amintindu-și telefonul din străinătate și pauza îndelungată din momentul când îl șocase pe Gunter Lansdorf

răspunzând afirmativ la a nu știu câta lui cerere de a cumpăra Morgan & Manson Securities. Alegerea momentului era totul.

Timpul. Timp pentru el însuși. Nimeni cu care să-și bată capul, în fața căruia să răspundă, pentru care să facă planuri, la care să se gândească, pe care să-l protejeze. Nu mai avea grijă de ei. Era unul *dintre* ei. Trase adânc aer în piept și îl expiră încet. Da, bine era să facă parte dintre ei.

Probabil ațipise căci, pe neștiute, se pomeni că îl atingea cineva pe spate. Visa. Peste el plutea un miros de parfum. Aha, un vis frumos. Niște degetele desfăcură marginea prosopului. O-ho-ho, grozav vis avea să fie.

Imediat, urmă o palmă îndesată, usturătoare, pe fund.

– Ei!

Înhățându-și prosopul, Tucker se rostogoli în poziție șezând, insprând șuierător când bancheta fierbinte intră în contact cu anatomia sa recent înfierbântată.

– Ce naiba...

Privind prin ceață, văzu o femeie scundă stând în fața lui. Rămas cu gura căscată.

Nu era sigur, dar trebuia să existe pe undeva o lege interzicând să-ți vezi orice rudă trecută de șaptezeci de ani neavând pe ea mai mult de un prosop alb.

– Mătușă Lillian?

– În carne și oase.

Tucker coborî privirea. Mai mult în carne.

Bătrâna zâmbi, citindu-i gândurile. Una dintre numeroasele ei calități iritante.

– Și-i o carne a dracului de bună, își aranjă ea cochetă turbanul de satin dureros de purpuriu pe care și-l înfășurase strâns pe cap. Ar fi și cazul, am plătit bani grași pentru ea. Doctorul Haarhuis și Sven Distrugătorul sunt foarte fericiți datorită acestui trup.

– Nici nu mă mir, mormăi el; când mătușa Lillian își arcui o sprânceană impecabil desenată cu creionul, se grăbi să adauge: Sven Distrugătorul?

– Antrenorul meu personal. A fost mândria Federației Mondiale de Lupte. Mă rog, până la incidentul ăla nefericit cu Mongo Magnificul.

Își întinse degetele încărcate de inele, studiindu-și lacul de unghii la fel de purpuriu, după care îi aruncă un zâmbet scurt.

– Mda, mă rog, ce-a pierdut Federația, am câștigat eu.

– Ăsta-i vestiarul bărbaților, Lillian. Cum ai intrat aici?

– Sunt bătrână, nu mai am vederea de altădată.

– Bondarii au niște ochi mai slabi decât tine.

– Am pierdut toată dimineața ca să-ți dau de urmă. Nu te bucuri că mă vezi?

– Dacă te-aș vedea mai des, sunt aproape sigur că unul dintre noi ar fi arestat.

Tucker nu era pe măsura repeziciunii lui Lillian Parker, care se situa undeva între viteza luminii și viteza warp – sau vai de mama ei, după cum era cazul – și nu se mișcă destul de rapid pentru a-i evita ciupitura dureroasă, deasupra prosopului. Scoase un țipăt – ceea ce-l făcu să se simtă ca un pici de opt ani – și apucă prosopul de margine.

– Cam dolofan pe mijloc, îl măsură Lillian scurt cu privirea. Vezi că se-apropie schimbarea prefixului cu patru, Tucker. Nu-i momentul să te moleșești.

Tucker nu-i spuse că și el se gândise la același lucru. Motiv pentru care se înscrisese la o ședință de tortură matinală cu profesioniștii tenisului de la Fairmont, înaintea întâlnirii cu Stephan.

– Totuși, ai niște buci drăguțe, adăugă ea, făcându-i cu ochiul.

Îi fusese mai dor de ea decât își dăduse seama. Își flexă brațele într-o poziție exagerată de culturist și, cu accent austriac stricat, spuse:

– Nu mi-oi strica eu banii pe Sven, dar oricum nu-s de lepădat.

Zâmbindu-i, adăugă:

– Și n-am nici o urmă de scalpel pe mine.

– Ia seama, băiețaș, îl avertiză Lillian, ațintindu-și spre el o gheară purpurie pilită migălos. Chiar dacă sunt câțiva ani de când te-am bătut la funduleț ul ăla pietros, încă nu ești prea mare ca să încasezi câteva curele.

– Ce vorbești, mătușă Lil, nu crezi că și-așa suntem destul de perverși?

Bătrâna zâmbi.

– Termină cu mătușismele astea. Mă faci să mă simt ca o babă.

– Niciodată!

De fapt, Lillian nu era rudă cu el. Fusese cea mai bună prietenă a mamei lui și, după moartea acesteia, când Tucker avea opt ani, devenise salvarea lui.

– Faci parte din familie, Lillian, îi surâse el cu afecțiune sinceră. Și, de bine – de rău, numai pe tine te am.

Lillian se așeză, îl cuprinse cu un braț și-l strânse. Tucker încercă să nu tresară.

– Și la urma urmei, ce te pune Sven să mănânci?

Femeia râse.

– Bine-ai venit înapoi, Tucker. Tot aștept încă unul din biletele alea de avion pe care-ți place așa de mult să le trimiți. Am îmbătrânit prea mult ca să mă zbânțui prin lume pentru a te vedea. E timpul să te întorci acasă. De data asta, chiar mi-ai lipsit.

– Cred că e cazul să-ți mulțumesc. Iar prea bătrână nu poți fi, fiindcă tu n-ai vârstă, ai uitat? Mi-ai spus-o de suficiente ori.

Totuși, trecuse *prea* mult timp. Ținuseră legătura prin telefon, iar Tucker îi expediase bilete de avion ca să vină la el în vacanțe, de două ori pe an, dar nu-și găsise timpul pentru a se întoarce în Florida de...

– Opt ani, spuse el încet.

Trase adânc aer în piept. O dată cu acesta, i se strecură în suflet și vinovăția.

– Chiar a trecut atâta timp?

– Mhm. Aproape de șapte ori cât perioada dinainte.

Apoi, îl plesni pe coapsă destul de tare ca să-i lase o urmă și spuse:

– Dar ai ajuns aici tocmai la timp. Am nevoie de serviciile tale.

– Am vândut Morgan & Manson Securities, Lillian.

Bătrâna făcu un gest de nepăsare.

– Da, da, ți-am citit scrisoarea. Și cât de mult aveai de gând să aștepți până-mi făceai o vizită?

O privi prudent.

– După câte se pare, nu destul de mult.

– Hmm. Nu-ți prea faci griji în legătură cu moștenirea, așa-i?

– Ce moștenire? Întotdeauna ai spus că nu-mi lași nici o para chioară când te-oi duce, și sper să te ții de cuvânt.

O strânse scurt în brațe.

– Voiam să te sun în dimineața asta, mai încolo. Abia aseară am ajuns aici. De data asta, în ce necaz ai mai intrat? Ți se-adună amenzile pentru exces de viteză? Iarăși încearcă bătrânul șerif Tumbleweed să te bage la răcoare, Madam Picior-de-plumb?

– Roscoe Tumble nici n-ar visa să mă aresteze sub vreo acuzație trucată pentru conducere imprudentă. Și-n plus, aranjamentul ăla floral din centrul pieței era oricum o urâțenie.

Tucker o amenință cu degetul.

– Am mai discutat despre asta. Tot cu Miata aia mică și roșie circuli? Mai ții minte ce ți-am spus despre discreție?

Lillian îi alungă îngrijorările:

– Nu despre antecedentele mele de șoferiță e vorba. Am nevoie să-mi faci niște investigații.

– Nu sunt detectiv, mătușă Lil. Dacă ai într-adevăr nevoie de ajutor, îți pot da câteva nume...

– Tu îmi ești cel mai apropiat, Tucker. Cu povestea asta, nu pot avea încredere în necunoscuți.

Era cât se poate de serioasă. Tucker îi acoperi mâna cu a lui, dintr-o dată preocupat.

– Care-i problema? Chiar ai dat de un necaz?

– Nu, nu eu. Minerva. Și două dintre cucoanele mele. Cred că s-ar putea să se fi implicat în ceva...

Coborî vocea:

– Dubios.

„Cucoanele“, după cum știa Tucker, era felul în care își numea clientele de la *„A Cut Above“*, micul salon de coafură și cosmetică pe care-l avea și-l administra de șapte ani, în satul vecin de pensionari Sunst Shores. Minerva Cooper era proprietara braseriei de alături și cea mai bună prietenă a lui Lillian.

Tucker se relaxă. Minerva avea cam aceeași vârstă cu Lillian – șaptezeci și doi de ani. Iar vârsta medie a clientelei sale se situa în jurul cifrei de optzeci. În ce necazuri puteau să intre?

– Am unele relații de mare încredere, foarte discrete, care cu cea mai mare plăcere ar...

Lillian clătină din cap.

– Nu. Tu trebuie s-o faci. S-ar putea să mă înșel și am nevoie de dovezi înainte de a hotărî ce am de făcut. Nu amestec nici un străin.

– Ce anume crezi că au făcut?

Aplecându-se spre el, bătrâna îi șopti:

– Acu' vreo lună, am ieșit pe ușa din dos să arunc niște cutii și am văzut-o pe Minerva, împreună cu Bernice Henshaw și Betty Louise Strickmeyer, vorbind cu un... individ.

– Suntem singuri, Lillian. Nu e nevoie să vorbești în șoaptă. Ce avea atât de suspect individul respectiv?

– Era tânăr...

– Cât de tânăr? Sub treizeci, peste? Mai matur decât un student, mai puțin vârstnic decât tine?

Lillian nu-i luă în seamă expresia încruntată.

– Avea păr lung, strâns la spate într-o coadă-de-cal. Și era îmbrăcat destul de elegant: pantaloni plisați, cămașă fină, cravată – dar toate erau negre.

– Nu e o crimă să te îmbraci în negru, Lillian. Nici chiar în Florida. O prostie, poate, iar că transpiri, e sigur.

Mătușa sa îl privi încruntată.

– Avea ceva anume... Nu pot defini clar ce. Nu era... normal.

– Normal în comparație cu ce?

Îi dădu o palmă pe umăr.

– Și vorbea destul de agitat.

– Furios? întrebă Tucker, frecându-și locul lovit.

– Păi, nu. Mai mult surescitat, dar nu tocmai vesel. Fețele cucoanelor nu le puteam vedea. Însă îți spun eu că era ceva ciudat la mijloc. Cunosc pe toată lumea din Sunset Shores, dar pe ăsta nu l-am mai văzut niciodată. Și stăteau de vorbă în fundătura din spate, ca și cum ar fi avut secrete.

– N-ai discutat cu ele despre asta?

– Sfinte Cerule, nu! Doar nu era să creadă că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

O privi lung.

Lillian pufni.

– Bine, mi l-am băgat, un pic. Nu voiam să se simtă prost, sau așa ceva, și am pus câteva întrebări cu tâlc, le-am oferit câteva pretexte, însă ele n-au adus niciodată vorba de el, nici de altceva neobișnuit. Nici chiar Minerva.

Ceea ce, evident, o lezase pe Lillian în amorul propriu. Tucker o strânse de mână.

– Poate se rătăcise și le cerea îndrumări.

– Asta nu explică de ce era toate trei acolo. Minerva ar fi avut motive să iasă în spatele braseriei. Dar ce căutau în fundătură Bernice și Betty Louise?

– Sunt convins că există o explicație simplă. O întâlnire întâmplătoare cu un personaj ciudat nu înseamnă că ar fi implicate în nici o...

– Nu-s o babă senilă și idioată, Tucker. Știu ce-am văzut. Și n-a fost doar acea întâlnire. A mai avut loc încă un incident.

Tucker își înghiți un oftat. Bătrâna lua totul în serios.

– Încă un „incident"?

– M-am hotărât să vorbesc cu nepoata Minervei, Lainey. Știi că ți-am vorbit despre ea. S-a mutat aici cam acum doi ani, ca s-o ajute pe sărmana Minerva, când a fost bolnavă de pneumonie. Când mătușa ei s-a înzdrăvenit, Lainey s-a hotărât să rămână la ea. Nu c-aș acuza-o de ceva. Tocmai trecuse printr-un divorț foarte neplăcut. Of, ce porcărie a lăsat în urma ei, în Philly, fluieră Lillian,

impresionată. Îți spun eu, din câte știu de la Minerva, fostul ei soț, Conrad, era o advărată lichea fără șira spinării. Nici măcar propriei lui mame nu i-a putut sta alături. Da' de maică-sa ți-am povestit? își dădu ea ochii peste cap. Ei bine, să nu-ți vină să crezi...

– Ho, stai. Să ne întoarcem la „incident".

Lillian se încruntă. Tucker știa că nu suporta să fie întreruptă din cele mai interesante bârfe.

– Dacă ai veni mai des în vizită, ai fi mai la curent cu toate istoriile astea. Am...

– Lillian.

Se uită urât la el.

– Bine, bine. Oricum, spuneam că nu-mi puteam scoate gândul din minte, așa că m-am hotărât să vorbesc cu Lainey, dar nu voiam să afle Minerva. Știam că Lainey se ducea sâmbăta dimineața, devreme, la Big Sam's, să ia ceva pentru specialitatea de pește, așa că m-am întâlnit cu ea acolo. Sau, am vrut să ne întâlnim. Tocmai coboram din mașină, când am văzut-o vizavi, îi arse ea o palmă pe picior, pentru a-și sublinia cuvintele. Stătea de vorbă cu același individ.

Trace își masă coapsa.

– Ești sigură?

– Cum să nu fiu sigură! Am ochi de bondar bătrân, ai uitat?

Nu se osteni să facă pe spășitul.

– Și se certau, continuă Lillian.

– Ai întrebat-o ceva?

– N-am apucat. Se vedea clar că era supărată, dar ăluia nu părea să-i pese. I-a spus ceva și a plecat. Înainte ca eu să pot ajunge la ea, Lainey a sărit în mașină și dusă a fost. Asta s-a-ntâmplat săptămâna tecută. De-atunci, am fost prea ocupată ca s-o mai prind singură.

Tucker încă nu era prea preocupat, dar Lillian se frământa vizibil.

– Ai mai spus cuiva despre povestea asta?

– Nu. Dacă gâștele de pe-aici ar pune mâna pe un satelit, C.N.N.-ul ar da faliment. Într-un fel sau altul, s-ar duce buhu', și

numai de-așa ceva n-am chef. Nu vreau s-o pun pe nici una dintre ele în pericol. Cineva ar putea avea de suferit.

– Nimeni nu va păți nimic. Nu e nici un pericol...

– De-asta nu putem fi siguri până nu obțin mai multe informații.

Cumva, reuși să se uite la el și, în același timp, în lungul propriului ei nas.

– Și să nu-mi spui că n-ai timp să mă ajuți, oftă ea, după care țistui enervant din limbă. Patruzeci de ani trecuți, și n-ai de lucru. Ar trebui să-mi mulțumești. Îți fac o favoare.

– Treizeci și nouă. Și să știi că nu prea sufăr. Vânzarea cu M.M.S.I. s-a finalizat abia săptămâna trecută. Sunt în vacanță.

– Și pe urmă?

Se temuse că avea să-l întrebe asta. Dar nu era momentul să-i explice cât de profund îl afectase moartea prematură și tragică a partenerului de afaceri și prietenului său Peter Manson. Cum se privise în oglindă, a doua zi după înmormântarea lui Pete, și văzuse un bărbat de aproape patruzeci de ani care se îndrepta în aceeași direcție. Într-un fel sau altul, viața trecuse pe lângă el. Asemenea lui Pete, munca devenise viața lui. Nu avea soție – nici fostă, nici trofeu sau de alt gen – nu avea copii, nu avea câine uriaș care să-i scormonească gropi în curte și nici curte nu avea. Nu avea decât nevoie de o nouă viață. Avea nevoie de o viață, punct.

În aceeași dimineață, mai târziu, îl sunase Lansdorf și-i oferise o soluție. Fără nici un plan, fără parașută, primise oferta și nu o regretase. Privi fața hotărâtă a lui Lillian. Cel puțin, *încă* nu regreta.

– Nu va dura mai mult de o săptămână, două, îl încredință ea.

– Lillian...

– O mică misiune sub acoperire.

Ochii lui Tucker se îngustară.

– Sub acoperire?

Ai ei deveniră mai luminoși.

– Mi-a venit ideea când am dat de maseurul acela tânăr și feroce, în timp ce te căutam. Stephan cred c-a spus că-l cheamă. Suedezii ăștia au niște ochi albaștri incredibili...

Cât despre ochii ei, începeau deja să se aburească.

– Lillian? pocni Tucker din degete.

Îl privi cu un zâmbet care-l neliniștea.

– Zău că e o idee perfectă. Nimeni de la salon nu te cunoaște. S-ar putea să se mire de numele tău, din moment ce se știe că am vorbit despre tine, dar cu asta mă descurc eu. Desigur, ai putea oricând să te numești Lance, sau altcumva.

Lance? Tucker închise ochii și numără până la zece.

Lillian îi dădu un pumn ușor în umăr.

– Nu-ți mai bate capul. Am pus totul la punct.

Își frecă brațul, gândind cu repeziciune. Însă toate manevrele evazive de ultimă instanță îi pieriră în fașă, când bătrâna adăugă:

– Chiar tu ai spus că sunt singura ta rudă. Cu siguranță, îmi poți face acest mic serviciu.

Iarăși se simțea de opt ani. Îi fusese alături, atunci, când nu mai avea pe nimeni altcineva. Verile copilăriei lui, pe care le petrecuse cu ea, în Florida, după moartea mamei, îi aduseseră salvarea. N-or fi fost ei neamuri de sânge, însă Lillian era singura lui familie. Și niciodată nu-i ceruse nici cel mai mic lucru.

Totuși... Să lucreze sub acoperire într-un salon de înfrumusețare? Un salon de coafură și cosmetică pentru cuconet cu părul vopsit? Oftă. N-avea să dureze decât o săptămână, două.

– Bine, mătușă Lillian.

Capitolul 1

Auzind clinchetul clopoțeilor de la ușă, Madelaine Cooper ridică privirea de la tejghea, unde tăia în felii înguste plăcinta cu chitră, specialitatea zilei. Zâmbi când pe ușă intrară două dintre clientele invariabile de miercurea dimineața ale mătușii Minnie.

– Bună dimineața, Irma. Bună, Ida.

Pupă aerul cu un țocăit spre pinscherul miniatural care-și scotea capul negru, cu urechile ciulite, din poșeta supragarabaritică a Idei.

– Bună ziua și dumitale, domnule Maxwell.

În loc de a auzi obișuitul cor de saluturi prietenoase și un lătrat al domnului Max, în timp ce se îndreptau spre masa „lor", cele două surori gemene identice se repeziră spre tejghea. Deși termenul „repeziră" e cam relativ. La optzeci și doi de ani, nu prea puteau să bată recordurile nici măcar la doi metri plat.

Ambițioasă ca întotdeauna, Irma ajunse prima la tejgheaua acoperită cu mușama. Bătând în ea cu capătul bastonului, anunță:

– Lainey, n-o să-ți vină să crezi unde s-a dus Lillian și ce-a făcut.

Ida o ajunse din urmă, cam cu sufletul la gură.

– Întotdeauna ajungi prima și niciodată nu m-aștepți.

– Taci, Ida! Azi dimineață te-am lăsat să te piepteni prima, nu?

Ida își bătu ușurel cu degetele cascheta de păr albastru ca oțelul.

– Da, dar numai fiindcă voiai s-o descoși pe scumpa aia de coafeză, Lisette, săraca, despre noua persoană de la masaj.

Irma fornăi. Era un sunet pe care Lainey nu-l crezuse posibil, până o cunoscuse pe cea mai mare cu un minut întreg dintre surorile Armbruster. Aceasta își privi încruntată sora mai mică.

– Voiam să-i spun *eu*.

Deodată, Ida descoperi că domnul Maxwell avea nevoie de o mângâiere drăgăstoasă și de o tratație. Lui Lainey, însă, nu-i scăpă micul ei zâmbet victorios.

Își înghiți propriul zâmbet, când o surprinse pe Irma uitându-se urât la ea.

– Deci, Lillian și-a găsit în sfârșit o maseuză nouă? V-ați programat deja? Știu cât de mult adorați amândouă ședințele cu Helga.

Ida oftă cu adânc respect:

– O, Doamne, da. Era minunată.

– Tocmai asta e, interveni Irma. Asta nu-i o Helga.

Maseuza scandinavă plecase de aproape un an, dar cucoanele continuau să vorbească despre pierderea ei ca și cum s-ar fi întâmplat abia ieri. Totul pornise de la scandalul iscat când fugise cu Hector Wadlow, proprietarul magazinului *„Wadlow's Hardware"*, rămas de curând văduv. Soția lui Hector fusese o clientă stabilă a Helgăi, ceea ce dusese în mod firesc la speculații detaliate despre ce anume cauzase infarctul bietei doamne Wadlow. Și, înaine ca vreuna dintre ele să-l poată iscodi cum se cuvine, Hector își vânduse firma și o ștersese în Europa cu Helga, zdrobind inimile cuconetului din partea locului, care pierduse atât o maseuză, cât și un burlac, dintr-o singură lovitură nemiloasă.

Lainey reveni la tăiatul plăcintei.

– Credeam că Lillian a renunțat la încercările de a o înlocui.

– Ei bine, asta s-ar putea să reziste, replică Ida, continuând să-l mângâie pe domnul Maxwell.

Irma bătu iarăși în tejghea.

– De-asta suntem aici.

Lainey tresări, apoi își depuse cu grijă cuțitul pe tejghea.

– N-ați venit la cafeaua și plăcinta de dimineață?

Irma pufni. Avea un talent grozav la produs zgomote.

– N-avem timp de-așa ceva. Vrem să...

– Nu „vrem", Irma, *vrei*, o corectă Ida. Eu nu *vreau* să am nici un amestec în planul tău. Am spus *clar* că trebuie să lăsăm situația așa cum e.

– Care situație? o privi Lainey pe Irma. Ce plan?

– *Credem*, începu bătrâna, cu o privire sfidătoare spre sora ei care începu imediat să scotocească în poșetă după încă un biscuit pentru câini, că ar trebui să-ți faci o programare. La Lillian.

Ida își puse o mână căuș la gură și se aplecă spre ea, confidențial.

– Pentru un masaj.

Cu toată dezaprobarea ei vizibilă, licărul de surescitare din ochii săi verzi spălăciți era inconfundabil.

„Ce și-or fi pus în cap?" Lainey aștepta o explicație, dar amândouă o priveau cu zâmbete pline de speranță.

– Un masaj? Dar eu n-am nevoie de nici...

Irma o înhăță de încheietura mâinii, cu o putere surprinzătoare.

– Ba da. Ai.

– Ești singura în care putem avea încredere, adăugă cu sinceritate Ida.

– Muncești atât de mult, toată ziua stai în picioare. O să-ți facă bine.

– Dar de ce...

Lainey se întrerupse, lămurindu-se:

– Aha, vreți s-o verific.

În cei doi ani de când se mutase în orășelul de pe Gulf Coast, Lainey ajunsese că-i cunoască pe majoritatea locuitorilor din Sunset Shores. Minerva's Café era singurul local diferit de *fast-food*-uri unde se serveau micul dejun și prânzul, devenind de mult un punct local de întâlnire. Știa că nici unul dintre localnici nu o ducea greu cu banii, dar cei mai mulți continuau să trăiască din câștiguri fixe, într-un fel sau altul. Dacă surorile se simțeau mai bine având o recomandare personală înainte de a-și programa ședințele de masaj, ei bine, pe Lainey n-o deranja un asemenea mic sacrificiu.

Își consultă în minte programul. A doua zi după-amiază avea de făcut câteva comisioane, întrucât braseria livra un număr de prânzuri la centrul de pensioari, în următoarea săptămână. Vinerea era întotdeauna ocupată, iar Minerva își ținea întrunirea de la club în aceeași după-amiază.

– Poate reușesc să-mi fac timp sâmbătă.

– Mai devreme nu? întrebă Irma.

– Irma! o admonestă Ida, apoi îi zâmbi lui Lainey. E foarte bine așa. Îți mulțumim, scumpo, o bătu ea pe dosul mâinii. Ești o fată de treabă.

– Dar, Ida, nu putem aștepta atât de mult, îi șopti Irma, șuierător. Cu siguranță, până atunci va afla că...

Se cocea fără-ndoială ceva, dar Lainey nu reușea să-și dea seama ce anume. Curioasă, însă fără să-și facă griji, le zâmbi cu afecțiune sinceră celor două surori. Lăsând la o parte gâlcevile dintre ele, erau simpatice și țineau cu adevărat la ea. Lainey se avântă în vâltoare. Gemenele erau în stare să transforme până și o discuție despre supa preferată într-un eveniment lung de-o săptămână întreagă.

– Îmi pare rău că nu vă pot ajuta mai devreme.

– Ești sigură că nu poți?

– N-o mai pisa pe biata fată, Irma! o mustră Ida. În fond, a acceptat.

Se apropie de sora ei, coborând vocea:

– Totuși, zău c-ar trebui să-i spunem.

Irma se aplecă repede prin fața ei.

– Îți mulțumim atât de mult, Lainey, știam noi că putem conta pe tine. Minerva are toate motivele să fie atât de mândră că te-a adus aici.

Imediat, se întoarse spre Ida.

– Hai să mergem, vreau să mă uit mai bine la rochia aia de la Natties.

– Dar...

Ida o urmă câțiva pași, după care se întoarse spre Lainey, cu o expresie de scuză.

– Vom veni la masă, sâmbătă.

– Dar sâmbătă aveți bridge...

Lainey nu se osteni să încheie propoziția. Ieșiseră. Ei, ce era cu toată povestea asta? Nici măcar nu stătuseră să-și bea cafeaua. Ridică din umeri, însă, înainte de a se lua cu treburile, uitând totul, formă numărul de telefon al salonului lui Lillian și-și rezervă un loc în zorii zilei. Recepționera lui Lillian, Jewel, era hărțuită de iureșul matinal, dar păru pe cât de surprinsă, pe-atât de încântată de cererea lui Lainey.

Sâmbătă dimineață, la orele opt și jumătate, Lainey Cooper, în vârstă de treizeci și patru de ani, urma să-și facă primul masaj din viața ei. În fond, își spuse ea, cu un surâs de nerăbdare, era tot ce putea face pentru a ajuta două prietene. Înainte de a fi plecat din Philly, atât Conrad, fostul ei soț, cât și mama sa, Agatha Maitland, din celebra familie philadephiană Maitland, cum își spunea întotdeauna când se gândea la ea, o avertizaseră că viața într-un sat de pensionari avea să fie plicticoasă de moarte. De parcă traiul alături de ei i-ar fi prilejuit câte un iureș pe minut, își spuse ea, cu dispreț.

Mă rog, ei nu le cunoscuseră pe surorile Armbruster. Imaginându-și-le pe Irma și Ida la unul dintre ceaiurile Junior League încorsetate și snoabe ale fostei sale soacre, Lainey izbucni în râs, pe când reîncepea să taie plăcinta.

– N-am vândut o firmă internațională de succes ca să-mi pierd zilele frecând niște trupuri bătrâne de optzeci de ani, se încruntă Tucker spre capul aplecat al lui Lillian. Părul ei alb-auriu era pieptănat fără milă sub forma unui nor scămoșat înșelător ce sfida atracția gravitațională, cu suficient fixativ ca să reziste și în fața unui uragan. Iar capul pe care-l împodobea era întru totul la fel de tare.

– Ai vândut o firmă internațională fiindcă treci prin criza de la jumătatea vieții. Eu îți ofer o muncă serioasă. Termină cu smiorcăielile.

Lillian purta streci purpurii, pe sub o lungă bluză tropicală de mătase imprimată în culori țipătoare, cu flori roz, mov și albe. Se

asortau perfect cu florile prinse în baretele mijlocii ale sandalelor ei cu tocuri-cui, din piele patent albă, ca să nu le mai menționeze pe cele puse după urechi și pictate pe unghiile purpuri. Tucker îi aruncase o singură privire și începuse să regrete prosopul și turbanul de satin.

Mătușa sa își ridică ochelarii agățați la gât cu un lanț lung din perle de plastic, și-i propti la jumătatea nasului și reîncepu să studieze borderoul cu produse livrate.

– Câte bucăți de Exo Wave am?

De pe taburetul scund unde stătea așezat, Tucker parcurse raftul cu materiale.

– Șase. Aș putea să le rup oasele, Lillian. Ce naiba, o singură mișcare greșită, și li se poate dezintegra tot scheletul.

Se întoarse cu fața spre ea.

– Habar n-am ce fac.

Lillian îi împinse planșeta în mâini.

– Mă ajuți cu inventarul și faci crize. Mai bine să schimbăm locurile.

– Nu fac nici o criză, își crispă el buza de jos, în timp ce se ridica de pe taburet, ascultător.

– E singura muncă de-aici de care ești în stare, cu avantajul suplimentar că trebuie să se desfășoare în intimitate, unde ai cele mai mari șanse să câștigi încrederea și să obții informații confidențiale. Numai Dumnezeu știe ce fel de lucruri îi spuneau lui Helga. Sigur, ea nu prea înțelegea engleza, dar...

– Lillian.

– Cucoanele mele sunt mult mai rezistente decât par, Tucker. Dacă una ca Helga nu le trimitea la reanimare, fii sigur că nici tu n-o vei face.

– De-asta nu știu ce să zic. Și chiar crezi că vor avea încredere într-un bărbat?

Îl privi peste ochelari.

– E, asta-i o întrebare grea, cu care femeile se luptă de milenii.

Apoi reveni la referatele ei, neluându-i în seamă expresia încruntată.

– Ești fermecător. Atunci când vrei. Și arătos. Pentru vârsta ta.

– Te rog, oprește-te până nu plesnesc de atâta umflat în pene, replică Tucker, după care schimbă tactica. Pentru așa ceva nu e nevoie de autorizație? Ai putea fi dată în judecată, sau chiar mai rău.

– Nu bat toba că ai avea, dar nici n-am să mint dacă voi fi întrebată, ceea ce n-o să se întâmple. Își vor scoate ochii între ele pentru tine, ai încredere-n ce-ți spun. Și totul se va termina înainte de a se prinde comisia de stat. Ai citit cărțile și te-ai uitat la casetele pe care ți le-am dat, da?

– Nu prea cred că „Shiatsu – Metoda senzuală de a-ți freca perechea în sesul potrivit“ face parte din cursul meu de acreditare în masajul clinic.

– Of, ia nu mai fi așa de snob. Întâmplător, eu am găsit-o minunată. Păi, nu mai demult de weekendul trecut, am aprins câteva lumânări și l-am invitat pe drăguțul de Stanley Shemanski, ca să...

– Gata, stai, o opri Tucker, care știa când era învins. Ai câștigat. Sper că primele tale de asigurare sunt la zi.

– Lasă grija asta în seama mea. Grija ta să fie aia de a afla în ce s-au amestecat Minerva, Bernice și Betty Louise, întinse ea mâna, împingându-i înapoi buza răsfrântă. Capul sus. Nu va dura mult.

De acest lucru nu era atât de sigur.

– S-ar putea să am nevoie de mai mult timp pentru a le câștiga încrederea. Dacă Louise Betty, Bernice și Minerva nu aduc vorba despre...

– Betty Louise. Și vorbește mai încet. Pereții de pe-aici au aparate auditive.

– Eu încă mai cred că, dacă ești îngrijorată pentru ele, i-ai putea cere ajutorul șerifului.

– N-aș fi în stare să apelez la Roscoe. E prieten cu toată lumea. Cucoanele s-ar îngrozi dacă...

– E meseria lui, Lillian.

Totuși, nu insistă. Bărâna nu acceptase nici în ruptul capului să-l implice pe Moș Tumbleweed. Și nu avusese mai mult succes nici în a o convinge să angajeze un detectiv adevărat.

Lillian se aplecă spre el.

– M-am gândit la o pistă.

Tucker făcu un efort să nu-și dea ochii peste cap.

– O pistă?

– Soțul lui Bernice, Dumnezeu să-l odihnească, era un mare jucător. Murea după câini. Și se descurca destul de bine, din câte-mi amintesc. Poate că Bernice a luat-o pe urmele lui. Poate s-a încurcat cu un agent de pariuri.

Se încruntă.

– Betty Louise e o bleagă și ar face tot ce i-ar spune Bernice, dar Minerva... clătină ea din cap. Pe-asta nu pot s-o înțeleg. În afară de bingo, nu prea le are pe astea cu jocurile. În plus, ea e pisicăreasă.

Tucker își masă tâmpla.

– Oricum, făcu Lillian un gest de dispreț cu mâna, pista asta merită urmărită. Cred că s-au implicat în ceva și, într-un fel sau altul, s-au întins mai mult decât le ajungea plapuma. Iar acum, se jenează prea mult ca să spună cuiva. Dar mă tem că sunt în pericol. Îți spun eu, tipul ăla părea amenințător. Sunt convinsă că nu e de pe-aici.

– Orice persoană sub șaptezeci de ani nu e de pe-aici.

Fără a-l lua în seamă, Lillian parcurse pentru o ultimă oară rafturile, apoi închise dulapul, își scoase ochelarii și se întoarse din nou spre el.

– Ai să te descurci.

– Ce te face să crezi că-și vor deschide sufletele în fața mea?

Bătrâna râse.

– Nu te prosti. Subestimezi efectul unor mâini bărbătești puternice asupra trupului femeiesc gol. Unele dintre femeile astea n-au mai fost atinse de mâna unui bărbat de peste un deceniu.

Tucker gemu încet, simțind încă un nod în stomac.

– Nu-ți mai face griji. Urmărește banda, fără lumânări și Bolero, și-au să-ți mănânce din palmă.

– Ce-am mai râs.

Lillian îl măsură scurt cu o privire tăioasă.

– De fapt, mai mult mă îngrijorează infarcturile, decât fracturile de coaste.

– A, deci acum tipul trecut de prima tinerețe a devenit un mascul sexy?

– Ascultă, dacă ești burlac și respiri fără ajutor din afară, pentru ele nu ești trecut de prima tinerețe.

Tucker fu scutit de necesitatea unei replici, când din interfon se auzi un pârâit.

– Tucker, ți-a venit optul și jumătate.

Ce-i venise? *O, nu.* O clientă. Avea o clientă. O privi pe Lillian cu groază nedisimulată.

– Am un opt-jumate?

Cu o licărire în ochii ei albaștri, mătușa sa îi răspunse:

– Așa se pare.

Îl împinse în umăr, aproape scoțându-l cu forța din mica încăpere.

– Du-te.

Tucker încercă să se împotrivească, dar bărâna îl plesni cu planșeta.

– Au! își frecă el dosul, pornind însă pe culoar.

– Și, Tucker?

O privi încruntat.

– Ce?

– Fă-le praf, scumpule.

– Nu-i deloc de râs.

Înjură printre dinți. În ce naiba se băgase? Se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să nu insiste atât de tare să lucreze sub numele său adevărat. Dar... „Lance"? Și-acum îl mai treceau fiorii.

– Și să știi că m-am răzgândit, în legătură cu moștenirea aia! îi mai strigă el.

Singurul răspuns al bătrânei fu un hohot de râs.

Lainey își potrivi mai strâns prosopul deasupra sânilor și încercă să găsească un mod grațios de a se urca pe masa de masaj, expunându-se la minimum. În cameră era cald, ardea o lumină blândă, iar aroma exotică de uleiuri încălzite se combina cu muzica de jazz transmisă încet prin stație, pentru a crea o atmosferă

relaxantă. Nu era deloc ambianța clinică pe care și-o imaginase. Râse de sine însăși. Venise acolo să fie răsfățată, nu examinată. Dacă putea trece peste sentimentul de a se expune, avea șanse chiar să se simtă bine.

Neștiind că peste câteva minute urma să fie și mai expusă, apucă strâns nodul prosopului roz-coral, își apăsă cealaltă palmă peste capătul care abia îi ajungea mai jos de fund și se împinse de-a lungul mesei acoperite cu pânză de in. Nu exista nici un scăunel, ca să urce mai ușor. Hmmm.

În asemenea condiții, grația mișărilor și minima dezvăluire ajungeau să se excludă reciproc. Avea nevoie de o treaptă. Strânse și mai tare ambele capete ale prosopului, privind masa tapițată, înaltă până la nivelul șoldurilor.

– Mi-ar trebui trei mâini.

– O poți folosi pe una dintr-ale mele, îi propuse îndatoritor un glas profund.

Cu un țipăt înfundat, Lainey se răsuci pe călcâie. Bărbatul cel înalt care stătea în ușă era îmbrăcat cu pantaloni albi cu pense și un tricou alb, cu guler marinăresc. Părul său blond-închis, des și ciufulit de la natură, și ochii albaștri, ar fi făcut-o și pe nevasta lui Mel Gibson să saliveze. Primul lucru care o frapă fu faptul că Irma avea, cu deplină siguranță, dreptate. Nici nu se compara cu Helga.

A doua impresie fu aceea că el reprezenta adevăratul motiv pentru care cele două surori conspiraseră s-o trimită aici.

– Codoașe... mormăi ea. Credea că incidentul cu Charlie Kovacs le alungase surorilor Armbruster cheful de împerecheri. Charlie era „tânărul contabil drăguț“ care ținea seminarii despre impozite la centrul de pensionari și cu care acceptase să iasă în oraș. Avusese ferma convingere că, dacă n-ar fi spus da, surorile puteau găsi un specimen și mai antipatic decât un contabil public acreditat, scund și chel.

După cum reieșise, Charlie era absolut fermecător, și continuaseră să se vadă. Era un om încrezător în sine, fără a fi autoritar, iar în preajma lui nu se zărea nici urmă de mamă, astfel încât Lainey îl văzuse ca pe un drum sigur spre reintegrarea ei în viața mondenă

ca femeie necăsătorită. Și nici nu fusese mai mult decât atât... până în ziua când locuința scutită de impozite pe care i-o găsise a fost demascată ca o escrocherie, ceea ce a rezultat în audierea lui Lainey de către Serviciul de Venituri Interne și trimiterea lui Charlie într-o confortabilă închisoare de minimă securitate. Toată lumea convenise că, în materie de „bărbați", exemplare mult mai rele decât Charlie Kovacs cam greu se puteau găsi.

Lainey privi spatele lat și posteriorul perfect format ale bărbatului care tocmai introducea un cartonaș cu inscripția „Ocupat" în suportul metalic din afara ușii. Omul era un vis erotic care aștepta să înceapă. Și totuși, Lainey știa cu deplină certitudine că într-un fel, cumva, teoria Kovacs era pe cale să fie contrazisă. Madelainei Cooper nu i se putea întâmpla nimic bun.

– Precis e însurat, homosexual, sau un ucigaș în serie căruia îi place să omoare oamenii prin masaj, murmură ea.

Bărbatul intră în cameră.

– Mă scuzați, ce-ați spus?

În clipa când auzi țăcănitul slab al ușii închizându-se, temperatura din cameră deveni, din potrivit de caldă, neplăcut de fierbinte.

Întrucât Lainey nu-i răspunse imediat, bărbatul continuă:

– N-am vrut să vă sperii. Am ciocănit. Probabil n-am bătut destul de tare.

Nu exista nici un lucru pe care omul acela să nu-l poată face destul de tare. Imaginile inspirate de acest gând îi uscară gâtlejul. *Rezistă, Lainey. Fii tare. Amintește-ți de Charlie. Amintește-ți de Conrad. Iar dacă nici așa nu reușești, amintește-ți de mama lui Conrad.* Se îndreptă de spate, în timp ce prin minte îi trecu o imagine cu privirea încruntată dezaprobator a Agathei.

– Cred că nu ești tipul cu prosoapele sau, ăă, băiatul cu șamponul.

Bărbatul zâmbi.

– Sunt Tucker, maseurul dumneavoastră. Și nici nu vă pot spune cât de ușurat – ăsta, *încântat* – sunt că vă văd.

Când Lainey își strânse mai bine prosopul pe trup, maseurul coborî un moment privirea, după care se grăbi s-o ridice din nou.

– Adică, nu să vă *văd*, la propriu. Să vă servesc, vreau să spun.

Dându-și seama că nu îmbunătățea cu nimic situația, renunță și ridică din umeri, cu un aer mult prea fermecător. Făcând un pas înainte, îi întinse mâna.

– Tucker Morgan, încântat de cunoștință.

Lainey era gata să jure că rotulele i se lichefiaseră. Se rezemă de masă.

– Și eu sunt încântată de cunoștință.

Prea încântată, judecând după vesela hula pe care o dansau hormonii ei în acel moment. Privirea i se îndreptă spre mâna lui. Era lată și bronzată, cu degete lungi, ce păreau peste măsură de capabile. Și, în mai puțin de un minut, aveau să-i cutreiere tot trupul.

Trupul ei gol, uns cu ulei.

Încercă să respire mai superficial. Nu-i folosi prea mult. Până și chipul de coșmar al Agathei îi dispăru din minte. Nu putea face așa ceva, nici chiar pentru cele două gemene. Oricât de bune-i erau intențiile, trecuse *mult* timp de la aventura cu Charlie. El avea să înceapă s-o maseze, ea urma să-nceapă să geamă, el să-și coboare mâinile tot mai mult... Nu, nici gând. Nu mai făcuse așa ceva niciodată în viața ei, dar era destul de sigură că zvârcolelile nu constituiau un comportament acceptabil în timpul masajului. Ceea ce oricum nici nu mai conta, pentru că acum nu mai avea cum să încerce un mod de a se urca grațios pe masă.

– Eu, ăă...

Se întrerupse, la auzul sunetului îngroșat al propriei sale voci, trase aer în piept ca să-și revină, după care apucă și mai strâns prosopul, când acesta începu să alunece.

– Ascultă, uite ce se-ntâmplă: nu mă îndoiesc că ești minunat de...

Tucker își lăsă mâna să cadă pe lângă trup.

– De fapt, sunt îngrozitor de nervos. Asta-i prima mea zi de muncă. Ești prima clientă.

El era nervos? Of, nemaipomenit.

– Eu sunt prima?

De ce aceste cuvinte o străbăteau cu fiori pe toată suprafața pielii? *Nu, nu, nici să nu te gândești, Lainey.* Ignorându-și cu fermitate hormonii, care oricum erau prea ocupați să plănuiască un ditamai bairamul în extremitățile ei inferioare ca s-o mai asculte, își îndreptă șira spinării, la propriu și la figurat.

– N-o lua ca pe ceva personal. N-are legătură cu nimic din ce-ai spus sau ai făcut, dar de fapt cred că n-am nevoie de nici un masaj.

Păru... ușurat. Nici supărat, nici jignit. Ușurat. Ar fi trebuit să se simtă și ea mai bine. Și nici vorbă. Ba chiar, îi cauza o stare... rebelă. Sfidătoare.

Încetează imediat, își impuse ea. Era exact momentul când trebuia să devină stăpână pe situație și să gândească limpede, nu să arunce pe fereastră orice prudență. Dacă exista o probă olimpică de aruncare a prudenței, ar fi câștigat medalia de aur – de mai multe ori la rând. Printre altele, această atitudine o făcuse să se mărite, să divorțeze, să fie anchetată și aproape închisă. Iar acum, se pregătea să-i trântească pe cap și un masaj.

Tucker începu să se întoarcă spre ușă. *N-o face, Lainey.*

Prea târziu. Aproape că-i aruncase o provocare. Acele părți ale ființei ei care erau controlate de hormoni o îndemnau să nu se lase.

– Dar, dacă tot sunt aici, ce mama dracu'.

Auzind-o, Tucker se răsuci, cu o expresie în care se amestecau surprinderea și groaza. Picanteria componentei de groază fu aceea care o determină să dea drumul capătului inferior al prosopului, săltându-se prin forța brațelor pe marginea mesei. Reuși atât de bine, încât puse picior peste picior și declară:

– Și pentru mine ești primul.

Capitolul 2

Tucker își drese glasul și traversă camera, ocolind masa – și clienta – în drum spre căruciorul aranjat cu grijă din capătul opus. Nu-și desprindea ochii de sticlele cu loțiuni... și nici de picioarele ei. Picioare pe care în curând avea să le frece cu ulei fierbinte.

Nu se înnebunea după uniforma impecabilă pe care Lillian insistase s-o poarte, dar cel puțin avea pantaloni pensați. Nu trebuia să fie profesionist pentru a ști că nu se cădea ca un maseur să devină tare ca piatra în timp ce lucra. Desigur, tipul de pe videocaseta lui Lillian putea face excepție de la regulă, dar acela nu părea să fie plătit pentru ceea ce făcea. Tucker își înăbuși un geamăt.

Luă o sticlă de ulei.

– Întinde-te, ce mai aștepți?

Lainey începu să se lase pe spate.

– Pe burtă, adăugă el grăbit, întorcându-se cu spatele. Anunță-mă când ești gata.

O ascultă în timp ce se instala, încercând zadarnic să nu-și imagineze procedura.

– Sunt gata.

Făcându-și curaj, se întoarse. Singura mulțumire pe care o avu

fu aceea că Lainey își ținea capul rezemat pe brațe, cu fața în direcția opusă lui. Restul făpturii i se înfățișa în toată splendoarea curbelor sale acoperite cu prosopul flaușat. Acesta îi cobora neted peste partea dinapoi a coapselor, accentuându-i arcuirea ușoară a spinării. Marginea de sus se oprea imediat deasupra coastelor, lăsând să se vadă pielea fină de pe spate și umeri, care stătuse la soare doar atâta cât să arate ca și cum ar fi fost unsă cu miere.

În palmă i se scurse puțin ulei cald. Își mai înghiți un geamăt, relaxându-și mâna cu care storcea butelia de plastic. Părul lui Lainey era strâns într-o claie de bucle castanii precum ciocolata; lumina difuză se răsfrângea cu reflexe aurii blânde despre care Tucker se îndoia că ar fi fost opera cuiva din capabilul personal al lui Lillian. Degetele i se strânseră iarăși pe sticlă, stăpânindu-și nevoia de a întinde mâna și a-i scoate agrafele din păr, pentru a-și satisface neașteptata nevoie de a descoperi cum arătau acele unde mătăsoase revărsate peste umerii și gâtul ei suplu.

Lainey alese tocmai acel moment pentru a întoarce capul spre el.

– Totu-i în regulă? întrebă ea, cu un zâmbet orbitor.

Tucker puse brusc sticla la loc pe tăblia căruciorului, înainte de a o împroșca pe Lainey cu tot conținutul cald și cleios al acesteia. Analogia nu-i scăpă neobservată.

– Absolut, răspune el, afișând un zâmbet vesel. Întinse o mână sub masă după un cearșaf alb și îl aruncă peste ea, acoperind-o de la jumătatea spatelui până la cea a coapselor.

Lainey își rezemă capul la loc, din nou cu fața în direcția opusă.

– Nu-mi vine să cred că fac asta.

Zâmbetul lui Tucker se destinse, o idee mai firesc. „Nici mie“, răspunse el în gând. „Cel puțin, nu ca un profesionist.“

– Ai vreo problemă cu spatele sau gâtul, despre care ar trebui să știu? o întrebă el, simțindu-se puțin mai relaxat. Ceva din tonul ei, o urmă a incertitudinii dinainte, poate, îi readuse întrucâtva autocontrolul.

– Nnț, sunt în cea mai bună formă.

Cu siguranță, așa i se părea și lui, reflectă Tucker, în tăcere. Luă sticla, își stoarse în palme puțin ulei și începu să-și frece mâinile, infiltrându-și-l în piele. Nu era decât o slujbă ca oricare alta. Ar fi trebuit să se considere un șmecher băftos, că avea la dispoziție pentru practică un trup tânăr, cu oase solide. Amintindu-și instrucțiunile de pe caseta video – în fond, Shiatsu era Shiatsu, nu? – întinse mâinile spre umerii ei.

– E nevoie să scoți prosopul? întrebă Lainey, fără să se întoarcă.

Mâinile îi încremeniră la un centimetru de pielea ei.

– Păi, știi, având în vedere că ești pentru prima oară aici, și-așa mai departe, n-aș vrea să te simți stânjenită.

– Mă rog, este o senzație puțin cam stranie, confirmă ea, părând mai ușurată. Dar nu mă jenez atât de tare pe cât mă așteptasem.

Râse ușor.

– Cred că ești bine crescut. Ce rost au pudibonderiile prostești, nu? În fond, ești profesionist.

Tucker înghiți în sec. *De-ai ști numai.*

– Nu voi face decât să închid ochii și să mă las în seama mâinilor dumitale capabile.

Asta le puse capac la toate. Tucker își retrase din nou mâinile capabile. Nu putea continua. Indiferent ce și-ar fi spus – sau ce i-ar fi spus ei – nu era profesionist, și chiar dacă s-ar fi putut preface, la nivel funcțional, mai mult ca sigur că pe plan personal nu era capabil.

– Ascultă, poate ar fi mai bine să...

– Nu, serios, scoate-l și gata. Vreau să zic, cearșaful rămâne pe mine, nu?

– Exact, răspunse el, după care își drese glasul prea răgușit.

Întinse mâna după prosop.

– Ridică-te puțin.

Lainey se supuse. Îi desprinse prosopul de pe spate și îl scoase, atent să țină fix pe masă cearșaful, cu mâna cealaltă.

– Și, adăugă ea cu sinceriate, în timp ce-și lăsa capul la loc pe brațe, nu-ți face griji. Știu că s-ar putea să fii puțin cam nervos, întrucât te afli pentru prima dată aici, dar nici eu nu mi-am mai făcut masaje până acum, așa că oricum nu voi ști dacă greșești cu ceva.

Tucker îi privi trupul acoperit parțial. Felul în care cearșaful i se drapa peste toate curbele, contrastul accentuat între albul pânzei și pielea aurie netedă, sugestia sânilor gingași apăsați pe masă...

Profesionalismul nu figura pe lista sentimentelor care-l încercau în acel moment.

„E ridicol" își reproșă el. Se apărase de unele dintre cele mai seducătoare femei de pe planetă și făcuse schimb de intimități diverse cu multe altele – dintre care destule nici măcar nu vorbeau aceeași limbă cu a lui – și niciodată nu se mai simțise atât de răscolit de o femeie.

O putea pune pe seama lipsei de companie femeiască, de orice fel, din ultima vreme. După înmormântare, printre toate deciziile determinate de moartea lui Pete, care-i schimbaseră viața, femeile nu-l mai prea interesaseră. Nici nu plănuia acest lucru, pentru un timp, cel puțin până își clarifica vreo câteva lucruri.

Acum, însă, nu încăpea nici o îndoială că i se trezise interesul. Totuși, față de ce anume? Asta era întrebarea la care nu găsea răspuns. Și nici n-avea să găsească. Nu era momentul, indiferent că avea sau nu ocazia.

Cu o concentrare reînnoită asupra problemei pe care o avea literalmente în mână, îndreptă cearșaful și începu să-i maseze umerii. Faptul că senzația delicată a mușchilor supli și maleabili sub degetele lui era de ajuns pentru ca tot trupul să i se încordeze nu însemna că nu se concentra asupra scopului unic, acela de a duce ședința până la capăt, a o găsi pe Lillian și a o convinge că trebuia să găsească o altă cale de a obține informațiile dorite.

Conversație. Diversiune.

– Și, ce te-a derminat să vii la masaj? întrebă el, prietenos. O ocazie deosebită?

– De fapt, gemenele au fost cu ideea.

Degetele lui Tucker ezitară un moment, după care își reluară activitatea pe laturile gâtului ei. *Gemene?* În sinea lui, râse cu jale. Uită-te la el, îi curgau balele după femeia asta ca unui adolescent cu coșuri, iar ea era măritată și mai avea și două gemene. *Zău că ai nevoie de o vacanță, Morgan.* Având în vedere că părea să aibă spre treizeci de ani, cel mult treizeci și-un pic, cel mai probabil era ca tăticul să-i fi aranjat acest mic cadou. Se întrebă dacă tăticul era gelos. Spera din toată inima să nu fie, după care se simți și mai mult ca un escroc. Înșela o întreagă familie.

– Și e mai mult o sarcină de serviciu decât altceva, continuă ea, cu vocea mai scăzută, în timp ce Tucker îi masa gâtul.

Mintea lui stătea tot la familia fericită care-i acordă mamei o recreație, numai pentru ca s-o pipăie un tip ce se dă drept maseur, conform unui plan prostesc de-al lui Lillian. Categoric, acela era atât începutul, cât și sfârșitul. Imediat ce termina ședința.

La urma urmei, plătiseră un masaj pentru mămica, iar ea avea să plece acasă satisfăcută, chiar dacă asta însemna că trebuia să-ș petreacă următoarele trei ore sub dușul rece. Începu s-o maseze și mai înverșunat.

– Cred că de data asta va trebui să le iert, spuse ea, după care scoase un ofat prelung care făcu pantaloii pensați ai lui Tucker să se întindă, indiferent cât de profesional își impunea să gândească.

Nu peste mult, cu vocea îngroșată, aproape somnoroasă, îl întrebă:

– Dar pe dumneata ce te-a îndemnat să te faci maseur? Ai practicat sportul, sau ce? Pari într-o formă fizică destul de bună.

– O fac, ăă, ca pe o favoare. Pentru Lillian. A fost prietenă apropiată cu mama mea.

Era destul de rău că o inducea în eroare cu privire la calificarea profesională. Se hotărâse să n-o mintă mai mult decât trebuia.

– Foarte frumos din partea dumitale. Atunci, cred că ai auzit totul despre Helga.

Helga? Un moment, fu nedumerit, dar apoi reperă numele.

– A, Helga, da. Fosta maseuză.

– Nimeni n-a fost în stare să-i ia locul.

– Înțeleg că era foarte populară. Eu, însă, nu sunt aici decât temporar.

Lainey începu să se ridice, întorcând capul, probabil pentru a-l privi, însă el o apăsă ușor dar ferm pe spate, împingând-o la loc pe masă.

– Mare păcat, spuse ea. Cred că ți-ai forma foarte repede un mare grup de admiratoare.

Nu și dacă e după voia mea. Înainte ca Lainey să poată cotinua cu întrebările, Tucker aduse vorba despre ea:

– Și dumneata, vii aici cu regularitate? N-aș vrea să par surprins. Presupuneam, numai, că toate clientele lui Lillian sunt locuitoare din Sunset Shores.

– Și eu locuiesc aici. Stau lângă...

Răspunsul i se pierdu într-un geamăt prelung, când Tucker îi apăsă spinarea cu degetele mari, trăgându-și-le în jos de-a lungul coloanei vertebrale, după care reveni spre umeri, cu o mișcare lentă, circulară.

– Încep să cred că le datorez Idei și Irmei o scuză, spuse ea, cu un oftat de mulțumire.

Mâinile lui Tucker se opriră, apoi își reluară grăbite activitatea. Ida și Irma? Ce fel de nume erau astea, pentru niște fetițe? Cel puțin, îi distrăsese atenția dinspre reacția de întărire trupească. Se simțea ca la parcul de distracții, într-un carusel care-l arunca încoace și-ncolo, smucindu-i emoțiile dintr-o parte în alta.

– Se numesc așa după niște rude? întrebă Tucker, după care se dojeni în sinea sa. O fi avut el de furcă, dar Lainey suporta admirabil situația. Nu era nevoie s-o irite, obligând-o să apere numele de modă veche ale copiilor ei. Trecu la picioare cu masajul.

– N-am întrebat, replică ea simplu. Cu ele, ai mare noroc dacă primești măcar un răspuns aluziv. Deduc că încă nu le-ai cunoscut. N-au pierdut vremea, până să afle despre dumneata.

Oftă din nou, când Tucker începu să-i manipuleze încet tălpile și degetele de la picioare.

– Însă, chiar dacă sunt nemulțumită de ceea ce fac, trebuie să spun c-am să te recomand și lor. Ești foarte priceput, domnule Morgan.

– Tucker, spuse el, absent.

Voia să-i maseze *copiii?* Părea inteligentă și spirituală, fiind de la sine înțeles că avea și un ambalaj superb, dar mai era și sonată.

– Ăă, nu sunt sigur, începu el încet, dar nu cred că Lillian servește și, ăă, generația tânără.

– Generația tânără? ridică ea capul, rezemându-se într-o mână, pentru a-l privi peste umăr. Ce vrei să spui?

Tucker se afla prea departe, spre picioarele mesei, ca să poată opri alunecarea înceată a cearșafului, dar oricum expresia ei nedumerită îi atrase total atenția.

– Copiii dumitale. Gemenele. Nu cred că aici sunt serviți și copiii.

– Copiii me...

Lainey se întrerupse, când în ochi i se ivi înțelegerea, și izbucni în râs. Mișcarea suplimentară făcu cearșaful să alunece în jos cu o repeziciune alarmantă. Tucker se repezi spre el, în același timp în care Lainey observă și se răsuci, apucându-l și ea.

Lainey se alese cu mâna plină de pânză. Tucker, cu mâna plină de... ea. Abia avu timp să conștientizee cădura plină și fermă a sânului și senzația sfârcului împungându-i palma, înainte ca exclamația ei să-l facă să-i dea drumul, întorcându-se cu spatele.

– Îmi... îmi prezint scuzele. Serios. Încercam doar să țin cearșaful, să n-alunece pe...

– Zău, nu face nimic, răspunse cu sinceritate Lainey, deși vorbea cam cu sufletul la gură.

Tucker rămase întors cu spatele.

– M-am acoperit, poți să te întorci.

Când se răsuci, o văzu așezată pe marginea mesei, cu cearșaful

înfășurat pe tot trupul, ca un sarong, acoperind-o până la genunchi. Părul i se desprinsese din agrafe, revărsându-se în valuri ondulate peste umeri. Avea o expresie sinceră, dar ochii de culoare verde-închis străluceau de amuzament.

– Ei, așa cel puțin va fi o premieră memorabilă pentru amândoi.

– Îmi pare foarte rău...

Lainey ridică o mână, după care și-o trânti peste piept, de unde cearșaful începea să-i alunece iarăși.

– Nici o problemă, spuse ea, cu obrajii înroșindu-i-se puțin, deși râdea. Însă e un lucru pe care trebuie să-l știi. Nu sunt măritată.

La vederea expresiei lui nedumerite, se grăbi să adauge:

– Vreau să spun că nu am copii. Nici gemeni, nici altcumva.

Tucker refuză să se gândească de ce îl înviora atât de mult această veste.

– Atunci, cine sunt Ida și Irma?

– Două dintre clientele lui Lillian. Sunt gemene identice. Și mai au și optzeci și doi de ani.

După ce reluă rapid în minte schimbul de replici, Tucker chicoti, gândindu-se la conversația care, fără știrea vreunuia dintre ei, păruse un joc „cine se prinde primul".

– Mi-ai făcut-o.

Lainey râse și ea.

– Fără inteție. Nici un moment nu mi-a trecut prin cap că ai crede...

– A fost vina mea, o întrerupse el ridicând mâna, după care continuă, aparent fără să-și poată șterge zâmbetul de pe buze: deci, ele te-au trimis aici, hmm?

Fu mulțumit să vadă că tachinăria lui o făcu să zâmbească.

– Apa, aerul și fraierul. Ar fi trebuit să m-aștept.

O spusese în glumă, dar nuanța de vulnerabilitate îi trezi lui Tucker curiozitatea.

Pentru moment, lăsă deoparte întrebările. Avea de aflat lucruri mai urgente, ca de exemplu numele ei.

– Și în ce relații ești cu gemenele? Strănepoată, nepoată de soră, cum?

– A, îmi sunt cliente. Mă rog, ale mătușii mele Minerva, de fapt.

– Vrei să spui că ești nepoata Minervei? De la braseria de-alături?

Surâsul ei se șterse puțin, în timp ce-i studia chipul.

– În carne și oase. Sunt Madelaine Cooper, dar majoritatea oamenilor mă numesc Lainey.

Întinse mâna, după care și-o retrase brusc, ca să-și țină prosopul.

– Scuză-mă

Obrajii i se îmbujorară din nou, dar continuă neintimidată:

– Și, în ciuda planurilor păcătoase ale surorilor Armbruster, sunt încântată de cunoștință, Tucker. Crede-mă. Și nu-ți face griji, n-am să suflu o vorbă despre... Mă rog, ce vreau să spun, n-am să mă plâng. De fapt, continuă ea cu un râs nervos, m-am simțit minunat. Adică, ai niște mâini extraordinare și... Vai de mine, gemu ea, lăsând bărbia în piept.

Amuzat și mai intrigat decât crezuse că putea fi, o privi cum trăgea adânc aer în piept, pentru a-și regăsi calmul, ridicând apoi din nou capul.

– Nu vreau să-ți pun în pericol slujba, spuse ea, cu un calm admirabil. Ai un real talent.

Pe aceste ultime cuvinte, lui Tucker i se păru că auzea un oftat stăpânit, dar continua să-l frământe gândul că aceea era nepoata Minervei și una dintre puținele persoane care-l cunoșteau pe individul cel misterios.

Capitolul 3

– Șase dolari livra, Sam? Asta-i hoție curată, protestă Lainey, privind încă o dată galantarul cu caracude. Poate avea să aleagă plătica. Mătușa Minnie n-ar fi fost deloc încântată.

– Cinci nouăzeci și nouă, o corectă Sam, după care, văzând-o cum își arcuia sprâncenele, ridică o mână. Dar, pentru tine, s-ar putea să fac o reducere specială. Cinci cincizeci.

Lainey îi susținu câteva secunde privirea sinceră, știind că mai mult n-avea să lase din preț. La fel ca ea, Sam era originar din Philly. De când auzise de la Minerva că nepoata ei avea același oraș de baștină, îi purta lui Lainey o afecțiune deosebită. Desigur, Sam își manifesta tandrețea în felul său unic.

– Tot hoție se cheamă că e, Sam. Aș putea să mă duc la Fred, pe strada cincizeci, și să...

– Escrocul ăla nu știe să deosebească un file de rechin de un somon. Să nu cumperi de la el.

Arăta potrivit de indignat, dar lui Lainey nu-i scăpă licărirea din ochii lui. Știa să admire talentele la tocmeală.

– Fă bine și cumpără de-aici, altfel am să-i spun scumpei tale mătuși că nepoata ei îi hărțuiește pe cel mai bun furnizor al braseriei.

Lainey își încrucișă brațele pe piept, distrându-se de minune.

– Cine crezi că m-a trimis aici?

Sam chicoti:

– Și ai învățat cu cei mai buni profesori. Să nu uiți niciodată.

– Crezi că m-ar lăsa? replică Lainey, cu un zâmbet răutăcios. Și acum, în legătură cu caracudele astea subnutrite pe care încerci să mi le împingi...

Cu ochii licărindu-i, Sam își șterse mâinile pe nelipsitul său șorț.

– Cinci dolari în cap. Da' iei și niște plătici. Spune-i mătușă-tii că sunt delicioase, umplute cu creveți.

– S-a făcut. O să am nevoie de patru livre de creveți tigrați. Și să nu-ncerci să-mi strecori și vreunul din ăia mici.

Clătinând din cap, Sam oftă ca și cum ar fi fost teribil de ofensat, apoi se întoarse spre camera din fund.

– Vin imediat. Ai grijă să nu faci vreo dandana.

Lainey își dădu ochii peste cap, zâmbind spre spatele lui care se îndepărta. Părinții ei muriseră când ea avea în jur de douăzeci și cinci de ani, astfel încât Conrad și mama lui rămăseseră singurele ei legături cu orașul natal. Deși nu-i era dor de oamenii pe care-i lăsase în Philly, lui Lainey îi lipsea orașul propriu-zis. Mirosurile, sunetele, culoarea și vibrația lui. Sam îi restituise o parte dintre ele. Fie și numai pentru acest lucru, i-ar fi plătit cei cinci dolari și nouăzeci și nouă de cenți pe jumătatea de kilogram. Evident, mai curând ar fi murit decât să i-o spună.

Zgomotul unor aplauze încete din spatele ei o făcu să se întoarcă.

– Tucker.

La salutul ei nu tocmai entuziast, Tucker răspunse înclinând scurt capul.

– Madelaine. După cum l-ai învârtit pe bătrânul Sam, aș jura că ești nepoata lui Lillian, nu a Minervei.

– Lainey, îl corectă ea automat, nu prea surprinsă că-l vedea. Avusese presimțirea ciudată că urma să apară, la un moment dat. Totuși, se mira că nu-i simțise prezența în spatele ei. Tocmai intensitatea acestei senzații o făcuse să întoarcă toată după-amiaza capul.

Își alungă cu hotărâre toate amintirile îmbătătoarei dimineți petrecute la mult prea dispusa discreție a acelor mâini talentate. Totuși, plăcerea retrăită o umplu toată cu piele-de-găină. Speră ca Tucker să nu observe. Într-o viață marcată de alegeri impulsive, Tucker Morgan era o altă decizie proastă așteptând să fie luată. Dar nu și de data asta. Nu de ea.

Îi adresă un zâmbet pe care-l spera sigur de sine și nu exagerat de prietenos.

– Ce te aduce la Sam?

– Tu.

Niciodată nu mai auzise o asemenea intensitate comprimată într-un singur cuvânt scurt. Inima îi sări peste o bătaie, fără permisiunea ei. Ar fi trebuit să se aștepte la abordări directe din partea lui, dar recunoscu în sinea sa că nici un fel de pregătiri în avans nu i-ar fi produs o reacție așa de promptă. Conrad și Charlie dovediseră cu prisosință că trebuia să-și înfrâneze impulsurile, nu să și le încurajeze. După despărțirea de Charlie, jurase să chibzuiască întotdeauna temeinic și rațional, fără să se mai repeadă. În dimineața asta avusese o mică scăpare, dar acum revenise, cu hotărâre, pe drumul cel drept.

Își arcui buzele într-un zâmbet acru.

– Ce direct mă iei. Sau ai o scuză convenabilă?

– Am nevoie de vreo scuză? ripostă el, propriul său zâmbet dând clar de înțeles că se distra copios.

La fel se distra și ea. Simțea că drumul devenise o idee mai nesigur. *Mai repede, Sam,* îl imploră ea, în tăcere, *calc pe un teren periculos.*

– Cred că nu. Vorba aia, arătă ea veselă spre interiorul magazinului lui Sam: e o piață liberă.

Privirea lui rămase neabătută.

– Dar te-ai simți mai bine dacă aș inventa una, nu-i așa?

Încercarea de a-l învinge pe Tucker cu propriile lui arme era în cel mai bun caz cutezătoare.

– Probabil, spuse ea. Cred că viața ar fi mai ușoară dacă oamenii și-ar exprima mai direct dorințele. Din câte am trăit eu, de obicei se întâmplă tocmai invers, și cu toate că încerc să progresez, încă mai sunt ocazional vinovată de același lucru. Dar, în spiritul autoîmbunătățirii, voi mai da un exemplu, chiar acum. Spune-mi, domnule Morgan, ce anume dorești de la mine?

Tucker bătu încet din palme.

– Nu-i rău, ca început. Și mai păreai și atât de pudică. Frumos lucrat.

– Soacra mea s-ar urca pe pereți, să afle că mă consideră cineva pudică. În ciuda încercărilor ei exhaustive de a mă modela, a jurat că „pudic" e un adjectiv care nu poate fi folosit niciodată asociat cu Madelaine Marie Maitland.

În locul chicotitului la care se așteptase Lainey, privirea lui deveni și mai pătrunzătoare. Ar fi fost gata să jure că simțea tensiunea crescută din atmosferă. Mirosul de pește, își spuse ea. Emanațiile toxice ale peștelui.

– Parcă spuneai că nu ești căsătorită.

– Nu sunt, răspunse ea, revenind cu atenția la crustaceele în dungi albe și negre. Am divorțat. Din nou sunt vechea și simpla Lainey Cooper.

– Nu ai nimic simplu. Și ești modelată de minune, dacă vrei să-mi știi părerea. Probabil că fosta ta soacră nu e o judecătoare de caractere prea rafinată.

Imaginea expresiei îngrozite care ar fi deformat înfățișarea mândră și manierată, întreținută atât de scrupulos de Agatha Maitland, la auzul unui asemenea verdict personal, o făcu pe Lainey

să-și înăbușe un hohot de râs. Neluând în seamă complimentul, dar intrigată de siguranța cu care își pronunțase Tucker sentința, abandonă fascinația la adresa crevetelor. Își îndreptă spatele și se întoarse.

– Și ar trebui să presupun că dumneata ești?

– A fost, mai mult sau mai puțin, meseria mea.

– Cunoașterea caracterului unei persoane îți influențează modul de a o masa, domnule Morgan?

– Tucker. Și nu mă refeream la masaje. Ți-am spus, ai fost prima mea clientă. Dintotdeauna. Este o, ăă, schimbare recentă de carieră în viața mea.

– Ai dreptate, te afli aici ca s-o ajuți pe Lillian.

Schimbul de replici cu Tucker putea fi la fel de distractiv pe cât era cu Sam, atâta vreme cât nu-l lua prea în serios. Deși adrenalina care-i pompa prin vene în acel moment îi crea o senzație cu totul diferită de satisfacția economisirii unui dolar la livra de caracudă.

– Și înainte ce carieră ai avut, care-ți cerea să emiți judecăți la minut despre caracterele oamenilor?

Zâmbetul lui era întru totul prea dezarmant. Lainey simțea că drumul o lua în pantă și se străduia să țină bine de volan. Deși, susținea mica ei voce interioară, dacă Tucker venise în oraș doar pentru un timp, ce rău putea fi într-un mic și simplu flirt?

Simplu? Își înăbuși un chicotit auto-ironic. Nu trăsese mai adineaori concluzia că nimic nu putea fi simplu, nici în flirturi, nici în orice altceva, când era vorba de Tucker Morgan? Privirea i se abătu fugar spre rechinul împăiat de pe peretele din fund. Un memento foarte vizual, ca să nu mai spună cât de oportun apărut, al motivelor pentru care nu era bine să se joace cu peștii cei mari.

– S-ar putea spune, cred, că am fost bodyguard profesionist, răspunse el.

Bodyguard? Cum nu se poate mai bine! zăngăniră hormonii ei. Și mintea o trădă, proiectându-i secvențe color cu Kevin Costner și

Whitney Houston, în timp ce Lainey derapa spre marginea drumului, scăpând volanul de sub control. Își încrucișă brațele peste sânii deveniți dintr-o foarte sensibili și, după toate probabilitățile, extrem de bătători la ochi.

– Bodyguard?

Făcu o încercare discretă de a-și înghiți nodul din gât.

– Gardă de corp, deci?

Găsi că era imposibil să nu contemple corpul cu ajutorul căruia le protejase pe ale altora. Ochii lui albaștri licăreau, când ai ei regăsiră drumul spre chipul lui. Nu avea cum să-și ascundă roșeața inensă pe care o simțea strecurându-se în sus pe gât.

– Mhm, făcu Tucker. Cu plată și toate formalitățile.

– De ce ai renunțat? Vreau să zic, de ce ai trecut de la protejarea corpurilor la masarea lor?

Putea fi doar o iluzie, însă ochii lui părură să-și piardă o parte din strălucire, iar zâmbetul arătă dintr-o dată cam forțat, mai puțin natural.

– Iartă-mă, se grăbi ea să adauge. Nu e treaba mea.

Tucker ridică din umeri, cu unda de ezitare dispărută.

– Mă rog, ai vrut să știi, ai întrebat. M-ai luat direct, nu?

– Uneori, confund atitudinile directe cu lipsa de politețe.

– Iar ne-am întors la problema pudorii. Poae că de-asta i-a fost atât de greu fostei tale soacre să-ți transmită conceptul.

– A, pentru ea lipsa de politețe era o adevărată știință. Dar reușea s-o manifeste atât de manierat, încât puțini erau cei care ar fi îndrăznit s-o ia la rost.

– Înțeleg că te-ai numărat printre acei puțini.

Lainey râse scurt.

– Într-adevăr. Una dintre cei puțini, mândri și dezmoșteniți.

– Pari să te descurci de minune fără formidabila familie Maitland.

– E o chestiune de opinie, replică ea neguros, apoi zâmbi. Totuși, cu tine sunt întâmplător de acord. Voi trece peste faptul că nu mă cunoști foarte bine.

– Ceea ce ne aduce la vechea întrebare. Sau ar fi mai bine s-o numim cerere directă?

Ochii ei se îngustară.

– Și anume?

– M-ai întrebat de ce mă aflu aici. Sunt aici fiindcă nu te cunosc foarte bine și aș dori să remediez situația.

Ridică mâna, preîntâmpinându-i răspunsul.

– Știu că ești ocupată, de-asta am venit la magazinul lui Sam.

– Ca să mă cunoști mai bine în timp ce cumpăr pește?...

Se întrerupse, în timp ce-i venea altă idee.

– Și de fapt, cum ai știut că aveai să mă găsești la Sam?

– I-am menționat lui Lillian că aveam de gând să trec pe la Minerva, la prânz, iar în decursul conversației ea mi-a pomenit ceva despre faptul că azi cumperi pește de la Sam.

Nu era tocmai adevărat dar, una peste alta, Lillian era sursa lui de informații despre Sam, așa că nu se simțea chiar ca un mincinos ordinar.

– Deci, ai venit aici ca să... ce?

Ca să te interoghez despre relația ta cu un băbat care pare să fie implicat în niște afaceri necurate cu mătușa ta. Acesta ar fi putut să fie răspunul direct, dar Tucker era destul de sigur și că nu i-ar fi obținut informațiile de care avea nevoie. Și, dacă tot hotărâse să fie sincer, cel puțin față de sine însuși, nu era singurul motiv pentru care o urmărise până acolo. Pur și simplu, Lainey Cooper îi plăcea. Mult.

– Ca să petrec puțin timp liber cu o femeie care mă intrigă. Cum ți se pare, ca probă de sinceritate și stil direct?

Adăugă repede:

– Fără formalisme, Lainey. În fond, suntem în piața de pește.

– Dar nu există vreun cod profesional, sau așa ceva, în legătură cu relațiile dintre maseurii profesioniști și clienții lor?

– Adică, a se împrieteni în afara programului?

Începea să-și dorească să nu fi acceptat nici în rupul capului s-o ajute pe Lillian, și cu atât mai puțin în rolul de maseur. Era abia

prima zi și deja se încurca prea mult în ițele înșelătoriei. Desigur, altfel n-ar fi cunoscut-o pe Lainey – sau, cel puțin, nu în împrejurări atât de interesante.

Tucker habar n-avea care era codul deontologic al maseurilor.

– Plănuiai să-ți programezi ședințe regulate cu mine?

– Nu, de fapt nu plănuiam deloc să...

La vederea expresiei lui prefăcut-lezate, se grăbi să adauge:

– Nu vreau să spun că n-ar fi minunat. În fond, ți-am mărturisit cât de mult mi-a plăcut.

Dacă era posibil, gâtul i se înroși și mai intens. Gemu, apoi își mută privirea. Lui Tucker i se păru c-o auzi murmurând ceva din care înțelese doar cuvintele „puțin spus“, în timp ce se întorcea cu spatele spre el.

– Lainey, spuse el cu blândețe. N-am vrut să te pun într-o situație jenantă. Dacă te ajută cu ceva, ți-aș putea explica foarte amănunțit ce impresie mi-a făcut ședința noastră de dimineață.

Sau, la o adică, impresia pe care i-o făcea întâlnirea din acel moment, adăugă el în gând.

– Nu, serios, nu e necesar, trase ea aer în piept, retrăgându-se cu câțiva pași, până când o opri galantarul cu pește. Vreau să spun că, fie și dacă nu te voi mai întâlni niciodată pe plan profesional, nu cred că... se cuvine ca eu... ca noi să...

– Te-ai simți crispată, întâlnindu-te cu mine, din cauza condițiilor în care te-am cunoscut, asta-i ideea?

Lainey oftă cu ușurare.

– Exact asta e.

Râse jenată, dar Tucker observă că se relaxase.

– Mă bucur că ai înțeles.

* * *

Peste zece minute Tucker ieșea din magazinul lui Sam, cu o jumătate de kilogram de creveți tigrați mijlocii, la un preț foarte

avantajos. Îi lăsase în urmă pe femeia care, oricât se admonesta în sinea lui, îl fascina de mama focului, și pe prăvălierul băgăreț despre care era gata să parieze că se bucura de o mare popularitate într-un oraș plin de cucoane a căror distracție favorită era, fără îndoială, bârfa. Oftă. La naiba, probabil că, până la apusul soarelui, Sam avea să-i declare căsătoriți și cu trei copii.

Când ajunse la ușa din spate a braseriei, Lainey aproape că se împiedică de bastonul Idei. Plasa cu caracude se clătină precar deasupra cutiei grele de carton, plină cu gheață și fructe de mare, pe care i-o împachetase Sam. Se chinui să intre pe ușă, abia reușind să ajungă până a tejghea.

– Ei, era și timpul, spuse Irma, așezată pe taburetul de lângă ușile batante care dădeau spre salonul din față al braseriei.

– Ia-ia, Irma! interveni Ida, sunetul vocii ei localizând-o pe scaunul metalic de lângă ușa din dos.

Cu un mormăit, Lainey săltă cutia pe tejghea, apoi se întoarse spre cele două gemene, înlăturându-și părul de pe frunte.

– Doamnelor, le salută ea. Domnule Max, adăugă, dând din cap spre cățelul care o privea din geanta Irmei, ca să mai tragă de timp. De ce nu sunteți în față, ca să vă savurați cafeaua și plăcinta?

De parcă n-ar fi știut. Amânase cât de mult putuse, pierzându-și timpul pe care nu-l avea, cu speranța că până acum aveau să se lase păbugașe. N-ar fi trebuit să fie atât de naivă. Nu-i fusese de-ajuns pentru o zi calvarul de a avea de-a face cu Tucker – și încă, de două ori?

Le privi expresiile hotărâre. Se părea că nu.

– O bucățică de plăcintă dacă mai mănânc, va trebui să mă-ntorc la ședințele de aerobic Senior Stomp ale lui Bunny Macafee, boscorodi Irma. Doamne, nu pot s-o sufăr pe femeia aia. Și-ar fi cazul să-i spună cineva că e de-a dreptul dezgustător s-o vezi pe una de vârsta ei arătându-și picioarele învelite în spandex.

– Cred că tu i-ai și spus-o, interveni Ida. Chiar înainte de a te fi dat afară din clasă pentru nesupunere.

Irma fornăi pe nas.

– Trebuia să se facă sergent în armată. Mă mir că încă n-a căzut nimeni mort acolo, de inimă.

– Ședințele ei nu-s chiar așa de istovitoare, replică Ida.

– Eu vorbeam de suprasarcina de zaharină.

Se întoarse spre Lainey, care făcea eforturi să nu râdă.

– Ai auzit-o? Parc-ar fi zâna dulciurilor tratată cu heliu.

Lainey o cunoscuse pe Bunny. Era vag prietenă cu Minerva și clientă a lui Lillian, trecând uneori pe la braserie. Iar în cazul de față, Lainey îi dădea dreptate Irmei. Bunny avea o voce ascuțită ca a lui Minnie Mouse și era o maniacă a renașterii prin fitness, care nu pierdea nici o ocazie de a-i ține lui Lainey predici despre dezastrele gramelor de grăsime. Aproape o acuza pe Minerva că asasina populația din Sunset Shores, pentru că nu făcea nici o modificare în menu. Mătușa Minerva o refuzase demult, dar Lainey se afla în oraș de mai puțin de-o lună când Bunny se năpustise asupra ei ca un vultur la o jivină strivită pe șosea. Binecuvântată fie inima bună a Minervei, însă Lainey nu știa cum era în stare s-o suporte pe individa aia.

– Am auzit-o, îi spuse ea Irmei. Și sunt întru totul de acord cu dumneata. Deși trebuie să-i recunosc o calitate.

– Care? întrebară simultan gemenele.

– Arată mai bine în dres decât mine.

Irma pufni.

– Asta, numai fiindcă i-a smuls lui Lillian numele chirurgului ei plastic. Mă mir că ăla nu s-a retras din activitate, să trăiască pe picior mare numai din banii de la ea.

Capitolul 4

Fără tragere de inimă, Tucker deschise ușa braseriei. Discuția sa cu Lainey în după-amiaza zilei precedente, nu decursese tocmai conform planului. Dar, în fond, când era vorba de mătușa Lillian, rareori se întâmpla așa ceva.

Scoase un mic oftat de ușurare când zări în spatele tejghelei o femeie mai vârstnică, probabil Minerva. Poate că zeii se înduraseră de el, făcând ca Lainey să fie plecată după cine știe ce provizii.

– Ei, bună ziua, îl salută cu căldură Minerva. Era scundă și agreabil-trupeșă, într-un mod care spunea multe despre talentele ei culinare. Părul brunet, doar vag vârstat cu argintiu, îi stătea strâns înr-un coc voluminos, și purta o rochie albastră simplă, cu șorț alb legat pe deasupra. Îl primi cu zâmbetul pe buze, în timp ce termina de aranjat felii de tort pe un piedestal cu platouri, de modă veche. Avea o dâră de făină pe obraz, iar pe pieptarul șorțului, o pată ce părea glazură de ciocolată.

Cu totul diferită de mătușa Lillian, reflectă Tucker. Minerva arăta ca o bunică tipică. Genul de femeie, probabil, care le dădea de mâncare tuturor câinilor vagabonzi. Genul care avea șanse să creadă până și cea mai cusută cu ață albă poveste. Genul de femeie

care putea fi atrasă într-o escrocherie fiindcă era prea bună la inimă ca să vadă minciunile, în locul adevărului.

De fapt, nici nu știuse la ce să se aștepte. Istorisirile lui Lillian din ultimii câțiva ani nu-i lăsaseră o impresie permanentă în fișierele memoriei. Acum își dădea seama că, din moment ce Minerva era cea mai apropiată prietenă a lui Lillian, prevăzuse o femeie mai... în fine, mai asemănătoare cu mătușa Lillian. O singură privire era de ajuns pentru a ști că avea de-a face cu un caz real de atracție a contrariilor. Nu era nevoie de investigații detectiviste pentru a înțelege de ce era Lillian atât de îngrijorată. Minerva era o fraieră cu patalama la mână, invitând pe oricine s-o tragă pe sfoară.

Tucker nu știa dacă să geamă, ca efect al porției suplimentare de vinovăție, sau s-o îmbrățișeze consolator pe Minerva, spunându-i că avea să le rezolve el pe toate. Imboldurile de a le face pe amândouă erau la fel de puternice. Se mulțumi să găsească un loc la bar și să ceară o cafea.

– Amară? întrebă ea, amabilă. Sau preferați dulce?

Ava ochii căprui, observă Tucker spre deosebire de ai nepoatei sale. Își amintea cu o limpezime tulburătoare ochii aceia verzi, spuziți cu auriu. Ochi de pisică.

– Mai bine amară, răspunse el clipind, pentru a și-o alunga din minte pe Lainey.

Minerva îl mai studie o secundă, dar ochii ei scăpărători nu dezvăluiau nimic altceva decât o ospitalitate cordială.

Și ce altceva se mai citea în ei? se întrebă el, cu dezgust. Că-și dădea seama cum îl făcea să se foiască pe scaun un singur gând la nepoata ei? Coborî privirea, puțin cam prea grăbit, în timp ce Minerva împingea în fața lui cana mare, de ceramică. N-avea nici un rost să riște. O singură băgăreață era de ajuns. O fi arătat Minerva ca o bunicuță bună la inimă, dar Tucker nu se îndoia că în trupul ei exista mai mult de o singură celulă pusă pe asemenea combinații. Avea o nepoată nemăritată. Amestecul în viețile altora era de la sine înțeles.

– Dumneata trebuie să fii Tucker, spuse ea, în timp ce ștergea tăblia tejghelei. Mă întrebam dacă ne vei face o vizită.

Prudent, ridică ochii, dar expresia Minervei era absolut nevinovată.

– Abia ieri am început să lucrez.

Ar fi trebuit să aștepte un moment când braseria era mai plină. Acum, el era singurul client. Putea să jure că taburetul i se încălzea din ce în ce, sub privirea neabătută a Minervei.

– Și presupun că ești deja ocupat, replică ea, cu bună dispoziție. Cel puțin, dacă e s-o cred pe Lainey. A spus că le vei face pe doamnele de la noi să uite cu totul de Helga.

Lainey îi vorbise despre el? Cu un energic brânci mintal, împinse în lături orice întrebări pe care ar fi fost tentat să le pună.

– Sunt măgulit să aud, zâmbi el.

O înghițitură de cafea îl încălzi și mai mult.

Minerva se opri în fața lui.

– Mă scuzi că o spun, dar dacă ai mâinile la fel de iscusite pe cât de bine arăți, cred că până la sfârșitul săptămânii ți se vor ocupa toate orele din program.

Tucker abia reuși să nu se înece cu cafeaua. Acum înțelegea perfect de ce erau prietene atât de bune Minerva și Lillian.

– Păi, ăă...

Se opri ca să-și dreagă glasul. Ochii Minervei scânteiau atât de inocent, dar Tucker începea să-și revizuiască părerea despre cine era cel mai naiv din doi. Își petrecuse ani de zile luând măsuri pentru ca la cei pe care era însărcinat să-i protejeze să nu ajungă cine nu trebuia, ascuțindu-și ca briciul talentele de observator și judecător al caracterelor. Rareori aprecia greșit pe cineva. În cazul de față, orbirea îi era cauzată, probabil, de subiectivismul dorinței.

– Nu fac decât s-o ajut temporar pe Lillian.

– Am auzit, îl bătu ea pe dosul mâinii. Dar îmi pun capul că, dacă începi să fii asaltat de cliente, Lillian are cincizeci la sută șanse de a găsi o cale ca să te păstreze.

– Bine măcar că-mi acordați jumătate din șanse, replică el sec.

Minerva îi umplu până sus cana cu cafea.

– A, îmi închipui că dacă e cineva în stare să-i dea de furcă lui Lillian, dumneata ai fi acela.

Tucker mai luă o înghițitură, în timp ce asimila și acest comentariu. Tonul Minervei fusese cald și sincer. Atunci, ce insinua? Își dădea deja seama că Minerva era mult mai ageră decât lăsa să se întrezărească personaliatea ei de gospodină, dar știa oare cu cine avea de-a face în realitate?

– Habar n-am ce-a putut spune Lainey despre mine, ca să vă faceți părerea asta, afișă el cel mai fermecător zâmbet de care era în stare. Dar o voi lua ca pe un vot de încredere.

Minerva surâse și ea, cu ochii mai inocenți ca oricând. Tucker se pregăti pentru un răspuns dificil.

– Nu vreau să par critică, dar Lainey n-a fost întotdeauna cea mai bună judecătoare de caractere, în privința bărbaților. După fiascoul cu Charlie, a luat hotărârea – înțeleaptă, dacă vrei să-mi știi părerea – să se detașeze, să-și analizeze greșelile și să descopere ce anume o bagă mereu în belea. I-am spus că are nevoie de mai mult timp pentru a chibzui temeinic la toate. Până și iepuroii au mai multă răbdare decât Lainey a noastră. Sigur, dumitale a reușit să-ți reziste – deși numai Dumnezeu știe de ce a ales tocmai acest moment ca să-mi pună sfatul la încercare.

Îl măsură cu privirea din creștet până-n tălpi, făcându-l să se fâțâie pe scaun, apoi clătină din cap, cu un oftat.

– O iubesc din toată inima, dar fata asta n-are deloc noțiunea timpului.

Tucker nu era tocmai sigur, dar bănuia că tocmai i se făcuse un compliment. Nu că ar fi contat cu ceva. Se afla acolo ca s-o scoată pe Minerva din necazul în care intrase, indiferent despre ce anume era vorba, nu ca s-o impresioneze, pe ea *sau* pe nepoata ei, cu privire la calitățile sale de posibil partener de viață.

Minerva își dădu repede cu mâna peste păr, netezind la loc câteva șuvițe care-i căzuseră peste obrajii durdulii.

– Am spus ceea ce-am spus fiindcă Lillian are încredere în dumneata, altfel nu te-ar fi angajat. Așa ceva contează mult în ochii mei.

Lillian nu angajează pe nimeni dacă nu e cât se poate de bun. Susține că e prea bătrână ca să-și mai modifice temperamentul.

Râsul ei era la fel de bogat și plin ca ea însăși.

– Cred că îi place pur și simplu să-și mențină foarfecele ascuțite, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Tucker se pomeni râzând împreună cu ea. Înțelegea afecțiunea pe care i-o purta Lillian. Era imposibil să n-o simpatizezi pe Minerva Cooper.

Undeva în spate, la bucătărie, se auzi un semnal sonor. După ce-i turnă cafea în cană, Minerva puse ibricul pe plită și se grăbi să treacă în spate, cu tava goală pe care adusese tortul, lăsându-l pe Tucker cu cafeaua și gândurile lui. Se părea că runda întâi luase sfârșit.

Oftând resemnat, se aplecă puțin mai aproape de ușile batante, socotind că avea timp să se îndepărteze până la o distanță sigură, aparent inofensivă, dacă o auzea revenind.

– Oftezi după un post de bucătar la minut? se auzi o voce seacă din spatele lui.

Lainey. Tucker se răsuci în loc, ținând cafetiera departe de trup, în timp ce cafeaua se revărsa peste margine. Înjură când lichidul fierbinte îi opări degetele, și întinse repede mâna să pună cafetiera pe tejghea.

– Aveți pe-aici niște șervețele de hârtie? întrebă el, în loc de răspuns. Poate că, dacă întârzia destul cu ștersul cafelei vărsate, avea să găsească o explicație plauzibilă. N-avea idee de cât timp stătea Lainey în spatele lui, dar probabil că de destulă vreme pentru a-i zădărnici scuza cu cafeaua.

– Sub tejghea, pe raftul de sub vitrina cu prăjituri.

– Mulțumesc.

Fusese atât de adâncit în gândurile despre ea, încât nici un auzise clopoțeii de la ușă. Faptul de a fi prins cu mâța-n sac nu era deloc bine prevestitor pentru incipienta sa carieră de detectiv; ceea ce, excepție făcând afecțiunea și grija pentru Lillian, nu-l deranja câtuși de puțin.

Șterse dușumeaua până își putu vedea chipul oglindit în ea, fără a se fi apropiat nici cu un pas de o explicație credibilă. Va să zică, o rasolise. Strălucita lui strategie la zi. Se ridică și mai consumă două secunde aruncând ghemotocul de șervețele ude în coșul de gunoi.

– Te-ai ars rău la mână?

– Doar o arsură minoră, răspunse el.

Lainey coborî de pe scaun și-i luă mâna într-a ei. După un examen rapid, care-i lăsă alte părți ale trupului mult mai inflamate, îi dădu drumul.

– Am exact leacul potrivit.

– Crede-mă, nu e...

Se întrerupse. Lainey îi oferea un răgaz de care ar fi fost mai înțelept să profite.

– Mulțumesc, ți-aș fi recunoscător.

Lainey deschise zăvorul și intră în spațiul de după tejghea, devenit dintr-o dată foarte strâmt. Tucker o privi tăcut cum lua una dintre micile cutii metalice cu condimente înșirate pe masa îngustă de pregătire din lungul peretelui care despărțea salonul braseriei de bucătărie. Turnă într-un vas sucul din cutie și se întoarse spre el.

– Poftim.

– Credeam că te referi la aloe sau o alifie contra arsurilor.

– Asta-i și mai bună.

Nu era nevoie să miroasă conținutul, văzuse ce se afla în cutie încă dinainte ca Lainey s-o fi golit. Sceptic, privi lichidul verde deschis, apoi pe ea.

– Zeamă de murături?

Lainey zâmbi a încurajare.

– Da. Nu întreba nimic, scufundă-ți doar mâna înăuntru. Și repede, are efect mai bun dacă o aplici imediat.

– Cum spuneți dumneavoastră, domnișoară doctor.

Fu nevoit s-o facă treptat, dar efectul fu instantaneu.

– Uluitor. Îți mulțumesc.

Lainey ridică din umeri și-i dădu un prosop umed ca să-și șteargă mâna.

– Înveți multe când lucrezi în domeniul culinar. Minerva e o mină de aur a remediilor homeopatice ca ăsta.

– O comoară la casa omului.

Numai la mătușa Minerva nu se gândea.

După ce făcu ordine, Lainey se rezemă de tejghea.

– Și-acum, după ce am terminat ordinea și curățenia, ești atât de bun să-mi spui și mie ce căutai aici?nou gong se auzi în mintea lui. Runda a treia. Privind-o în ochii aceia de pisică, deloc liniștitori, își spuse că poate ar fi preferat totuși o repriză cu Minerva. Ce naiba, mătușa ei s-ar fi putut alia cu Lillian, iar el tot ar fi avut șanse mai mari decât în confruntarea de acum.

Trebuia să facă măcar o încercare.

– Eram îngrijorat pentru Minerva.

Domnule Tucker, își spuse, *devii un adevărat maestru în deformarea adevărului.*

Ochii lui Lainey se adumbriră imediat de îngrijorare.

– I s-a-ntâmplat ceva? E bine?

Dădu să treacă pe lângă el, dar Tucker o prinse ușurel de brațe, ținând-o pe loc.

– E bine. N-am vrut să te sperii. Iartă-mă. E în spate.

O studie fără ascunzișuri. „Cine ești tu, Lainey Cooper, și de ce nu mi te pot scoate din cap?“ îi venea să strige.

Conform Minervei, era o ființă care nu avea răbdare și lua decizii pripite. Toate acestea puteau fi adevărate, conchise Tucker, dar această Lainey Cooper din fața lui avea și o anumită forță interioară, un intelect ascuțit și o inimă mare și generoasă. O combinație destul de atrăgătoare, după părerea lui, trecând peste toate cusururile. Hotărârile prea grăbite nu erau neapărat negative, mai ales când aveau la bază grija și preocuparea față de alții. Iar nerăbdarea putea constitui o temelie solidă pentru a motiva pe cineva să treacă la fapte.

Mișcarea neașteptată a ușilor batante îi făcu să se îndepărteze aproape dintr-o săritură. Minerva năvăli din bucătărie și, dacă se miră să-i vadă pe amândoi în spatele tejghelei, n-o arătă prin nimic.

Observând-o mai atent, Tucker constată că avea o luminiță în privire. Îngustă ochii, bănuitor. De fapt, cine pe cine spiona?

– Ei, vă mulțumesc amândurora că mi-ați ținut locul aici, spuse Minerva, în timp ce punea cafetiera la loc pe plită și clătea la chiuvetă vasul în care fusese turnată zeama de murături; își șterse mâinile cu un prosop curat, întorcându-se spre ei. Sigur, n-am idee ce cauți aici în ziua ta liberă, îi spuse ea lui Lainey, după care îi adresă lui Tucker cel mai cald zâmbet de bunică al ei, făcându-l să reziste unui îndemn de a se îndrepta de spate. E așa de scumpă, dar habar n-are cum să se destindă.

Lainey începu să protesteze, însă Minerva vorbi mai departe.

– După câte spune Lillian, nici dumneata nu te pricepi, adăugă ea, descurajând zâmbetul fudul al lui Tucker, ceea ce o făcu pe Lainey să râdă afectat. Așa că, de ce nu vă faceți o favoare, ieșind afară să vă bucurați de razele soarelui? Veți avea timp destul să stați în casă, când o să fiți bătrâni și zbârciți ca mine.

Înainte de a găsi o soluție pentru a o opri, Tucker se pomeni stând lângă Lainey, pe trotuarul din fața braseriei.

– Ne-a dat pe ușă afară, spuse el.

– Mai bine zis, ne-a dus cu zăhărelul, aruncă Lainey o privire spre ușă. O ador pe mătușă-mea, dar uneori e puțin cam înfiptă.

– Lainey, un pic cam înfipt e un ac de cusut. Mătușa ta e un ditamai berbecele de asalt. Dar trebuie să recunoști că are stil.

– Ești prea iertător, crede-mă.

– Va beneficia pe veci de bunăvoința mea, fie și numai datorită delicioaselor ei muffins cu afine, își frecă Tucker stomacul.

Lainey căscă gura, chipurile cu oroare.

– Te-a torturat cu muffins? Dumnezeule, nu mă mir că ai cedat. Ei, distracție plăcută în continuare. Sper că ți-a trecut arsura.

Tucker nu voia să se despartă de ea. Motivele lui nu mai prea aveau legătură cu misterul pe care fusese însărcinat să-l rezolve, dar și acesta era un pretext destul de solid ca s-o mai rețină. Ceea ce

cauzase „criza“ lui Betty Louise părea s-o implice și pe Lainey, ceea ce însemna că și ea era amestecată în toată povestea. Tucker nu era sigur că sosise momentul să-i explice totul, dar până atunci cel mai bine era s-o țină în apropierea lui.

– Te grăbești undeva?

Expresia ei deveni serioasă, în timp ce-și muta greutatea de pe un picior pe altul.

– Mă rog, ar fi câteva lucruri pe care trebuie să le...

– În apropiere e un parc, nu-i așa? o întrerupse el, fără a-i da timp să găsească o scuză.

– Există unul, la două străzi mai încolo, pe malul apei.

– Ai timp să mi-l arăți?

– E într-acolo, drept înainte, îi arătă Lainey, în lungul străzii din spatele lui.

Tucker îi răspunse cu cel mai victorios zâmbet al său:

– Mă rătăcesc foarte ușor.

Proptindu-și mâinile în șolduri, Lainey nu-și putu stăpâni totuși un zâmbet care-i arcui colțurile gurii.

– În capătul străzii e o suprafață de apă întinsă. Se numește Golful Mexic. N-ai cum să n-o observi. Parcul e chiar în față. Dacă simți că ți se udă picioarele, înseamnă că ai ajuns prea departe.

– Îți sunt recunoscător, dar tot am nevoie să vii cu mine.

– De ce ai *nevoie* să vin cu tine?

O uluitoare listă a motivelor pentru care avea nevoie de ea în apropierea lui îi veni în minte cu cea mai mare ușurință, dar îi prezentă unul care avea cele mai mari șanse de a-l ajuta să-și atingă scopul:

– Altfel, cum vei afla ce căutam, de fapt, după tejgheaua Minervei?

Capitolul 5

„Cu asta m-a încuiat“, își spuse Lainey, cu curiozitatea stârnită, în ciuda sistemului ei intern de alarmă, care o avertiza să elibereze imediat spațiul, până nu se repezea să facă cine știe ce prostie în locul celui mai rațional lucru – și anume, să afle ce anume cauzase criza lui Betty Louise.

Oare Betty Louise o văzuse stând de vorbă cu Damian? se întrebă ea, cu o frustrare reînnoită. Evoluase acceptabil, de pe vremea când fuseseră colegi de facultate, dar tot o nevăstuică rămăsese, pe sub hainele lui scumpe și vorbirea cizelată.

Mai avusese o discuție deschisă cu mătușa ei, în ajun, iar Minerva recunoscuse în sfârșit că investise într-o tranzacție cu terenuri despre care auzise în timp ce aproviziona o masă la hotel, cu câteva săptămâni în urmă. Bernice și Betty Louise fuseseră cu ea și se hotărâseră să intre și ele în afacere. Minnie nu dorise să discute problema, întrucât perioada posibilă fusese foarte scurtă, și toate trei hotărâseră ca problema să rămână între ele, pentru ca nimeni să nu se simtă jignit dacă rămânea exclus.

Nu discutase problema cu Lainey, fiindcă, după incidentul cu Charlie, nu dorise să-și îngrijoreze nepoata fără rost. Lainey încercase s-o descoasă mai mult despre datele concrete ale afacerii, dar

nu ajunsese nicăieri. Minerva o convinsese că era o tranzacție solidă, cu ajutorul căreia avea să trăiască mai comod la pensie, și că nu era cazul să-și mai facă griji.

Lainey, însă, își făcea griji destule. Apoi, îl zărise iarăși pe Damian în oraș, iar în cap i se declanșaseră toate semnalele de alarmă. Minerva nu menționase numele lui apropo de compania cu care tratase – tranzacție căreia Lainey intenționa să-i dea de urmă în aceeași după-amiază – dar când încercase să obțină câteva răspunsuri, Damian eschivase abil și, mai mult sau mai puțin politicos, o avertizase să nu se amestece.

– Lainey?

Reveni cu atenția la Tucker. Chiar că nu avea timp pentru așa ceva, în acel moment. Și totuși... *ce* făcuse după tejghea?

„A fost cât pe ce să te sărute, asta a făcut." Trupul i se înfierbântă, amintindu-și intensitatea cu care se concentrase asupra gurii ei și ceea ce simțise când el începuse să se apropie, cu intențiile limpezi în ochii săi albaștri-închiși. Își înghiți un oftat. De ușurare? Ar fi fost cazul, se dojeni ea. Nu era treaba ei să se gândească, necum să mai și participe, la un sărut – sau orice altceva – cu Tucker Morgan.

Jurase să devină mai practică, mai puțin impulsivă. Reacția ei față de Tucker era singura dovadă de care avea nevoie, în sensul că nici măcar nu se apropia de atingerea acestui scop. Mătușa și prietenele sale aveau nevoie de ea, și trebuia să-și păstreze calmul și judecata limpede, dacă voia să le ajute. Nu-și putea pierde capul pentru acest bodyguard devenit maseur.

– Dacă ai într-adevăr niște treburi...

Aproape tresări, când Tucker îi atinse brațul.

– Cred...

„Cred că trebuie neapărat să le rezolv", își impuse ea să spună, dar nu-i ieși decât următorul răspuns:

– Cred că o scurtă pauză n-o să mă încurce cu nimic.

Toate remușcările pentru continua incapacitate de a se reabilita îi fură risipite de zâmbetul lui luminos. Cu siguranță, Tucker nu era deloc greu de privit.

Nici Conrad nu fusese, își reaminti ea. Mda, dar Conrad cel dulce, bogat și revoltat contra atitudinilor înțepate ale familiei sale – ceea ce, în mare parte, reprezentase motivul pentru care cedase impulsului de a fugi cu el, după o lună de iureș romantic – se dovedise a fi un fătălău fără șira spinării, care revenise imediat sub stăpânirea autoritară a mamei sale. Ce importanță avea că, întâmplător, era prezentabil? Beneficiase de acces nelimitat la conturile bancare ale Agathei Maitland, la cei mai buni croitori personali din New York și la întregul personal de la Estée Lauder. În ciuda faptului că balonul romantic plesnise la scurt timp după luna de miere, Lainey rezistase alături de el șapte ani. Și totuși, nici chiar toate aceste lucruri la un loc nu fuseseră de ajuns pentru a o transforma în cuviincioasa matroană mondenă despre care Conrad și mama lui hotărâseră că trebuia să fie soția lui Conrad Maitland al III-lea.

Pe când Tucker... El nu-i cerea decât să fie ea însăși. Și nu avea nimic de fătălău, nici la șira spinării, nici pe altundeva. I-ar fi stat bine chiar și îmbrăcat într-un sac de cartofi.

– Ei, ce mai așteptăm? întrebă ea, cu puțin mai multă vioiciune decât inenționase. Golful ne cheamă.

Simți privirea lui Tucker sfredelindu-i spatele, dar refuză să se întoarcă spre el sau să se oprească. Dacă îi mai rămăsese un dram de minte, avea s-o ia la fugă fără o singură privire în urmă. *Ba nu,* ripostă vocea interioară, *dacă aveai minte, acum erai în braserie, iscodind-o politicos pe Betty Louise, în timpul plăcintei cu iaurt, pentru ca pe urmă să-i dai de urmă dihorului ăluia de Damian și să-l convingi să găsească o cale de a opri toată încurcătura asta.*

Și când colo, avea în față cel puțin o oră în parc, alături de omul cu care jurase în sinea ei, nu o dată ci de mai multe ori, că nu trebuia să petreacă nici un moment. *Nu-ți prea merge figura cu impulsurile alea, Lainey, nu-i așa?*

– Vii, strigă ea, enervată pe sine și pe Tucker, sau ai de gând să stai aici toată ziua, cu ochii-n fundu' meu?

O ajunse imediat din urmă.

– N-aș spune că admiratul părților tale posterioare nu e un mod asolut meritoriu de a-mi petrece timpul, dar aș prefera totuși în schimb fermecătoarea ta companie.

Lainey scoase un scrâșnet demn de admirația Irmei și-și văzu de drum. În depărtare se vedeau scânteierile apei. Aproape ajunseseră. Avea să profite de plimbare pentru a-și planifica strategia, arătându-i lui Tucker unul sau două puncte de interes, după care urma să găsească o scuză ca să se întoarcă la braserie. Gata, deja se simțea mai bine. Poate că se maturizase, totuși. Poate că, la urma urmei, era capabilă să-i facă față lui Tucker. Ba chiar, era un mod remarcabil de a dovedi cât de mult se schimbase.

Deși Lainey mergea repede, Tucker ținu pasul cu ea, reușind să-și păstreze dezinvoltura calmă a mersului.

– Poți să zici că sunt demodat, dar eu mă așteptasem la o plimbare prin parc.

– Asta și facem, replică ea, printre gâfâieli.

– Nu, nu, asta nu-i plimbare în nici un caz. E mai mult un marș forțat. Sau cea mai îndârjită drumeție.

Când Lainey îl privi încruntată, accelerând pasul, o apucă de braț, silind-o să încetinească.

– Știi, cred că mătușa ta are dreptate. Habar n-ai să te relaxezi.

Lainey se opri brusc. Tucker aproape o mai târî vreo doi pași până reuși să schimbe viteza, oprindu-se și el.

– Mă pot relaxa perfect, replică ea, smulgându-și brațul din strânsoare. Pur și simplu, în preajma ta nu-s în stare.

Nu dorise să rostească și aceste ultime cuvinte cu voce tare, iar expresia lui atentă o anunță că făcuse o greșeală pe care avea s-o plătească scump.

Cu ochii luminați de o atenție mai ascuțită, Tucker se apropie. Lainey își impuse să rămână pe loc. Îi putea rezista, lui și farmecului lui. Avea s-o facă. Trebuia. De fapt, conchise ea, acea provocare urma să fie mănușa aruncată ei personal. Madelaine Cooper avea să dovedească o dată pentru totdeauna că putea să-și controleze impulsurile și să-și lase mintea să-i guverneze sufletul. Și hormonii.

– Și de ce crezi că ți se întâmplă asta? o întrebă el. Ce fac, ca să te crispezi? Ne plimbăm și noi, nimic mai mult. Sau, încercăm măcar.

Lainey se îndreptă de spate, rezistând eroic, cu senzația de a fi un pistolar la amiază, în fața ultimului adversar iute de pistol.

– Probabil e ceva în legătură cu faptul că ne-am cunoscut în împrejurări foarte neobișnuite și mi-e greu să mă adaptez la... la...

– La ce trebuie să te adaptezi, Lainey? Pui un picior în fața celuilalt și, ce să vezi, uite că te plimbi.

Expresia lui peste măsură de amuzată o călca pe nervi. Ridică bărbia.

– Nu de plimbare e vorba. Te rog să mă scuzi, dar nu sunt obișuită să stau aproape goală lângă un bărbat – goală în interes profesional, mai bine zis, se grăbi ea să adauge, când în ochii lui albaștri scânteie ceva cu totul diferit de amuzament – iar a doua zi să am relații la nivel social cu el.

Tucker se apropie și mai mult, orientându-și trupul astfel încât să ajungă exact în fața ei, în dreptul soarelui, ceea ce-l făcea să aibă chipul cufundat în umbră.

– Și atunci, de câte zile anume ai nevoie? o întrebă el, vorbind cu un glas tărăgănat care ar fi stârnit invidia oricărui pistolar. Între ziua când stai goală în fața mea – goală în interes profesional, mai bine zis – și cea când putem avea relații la nivel social?

– Aproape goală. Eram aproape goală, îl corectă, insistând asupra acestei deosebiri mărunte dar, din cine știe ce motiv, cruciale. Și nu pot trece destule zile ca să remedieze situația. Credeam că ne-am lămurit în privința asta, la Sam.

– „Privința asta“ însemnând... ce?

– Știi tu, își smuci ea mâna, cu nervozitate, în spațiul dintre ei. *Asta.* Noi.

– Există un „noi“?

– Nu, nu există nici un „noi“, ripostă ea. Tocmai asta-i problema. Eu sunt clientă, iar tu ești un... un...

– Maseur?

– Prestator de servicii profesionist, preciză Lainey grăbită dar categorică, neluând în seamă instantaneele pe care i le aducea în minte simpla pronunție a cuvântului „maseur". Iar prestatorii de servicii profesioniști nu trebuie să confunde o clientă cu o posibilă șustă.

– Nu mă nedumerește decât un singur lucru.

– Ce?

– Intenționezi să-ți rezervi și alte ședințe de masaj cu mine?

Observă capcana imediat. Ha ha, avea să-i arate ea lui!

– Da, răspunse, pradă unui impuls, de fapt, asta am de gând. Tocmai... tocmai îi spuneam mătușii Minerva, azi-dimineață, cât de minunat... Vreau să zic, cât de profesional ai fost și ce mâini iscusite...

Se întrerupse, ispirând scurt.

– Din punct de vedere tehnic, tot clientă sunt, încheie ea, agățându-se de ultima urmă de mândrie care-i mai rămăsese.

– Atunci, în caliatea mea de prestator de servicii profesionist, îți recomand o plimbare plăcută prin parc. E modul ideal de a-ți relaxa mușchii prea încordați.

Lainey suflă aerul pe care-l ținuse în piept. Nu avea nici o șansă.

– Sigur. De ce nu?

Îl ocoli, cu atenția concentrată asupra apei din față, hotărâtă să nu se oprească decât când ajungea în valuri până la glezne.

Tucker o apucă de braț încă înainte de a fi făcut un pas măcar.

– Plimbă-te, Lainey. Uite-așa.

Își petrecu mâna pe după umerii ei, la fel de natural ca și cum ar fi făcut de ani de zile acest gest. Tot atât de firesc se potrivea și Lainey lângă el. Duse prin spate mâna liberă și o trase de cot, care rămăsese înghesuit între ei.

– Și așa, continuă el, potrivindu-i brațul pe după mijlocul său.

– Nu mi se pare o poziție prea profesionistă, replică Lainey, dar fără a reuși să-și retragă brațul.

Tucker îi aruncă o privire piezișă.

– Te învăț cum să te relaxezi. Ca un profesionist cu o clientă.

Îl privi cu prudență.

– Gândește-te cât de mult se va bucura Minerva.

O, avea să se bucure, ba bine că nu, își spuse ea cu ostilitate. În pofida aprobării de suprafață a deciziei lui Lainey de a se retrage din viața socială până își făcea o oarecare ordine în cea personală, Lainey știa că, în inima de modă veche a Minervei, scopul *ei* – precum și al unei jumătăți din locuitorii orașului Sunset Shores, după câte se părea – era acela de a o vedea pe Lainey fericită în căsnicie. Desigur, până și Minerva trebuia să accepte că Tucker Morgan nu reprezenta mijlocul cel mai potrivit pentru atingerea unui asemenea scop. Nu-i așa?

Lainey se uită scurt, lateral, spre chipul lui Tucker. Avea o expresie la fel de sinceră și deschisă cum era și el însuși. Prietenos. Chipeș. Amuzant. Onest. Și, își aminti ea, simțind mâncărimi în brațul petrecut atât de firesc pe după mijloul lui, avea un fund foarte drăguț. Era un bărbat solid, cald și... liniștitor. Probabil că Minerva murea după el. Iar faptul că era prieten personal și protejat al lui Lillian îi pecetluise, probabil, soarta.

– De ce ai oftat? o întrebă Tucker. Chiar te deranjează?

Se opri și o întoarse cu fața spre el, ținându-i umerii în mâinile lui mari și atât de pricepute. Aerul glumeț i se risipise. Ba chiar arăta remarcabil de sincer.

– Bine, gata cu jocurile de cuvinte și evaziunile subtile. Îmi place compania ta, Lainey. De fapt, tocmai de-asta am venit la braserie – pentru că speram să te văd.

– Credeam că...

– Șșș. Lasă-mă să termin. Nu doresc o relație strict profesională, dar am învățat încă din copilărie că nu întotdeauna căpătăm ceea ce dorim. Pot să mă împac cu gândul ăsta, Lainey, zâmbi el scurt. De acord, s-ar putea să mă îmbufez și să mă smiorcăi nițeluș, dar noi, bărbații, suntem cu toții niște băiețași în adâncul sufletului. Va trebui să-mi arăți o oarecare îngăduință.

– Băiețași în adâncul sufletului.

Nimerise drept la țintă, cu cea mai mare problemă a ei. Zâmbete sâcâitoare. Explicații spășite. Bosumflări adorabile. Rugăminți scâncite. Întotdeauna reușeau să-i înmoaie inima. Conrad le stăpânise pe toate la perfecție. Motiv pentru care durase atât de mult până să-și dea seama cât de puțin ținea cu adevărat la ea. Charlie jucase piesa mai discret, dar tot reușise s-o poarte cu prețul.

Și unde ajunsese? În final, la divorț și singurătate. Nu-i acuza pe bărbații din viața ei. Bine, poate că-l condamna puțin pe Charlie. Dar Conrad nu se prefăcuse cu adevărat că ar fi fost altfel decât era. Ea singură alesese viața cu Conrad, crezând că licăririle de voință pe care i le văzuse în timp ce-i făcea curte puteau fi cultivate, că din moment ce se împotrivise propriei lui familii căsătorindu-se cu ea, avea să-i rămână alături întotdeauna. Se înșelase. Căsătoria cu ea fusese singura și unica lui faptă de forță. Imediat după aceea, se blegise, devenind purtătorul de cuvânt al mamei sale despre felurile în care trebuia *ea* să se schimbe.

Tucker nu era un Conrad fără șira spinării, nici un Charlie manipulator. Nu, el era și mai periculos. Avea toate calitățile care o atrăgeau și, din câte văzuse până acum, nici unul dintre defectele nesuferite ei. Era avântat și hotărât, în stare să facă orice pentru a obține ceea ce dorea. Simplul gând îi accelera bătăile inimii, dar nu aici pândea pericolul. Tucker era un om aflat în trecere. Și toți oamenii în trecere îți pot frânge inima. Nu era dispusă să și-o repare iarăși.

Îi luă mâinile de pe umerii ei, înăbușindu-și un mic oftat la gândul că niciodată n-avea să i le mai simtă frământându-i carnea, impregnându-i pielea cu ulei, risipind tensiunea din mușchi... „Știi," își spuse ea, apăsându-i alene palmele cu degetele mari, „nu e nevoie să renunți complet la el. Ai putea să-l mai vezi, pe plan profesional. Ai putea..." Clipi din ochi și-i lăsă mâinile să cadă ca și cum ar fi ars-o.

Făcând un pas înapoi, îl privi.

– Îți admir onestitatea, Tucker, crede-mă. Și sunt măgulită că prezint interes pentru tine. Sinceră să fiu, și eu te găsesc interesant. Dar...

Ridică o mână, pentru a-i preîntâmpina riposta.

– Dar am luat câteva decizii neînțelepte în relațiile mele cu bărbații. De fapt, au fost de-a dreptul prostești. Nu insinuez că și tu ai reprezenta o alegere prostească, dar tu însuți ai spus că te afli aici doar temporar. Și-așa mi-e destul de greu să decid ce doresc de la viață. Știu însă, totuși, că în momentul de față nu am nevoie nici măcar de o distracție provizorie. Profesională sau personală.

Trase aer în piept, după care își dădu seama că nu mai avea nimic altceva de spus, decât eventual „îmi pare rău".

Tucker o privi lung. Nu încăpea nici o îndoială că vorbea cât se poate de serios. Era năucit de dezamăgirea zdrobitoare pe care o simțea, la gândul de a n-o mai vedea niciodată. N-avea idee ce perspective acorda relației lor, ci numai că dorea să existe. Lainey, însă, avea dreptate. Mai multă dreptate decât știa ea însăși. Într-adevăr, *era* temporar. Toată viața lui era un provizorat. Cel puțin, până se hotăra în ce avea să constea noua lui viață. Cu siguranță, nici postul de maseur la Lillian și nici investigarea individului misterios din Sunset Shores nu aveau să devină ocupații definitive. La naiba, nu intenționa nici măcar să rămână în Florida. Nu era decât o simplă vacanță care o luase razna.

Și totuși, ideea de a-i întoarce spatele lui Lainey Cooper i se părea... greșită. O greșeală amarnică, așa cum nu există decât una într-o viață de om. Dar ce altă soluție avea?

Ei bine, avea una. Apărea mai mult sub forma unei mustrări decât a unui plan, dar îl ajunsese disperarea.

– Azi mă aflam în spatele tejghelei Minervei pentru că-i ascultam conversația cu Betty Louise.

– Tucker, zău așa, nu mă mai interesează de ce...

– Nu, o întrerupse el, poate mai ferm decât intenționase, judecând după felul cum îl privi, cu sprâncenele ridicate; nu știa decât că, lăsând-o pe Lainey să plece, ar fi făcut o greșeală pe care

urma s-o regrete toată viața; hotărârea de a-i spune tot adevărul nu constituia o soluție, dar spera totuși să fie o cale de a o reține în apropiere suficient timp până găsea una. Nu, trebuie să mă asculți.

– Dar...

– Hai să mergem în parc, și gata. Acolo sunt bănci, nu-i așa? O să stăm jos și-ți voi explica totul. Apoi, dacă vei dori să pleci și să nu mă mai vezi niciodată, am să mă străduiesc să-ți satisfac dorința.

Lainey îl privi de parcă i-ar fi apărut un al treilea ochi în frunte.

– Ce e? întrebă el, rezistând pornirii de a-și ridica mâna la cap.

– Nimic. Atâta numai că niciodată nu te-am mai văzut așa de...

– Așa de serios?

– Da. Exact.

– Ai încredere-n mine, pot fi la fel de serios ca un atac de cord.

– Șșș, făcu ea, cu o undă din zâmbetul ei răutăcios. Asemenea vorbe sunt arme, în capătul ăsta de pădure.

Tucker se pomeni zâmbind. Îl încânta. Îi venea s-o înșface în brațe și s-o sărute, s-o strângă la piept și s-o implore să rămână cu el până se hotăra ce avea de făcut cu viața lui. Voia să discute cu ea, să afle ce dorea de la viață, să vadă dacă nu exista vreo cale de a-și uni planurile.

– Te simți bine?

– Poftim?

Fu rândul lui să clatine din cap.

– N-am nimic. Mi-e bine.

Sau îmi va fi, imediat ce descopăr cum să te împiedic să mă părăsești.

– Ascultă, vrei să vii în parc și să stăm de vorbă?

Îl privi îndeaproape. Tucker ar fi dat oricât ca să afle ce gândea. Când, însă, încuviință din cap, nu-i mai păsă. Încă nu pleca. Deocamdată, atâta lucru îi era de ajuns.

Își încheiară drumul spre parc puțin mai repede decât în pas de plimbare, dar nici tocmai în fugă, de astă dată Tucker fiind cel care o grăbea. Nu voia să riște ca Lainey să se răzgândească. Din același motiv, își ținu mâinile acasă.

De cum se așezară, se întoarse cu fața spre ea, privind-o în ochi. Putea foate bine să înceapă cu începutul.

– În realitate, nu sunt maseur, spuse el, fără nici un preambul.

Lainey păli, rămânând doar cu două pete roșii în obraji.

– Ce... ce spui?

Dădu să se ridice, în timp ce Tucker întindea o mână ca s-o oprească.

– Lainey, stai, lasă-mă să-ți ex...

Lainey își smuci brațul și sări în picioare, privindu-l cu ochi scăpărători.

– De ce naiba nu mi-ai spus-o în fața braseriei? Așa, nu ne-am mai fi pierdut timpul.

Făcu un pas înapoi, ridicând palmele când Tucker începu să se ridice.

– M-am înșelat. Și tu ești o alegere prostească.

Dâdu-și ochii peste cap, râse scurt, fără umor.

– Măi frate, am eu un talent deosebit să-i agăț pe-ăștia, sau ce?

Apoi, reveni cu privirea spre el.

– Știi, aș putea pune să te aresteze pentru... pentru...

– Port ilegal de uniformă de masaj?

Ochii ei se îngustară amenințător.

– Să nu-ndrăznești să mă iei de sus. Te-aș putea da în judecată, cu tot cu fundul tău pietros și drăgălaș, de-aici și până la dracu-n praznic. Cum ai îndrăznit să mă masezi în stilul ăla?

– Nu mi-a fost deloc greu, de fapt.

Când vru să-i dea una, Tucker îi prinse mâna.

– Lainey, lasă-mă să termin.

– Dă-mi drumul, scrâșni ea, zbătându-se. Am să țip și-am s-aduc încoace paznicii din parc așa de repede...

– Nu e nevoie. Termină. Dacă mă lași să... Au!

Îi nimerise un șut în fluierul piciorului.

– Și-acum lasă-te de asta până nu pățește ceva unul din noi.

O strânse și mai tare. Lainey se zvârcolea și ea mai tare. *Nu te*

gândi la formele astea voluptuoase lipite de tine. Era o cauză pierdută. Gamba lovită ocupa de departe locul doi pe lângă durerea pe care începea s-o simtă în altă parte.

Lainey aproape că-și dezveli colții spre el, dar în cele din urmă se potoli.

– Dă-i drumul, repetă ea, pronunțând fiecare cuvânt încet și răspicat. Și voi da uitării toată afacerea asta sordidă.

Tucker zâmbi. Neinspirată idee, își dădu el seama imediat și o trase și mai aproape.

– Scuză-mă, spuse, calm. N-am să-ți fac nimic.

– Cam târziu pentru așa ceva, se răsuci Lainey, pentru a putea să-l privească; ochii îi erau de un verde viu – și absolut serioși. Acum, dă-mi drumul și-ți promit că nici eu n-am să-ți fac nimic.

Și-și mișcă sugestiv genunchiul, care ajunsese, cum necum, între picioarele lui.

– Am priceput aluzia. Și o cred, se grăbi el să adauge, când Lainey îl apăsă puțin; vorbi cu repeziciune. Dar dacă-ți dau drumul acum, vei pleca fără să mă asculți. Am procedat prostește și-ți datorez scuze, dar povestea asta e mai complicată decât pare și are legătură cu mătușa ta Minerva și cu câteva dintre clientele lui Lillian. Poți să mă dai în judecată, să-mi tragi un pumn sau orice altceva găsești de cuviință, dar mai întâi ascultă-mă.

Lainey nu răspunse.

– Te rog?

– Mai întâi dă-mi drumul.

– Dar...

– Vrei să am încredere în tine? Atunci, trebuie să-mi acorzi și tu încrederea.

O privi prudent.

– Îmi pare rău, dar mai mult nu pot face.

– Și e al dracului de mult, Lainey Cooper. Să nu-i permiți nimănui să-ți spună altceva.

Slăbi strânsoarea, pe jumătate pregătit să primească între picioare o lovitură care i-ar fi scos tot aerul din plămâni, dar

Lainey se desprinse din brațele lui ușor, chiar dacă nu și grațios, ridicându-se în picioare, cam împleticită.

Își încrucișă brațele pe piept.

– Deci, ce se întâmplă?

– Nu-i o poveste scurtă. Poate ar fi mai bine să stai jos.

– Am să stau jos când vreau eu. Începe cu începutul.

Tucker ridică o mână la gură, pentru a-și ascunde un zâmbet – ea se afla încă destul de aproape ca să-i poată arde un picior – apoi își scărpină bărbia. Orice-ar fi spus alții, Lainey Cooper nu era proasta nimănui.

– Am început cu începutul, acum câteva minute. Îmi promiți că de data asta mă lași să termin?

Lainey se rezumă să-l privească încruntată.

– Bine, bine. Am s-o iau puțin mai dinainte. Sunt un vechi prieten de-al lui Lillian. De fapt, ne cunoaștem de-o viață. A fost cea mai bună prietenă a mamei mele. Ea a ajutat la creșterea mea, după ce mama a murit.

Lainey se așeză imediat lângă el, cu fața umbrită de îngrijorare.

– O, Tucker...

Lui Tucker îi veni să clatine din cap. Nu era ea proasta nimănui, dar avea totuși un suflet prea sensibil. Îi venea greu să creadă că ochii aceia verzi și tandri scuipaseră flăcări cu doar câteva momente înainte. Nu era de mirare că dăduse de necaz. Cu toată sensibilitatea și inteligența ei, Lainey avea o inimă mare cât luna de pe cer. Ar fi vrut să-i spună să nu se încreadă în toate poveștile triste pe care le auzea; ar fi vrut să strige la ea să-și apere mai bine inima aia caldă și minunată.

Ar fi vrut să fie el acela care i-o ocrotea.

– Câți ai aveai? îl întrebă.

Atenția i se îndreptă spre genunchi, unde Lainey își pusese mâna peste a lui.

– Opt, răspunse el, mașinal. Mâna ei peste a lui arăta mică, și totuși se simțea apărat, protejat într-un fel, de grija ei reală și sin-

ceră. Poate că mărimea nu avea nici o legătură cu capacitatea de a garanta securitatea. Poate că numai inima era aceea care avea nevoie de protecție.

– Îmi pare atât de rău, spuse ea. Eu i-am pierdut pe-ai mei când aveam douăzeci și cinci de ani. Nu-mi pot imagina cum e să înduri o asemenea durere când ești atât de mic. Totuși, l-ai avut în continuare pe tatăl tău, nu-i așa? Frați, surori?

– Nimeni, am fost singur la părinți. Și, da, tata a făcut tot ce putea pentru mine, dar ne-a fost destul de greu. Mi-am petrecut verile la Lillian, până am absolvit liceul. Tatăl meu a murit de inimă, la câțiva ani după ce am terminat colegiul. Așa că Lillian este, în esență, singura mea rudă apropiată.

Câteva momente, Lainey stătu tăcută, apoi spuse:

– Eu n-o cunosc pe Lillian de atâta vreme, dar Minerva mi-a vorbit cu drag despre ea, de când s-a mutat în Sunset Shores – acum câți ani, vreo șase, șapte?

– Șapte.

Își privise mâinile, dar acum ridică ochii spre fața lui.

– Mai sunteți apropiați? Vreau să spun, ai vizitat-o pe Lillian în acești ultimi șapte ani? Fiindcă sunt aproape sigură că Minerva nu știe nimic despre tine, altfel mi-ar fi spus-o, ieri când am stat de vorbă.

Tucker zâmbi.

– Adică, atunci când i-ai povestit ce miraculoasă e... tehnica mea?

Obrajii ei se îmbujorară puțin, dar imediat i se înnegură privirea, fiind clar că, în acel moment, toată roșeața de pe față îi era cauzată de furie.

– Ai idee cât de umilitor este pentru mine? Îți poți imagina ce greu mi-a fost să-mi fixez o ședință, necum s-o mai și suport până la capăt, după ce te-am privit bine și mi-am dat seama...

Închise brusc gura, uitându-se în altă parte.

– M-ai privit și ce?

Probabil că nu era indicat s-o iscodească dar, ce naiba, oricum nu procedase inteligent cu ea în nici o altă privință. Și, pe deasupra, era curios.

– De ce anume ți-ai dat seama?

Așteptă, dar Lainey nu-l privi. Cel puțin, avea atâta minte să știe că, dacă o atingea, asta putea să-l coste integritatea vreunei părți din trup.

– Ți-ai dat seama că te atrăgeam, și că eu urma să-ți masez trupul? îndrăzni el. Nu e nimic rău în asta. Ce dracu', și eu mă întrebam cum aveam s-o scot la capăt fără să mă fac de râs ca un adolescent. De ce crezi că am fost atât de ușurat când te-ai hotărât să contramandezi vizita?

La asta, Lainey îl privi.

– Serios? N-am știut. De fapt, vizibila ta ușurare că nu mai trebuia să te ocupi de mine a fost ceea ce m-a determinat să rămân.

Coborî ochii, mormăind printre dinți ceva ce suna ca „impulsuri aiurite".

Tucker fu nevoit să-și strângă degetele în palme, pentru a nu le întinde s-o atingă. Hotărârea îi dură cam două secunde dar, înainte de a putea schița primul gest, Lainey înălță capul, privindu-l în ochi.

– De ce-ai făcut-o? Lillian știe că nu ești maseur brevetat?

– Sigur că da. Ea mi-a cerut s-o fac.

Vizibil nedumerită, Lainey își îndreptă umerii.

– Lillian e o femeie de afaceri mult prea deșteaptă ca să riște un proces, sau alte complicații. De ce Dumnezeu ți-ar fi cerut ea să te dai drept maseur?

– Fiindcă e îngrijorată pentru mătușa ta, Minerva, și două cliente de-ale ei, Betty Louise Strickmeyer și o femeie numită Bernice. Se teme că au necazuri. Și pentru tine se teme, Lainey, continuă el, studiind-o atent.

Avu o dezamăgire, când Lainey se grăbi să-și ascundă surprinderea. Expresia ei devenea cu fiecare secundă tot mai opacă.

– Le-a văzut pe Minerva, Bernice și Betty Louise discutând cu un om ciudat, pe străduța din spatele cafenelei. Și pe tine te-a văzut stând de vorbă cu același om.

– Tucker, ascultă...

– Cine e, Lainey? Ce se întâmplă?

Capitolul 6

Lainey nu se așteptase ca jocul să se întoarcă împotriva ei, și cu atât mai puțin așa de repede. Avea nevoie de un timp de gândire. Se vedea bine că Tucker nu era mulțumit. De fapt, o sigură privire spre chipul lui îi arăta clar că era supărat foc.

În fața privirii crunte a lui Tucker, își îngustă și ea ochii.

– Lillian te-a angajat ca spion, nu-i așa?

Nu era o întrebare. Nu aștepta un răspuns. Se ridică, făcu doi pași, apoi se întoarse spre el.

– Cum și-a permis! Nu-mi vine să cred că s-a coborât până la...

Tucker sări în picioare.

– Ia stai puțin. Lillian face naibii ce vrea ea, dar nu s-a coborât la nimic altceva decât la a încerca să-și protejeze prietenele.

În timp ce Tucker se răstea la ea, lui Lainey îi trecu prin minte că, atunci când devenea protector la modul feroce, Tucker arăta și mai magnific. O secundă, fu ispitită să-i spună acest lucru, dar apoi trase concluzia că pe moment era prea furioasă ca să obțină vreo satisfacție reală de pe urma reacției lui.

– Ciudat mod de a o arăta are, ripostă ea în schimb. Minerva e prietena ei cea mai bună. Dacă era atât de îngrijorată de ceea ce a descoperit când își băga nasul unde nu-i fierbea oala, pe străduță, de ce n-a întrebat-o de-a dreptul?

– Nu-și băga nasul *nicăieri*.

Tucker se opri, trăgând vizibil aer în piept. Când vorbi din nou, glasul îi era mai calm, dar nu-și putea ascunde nervii stăpâniți, în spatele expresiei dintr-o dată mai îndepărtate.

– Lillian n-ar putea suferi să știe că-i iau apărarea așa, și ar supăra-o să afle că a trebuit s-o apăr cât de cât în fața ta, dar din moment ce ești atât de îndărătnică în privința asta, am să-ți explic.

Lainey își încrucișă brațele pe piept, neluând în seamă usturimea împunsăturii lui atât de bine țintite.

– Te rog, spuse ea, rece.

Nu era singurul care-și putea disimula furia sub o atitudine rezervată, de gheață.

– Din câte înțeleg eu – și nu am nici un motiv să pun la îndoială faptele pe care mi le-a spus – Lillian a ieșit pe aleea din spatele salonului ca să arunce la gunoi niște ambalaje, și le-a văzut pe Minerva, Bernice și Betty Louise discutând cu un om pe care nu-l mai văzuse niciodată.

– Și din atâta lucru a creat o mare conspirație?

– Trec peste ce ai spus, fiindcă ești supărată pe mine și ți-e frică.

– Frică? aproape că se bâlbâi ea.

Dar Tucker nimerise mult prea aproape de adevăr – și știa că, dacă încerca să-l contrazică, n-ar fi făcut decât să-i confirme bănuielile. După ce inspiră încet, ca să se calmeze, continuă:

– Habar n-ai ce simt în acest moment. Termină-ți povestea.

Tucker o mai privi lung o secundă, apoi se conformă.

– A așteptat ca Minerva să aducă vorba, dar ea n-a făcut-o. Lillian a crezut că o fi fost cineva care se rătăcise și cerea îndrumări. Asta, însă, nu explica de ce se aflau pe străduță, împreună cu Minerva, Bernice și Betty Louise, nici de ce conversația lor cu străinul părea mai animată decât ar fi fost firesc dacă îi dădeau niște indicații.

Lainey deschise gura să vorbească, dar Tucker ridică o mână. Încrucișându-și din nou brațele pe piept, își mută greutatea de pe un picior pe altul, cu o sprânceană înălțată, pentru a-l îndemna să continue.

– A încercat să afle, prin câteva întrebări puse într-o doară, dar tot fără nici un rezultat. Problema a început s-o sâcâie; intuiția îi spunea că ceva nu era în regulă și nu voia să-și jignească prietenele sau să le pună într-o situație neplăcută, spunând ce nu se cuvenea, cui nu trebuia. Și, în parte, fiindcă era puțin lezată că, indiferent despre ce era vorba, nu fusese inclusă și ea.

Ridică din umeri, iar Lainey îi observă pe buze o undă de surâs abia vizibilă.

Își simți trupul repezindu-se să răspundă, ceea ce nu făcu decât s-o frustreze și mai mult. Ce trebuia să facă? Să-și lovească hormonii cu barosul în căpșoarele lor neastâmpărate?

– Și, pe de altă parte, continuă Tucker, pentru că îi plac misterele interesate și murea de ciudă că pe ăsta nu reușea să-l descifreze.

– Așa că te-a angajat pe tine.

– Nu în acea fază. Îi mai rămăsese o posibilă relație. Tu.

Lainey clipi din ochi, dar în rest se strădui să nu reacționeze. Știa, cu oroare sigură, unde anume ducea povestea lui. La dracu', la toți dracii! Totul era deja destul de complicat, și fără amestecul bine intenționat al lui Lillian și intervenția așa-zisului ei nepot.

– N-a putut vorbi cu tine în braserie, iar la salonul ei nu veneai cu regularitate. Știa că sâmbăta cumperi pește de la Sam, așa că te-a urmărit, cu speranța de a-ți vorbi între patru ochi despre toată situația.

Și m-a văzut discutând cu Damian. Nu era nevoie ca Tucker să termine.

– Înțeleg ideea.

– Ei, ai avea ceva împotrivă să ne-o explici și nouă, celorlalți? A încercat să-ți vorbească, după ce individul a plecat, dar tu ai dispărut înainte de a fi apucat să ajungă la tine. Asta s-a întâmplat săptămâna trecută. Eu am venit să-i fac o vizită la începutul săptămânii ăsteia, și mi-a destăinuit totul. Recunosc că am fost sceptic, dar am stat de vorbă și, cumva, a reușit să...

Lăsă fraza neterminată, mutându-și privirea spre un loc de pe pământ.

Lainey avu nevoie să-l studieze un moment, pentru a-și da seama ce anume îi întrerupsese discursul, atât de brusc.

– Și te-a recrutat ca maseur al cuconetului vârstnic cu speranța că, în timp ce mâinile tale le aduceau într-o stare de relaxare necugetată, aveau să se deschidă și să-ți spună totul.

Tucker înălță capul, cu o expresie care se dorea rece și nonșalantă, nimerind cu cel puțin un kilometru pe lângă țintă. Roșeața de pe gâtul lui spunea totul. Lainey scoase un hohot de râs, bătând din palme.

– Schimbare de carieră, hai? Ia spune-mi ceva: și restul poveștii a fost tot o înscenare? De fapt, ești broker la bursă sau așa ceva, nu? Ai venit aici doar într-o vacanță.

– A, am lucrat în domeniul securității, nici vorbă, răspunse el cu încăpățânare, peste râsul ei, dar nu într-al securităților cu care se face comerț pe Wall Street.

Lainey se așează pe bancă, încercând să-și tragă respirația.

– Of, e aproape prea ridicol, chiar și pentru mine, clătină ea din cap, stăpânindu-și încă un chicotit. Cu povestea asta, mama lui Conrad ar fi ajuns într-al nouălea cer.

Tucker se așează lângă ea, rămânând însă cu privirea drept înainte.

– A, da, Conrad, infamul băiețel de aur al doamnei Maitland.

Lainey ridică scurt capul, surprinsă de acest sarcasm tăios. Profilul lui Tucker era la fel de neînduplecat ca și hotărârea sa. Își ținea bărbia repezită înainte, sub pometii reliefați puternic ai obrajilor, cu ochii ațintiți spre un punct din depărtare, undeva în golf.

– N-ai idee ce fel de om a fost Conrad.

De ce Dumnezeu l-o fi apărat, n-avea idee. Sau, poate, nu-l apăra atât pe Conrad, cât pe sine.

– Știu că a fost una dintre judecățile tale greșite în materie de bărbați, declară sec Tucker. Și mai știu că doamna Maitland e o maniacă a autorității, cu mai mulți bani decât bun simț. Nu e nevoie să fii savant atomist ca să tragi concluzia.

– A, mulțumesc. Îți mulțumesc foarte mult.

O durea că vedea atât de clar ceea ce ea nu înțelesese. Și o durea chiar mai rău faptul că, după câte se părea, avea o părere mai proastă despre ea pentru că fusese atât de oarbă în acea privință.

Dar cel mai înfricoșător era faptul că o putea face cât de cât să sufere. N-ar fi trebuit să-i pese de părerea lui Tucker Morgan despre ea. Doamna Maitland avea dreptate, nu din motive juste, dar concluzia era aceeași. Lainey era într-adevăr o cauză pierdută.

Oftă, ridicându-se în picioare.

– Toate astea m-au lămurit enorm, dar acum chiar trebuie să plec.

Aproape că se aștepta ca Tucker să se repeadă s-o oprească, dar el nici măcar nu clipi din ochi, când Lainey îi întoarse spatele și plecă. Nici asta n-ar fi trebuit s-o doară.

Făcuse cam zece metri, când o strigă pe nume. Se opri, dar fără să se întoarcă.

– Lainey, repetă el.

Nu strigă. Nu era nevoie.

După un moment de ezitare, ea se răsuci în loc, însă nu făcu nici un pas în direcția lui.

– Ce e?

– Mă las.

Lainey își rezemă mâinile în șolduri.

– De ce anume te lași?

– De meseria de maseur-liniuță-spion pentru Lillian.

– I-ai spus și *ei* asta?

Făcu un efort să nu reacționeze față de zâmbetul care, după câteva încercări, reuși în sfârșit să se arate, arcuind ușor buzele lui Tucker și încrețindu-i atât de fermecător colțurile ochilor.

– Lui Lillian nu-i poți spune cu adevărat un lucru pe care nu vrea să-l audă.

Apoi, surâsul i se șterse.

– Dar am știut, ieri când ai plecat, că scurta mea carieră a luat sfârșit.

Lainey se apropie cu un pas.

– De ce? întrebă ea. Fiindcă îți închipuiseși că eu eram singura ta cale de-a rezolva misterul? De-asta m-ai urmărit la Sam?

– Rezolvarea misterului reprezenta un pretext comod de a te urmări până la Sam, dar am făcut-o fiindcă voiam să te mai văd. Mă intrigi, Lainey. Nu voiam să pleci. Și nici acum nu vreau.

– Hai să n-o luăm de la început.

Spera că vorbea cu forță și siguranță, fiindcă, de simțit, nu se simțea deloc astfel. Încercă să-și amintească toate motivele pentru care nu trebuia să-i pese de ceea ce simțea Tucker Morgan pentru ea.

– Am mai știut și că nu puteam continua, fiindcă nu era corect, continuă el. Nu contează că intențiile lui Lillian sunt bune. E îngrijorată cu adevărat pentru prietenele ei și a crezut că găsise o cale de a le ajuta fără a face rău nimănui. Împotriva propriilor mele convingeri, am acceptat s-o sprijin. Și încă mai plănuiesc s-o fac, din moment ce sunt destul de sigur că are motive serioase de îngrijorare.

– O vei ajuta să-și bage nasul pe ici, pe colo, numai că nu ca maseur.

Inima o îndemna să-i dezvăluie ceea ce știa, să-și unească forțele. Mintea, însă, o prevenea că iar lua decizii pripite, că iar era impulsivă. Frustrarea față de el, față de toată situația și vizibila ei neputință de a trage o concluzie serioasă despre orice, se apropia de masa critică.

– Și-atunci, cum le va explica prietenelor ei prezența ta, de-acum încolo? Un ibovnic tinerel? Și ce se va întâmpla când totul o să se termine, iar tu îi vei face următoarea vizită? Sau v-ați imaginat amândoi că s-ar putea ca, peste șapte ani, toate persoanele care erau pe-aici cu ocazia ultimei tale vizite să fie sau moarte, sau prea senile ca să-ți mai țină minte fața?

– Nu crezi că ești puțin cam prea aspră?

Avea dreptate, dar până își găsea timp ca să pună totul în ordine, trebuia să se apere – pe sine însăși și, mai important, pe Minerva. Lainey n-avea nici cea mai vagă idee cum urma să remedieze situația, dar implicarea lui Tucker putea fi o greșeală, și nu numai dintr-un singur punct de vedere. Dacă-l făcea să rămână destul de supărat pe ea, putea înceta s-o mai descoasă, pornind să-și caute în alte părți informațiile dorite. Acest gând o făcu să încremenească. Putea risca o asemenea variantă?

Și, un moment mai târziu, se dovedi că avea dreptate, dar nu din motivul la care se așteptase. Tucker era o reală problemă, însă omul pe care-l zări trecând prin parc, pe la spatele lui Tucker, se putea vădi o problemă și mai mare. Damian. Dacă o vedea... Sau, mai rău, dacă-l vedea Tucker și-și dădea seama cine era...

Trebuia să plece de-acolo. Imediat.

– Ascultă, spuse ea, încercând să pară calmă și rațională. Sunt cea din urmă care să judece deciziile altora, sau felul cum preferă să-și rezolve problemele. Dar, în cazul de față, cred că ar trebui să-i spui lui Lillian să nu-și mai facă griji. O să se lămurească totul.

– Ești sigură, Lainey? Nu se poate să nu știi tu ceva despre ceea ce se întâmplă și știu că și pe tine te îngrijorează. Intenționezi să vorbești cu Minerva despre asta?

Lainey se strădui să nu-l scape din privire pe Tucker, urmărindu-l în același timp, cu coada ochiului, și pe Damian.

– Voi face tot ce pot, Tucker, spuse ea cu sinceritate.

Și avea s-o facă. De cum scăpa de Tucker și o lua direct spre cea mai apropiată ieșire din parc.

– Știi, ne-am implicat destul de mult în afacerea asta. Cred că ar fi bine să ne retragem pentru un timp, ca să le lăsăm timp să se lămurească. Apoi, dacă încă vom mai găsi că e necesar, o să ne gândim la un plan.

Tucker își înclină capul într-o parte.

La naiba, își spuse ea, nu înghițea gălușca. Își reținu un oftat de nervozitate.

– Lainey, crede-mă că nu văd la ce ne-ar folosi așeptarea. S-ar putea chiar să dăuneze. Dacă-mi spui despre ce e vorba, poate reușesc să...

Damian ajunsese aproape în dreptul ei. Își schimbă poziția, chipurile întâmplător, pentru ca Tucker să stea intercalat între ei, chiar și cu riscul de a-l pierde pe Damian din vedere. Ajunsă la disperare, spuse:

– Ai dreptate. Ar... ar trebui s-o fac. S-o facem, vreau să zic. Adică, să stăm de vorbă. Diseară.

Zâmbi, exagerat de vesel, știind că se bâlbâia și, judecând după expresia încruntată a lui Tucker, nu făcea decât să-i accentueze și mai mult suspiciunile.

– Ce-ar fi să ne întâlnim diseară și să discutăm? Poți să mă iei de la braserie, pe la șapte și jumătate, să zicem?

– Pot, dar...

– Perfect. Ascultă, acum trebuie s-o-ntind. Tocmai mi-am amintit că am ceva de făcut și... în fine, poate nici nu mai trebuie să spunem nimic până diseară, bine?

Bătea deja în retragere.

Tucker își încrucișă brațele pe piept, cu o expresie mai mult decât sceptică.

– Îmi promiți că ai să vii?

Se întrebă, aproape în pragul isteriei, de ce ar fi avut vreo valoare cuvântul ei dacă Tucker nu avea încredere în ea, dar dădu totuși din cap.

– Promit.

Depistă în stânga o alee care ducea spre o zonă amenajată cu palmieri pitici deși și iarbă de pampas, unde se putea ascunde rapid.

– Diseară, la șapte jumate.

Nu-l așteptă să-i răspundă; se răsuci pe călcâie și plecă. În sinea ei, se ruga ca Damian să n-o vadă, însă mai tare se ruga ca Tucker să nu-l recunoască în el pe individul cel misterios. Nu avea idee cât de amănunțit i-l descrisese Lillian. Damian se putea pierde destul de ușor într-o mulțime pestriță, dar printre toți acei bătrâni, un pletos tânăr ieșea în evidență imediat.

– Lainey! mai strigă Tucker, tocmai când ea ajungea la alee. N-am să mă mulțumesc cu mai puțin decât toată povestea, inclusiv de ce anume fugi. Și asta-i tot o promisiune.

Nu-i răspunse, preferând să dispară în lungul aleii.

Capitolul 7

Lainey își apăsă o mână peste inima care-i bubuia cu putere, în timp ce continua să-l urmărească pe Damian. Inițial, avusese intenția de a se duce direct la braserie, obligând-o pe Minerva să asculte tot ce avea de spus. Nu se interesase la hotel, dar știa că Damian era vârât în toată povestea până la ochii lui ca două bobițe negre.

Nici prin minte nu-i trecea ce avea să-i spună când îl ajungea din urmă, dar era hotărâtă să facă orice era necesar, rugându-se nebunește pentru intervenția și inspirația divină.

Fu cât pe ce să aibă un atac de inimă, când auzi vocea lui Tucker în fața toaletei. Credea că plecase, dar după câte se părea, avusese nevoie să folosească toaleta bărbaților. Apoi, auzi vocea inconfundabilă a lui Bunny MacAfee și nu lipsi mult să se înece într-un hohot de râs. Aproape că-i părea rău pentru Tucker. Aproape. Și, oricât de mult detesta gândul, de-acum îi era datoare lui Bunny. Lainey știa că Tucker avea nevoie de mult timp pentru a scăpa din ghearele ei, lăsându-i răgazul necesar ca să scape de el pentru a doua oară în acea după-amiază. Dacă o prindea din nou în parc, n-ar mai fi putut scăpa de o explicație completă.

Seria de noroace fără precedent continuă. Când ieși pe furiș

prin cealaltă parte, îl văzu pe Damian trecând pe sub arcada de fier forjat din poarta laterală a parcului. Ocoli clădirea și o luă la fugă, având grijă să mențină cât mai mulți palmieri între ea și toaletă... și Tucker. Dar, dacă Bunny nu se dezmințea, era în deplină siguranță.

Acum, Damian se îndrepta spre o stradă mai liniștită, cu magazine înșirate în paralel cu latura vestică a parcului. Nu trebuia decât să-și facă un plan, înainte ca el să intre într-unul din ele. Aruncă o privire rapidă peste umăr și expiră scurt, ușurată. Nici urmă de Tucker.

Apoi, întoarse capul din nou... pentru a nimeri drept în Damian.

– Ce surpriză, să te întâlnesc tocmai aici.

Sarcasmul lui gros dădea clar de înțeles că nu era deloc surprins. Lainey se întrebă de cât timp descoperise că venea pe urmele lui.

Ca de obicei, era îmbrăcat în negru. Își ameliorase aspectul de pe vremea colegiului – pantaloni apretați cu pense, cămașă de la casa de mode și pantofi de piele – dar, indiferent de eticheta cu prețul, ținuta lui continua să inspire o atmosferă de goliciune, în combinație cu silueta sa slabă, subnutrită. Faciesul era întregit de părul strâns pe lângă țeastă, într-o coadă-de-cal, și un barbișon cu mustață tunse grijuliu, gen Fu Manchu, toate în aceeași nuanță cu ochii negri ca mangalul ce o făceau întotdeauna să se simtă stânjenită.

– E o lume liberă, de când m-am uitat ultima oară, replică ea.

O prostie, Lainey. Nu intra în defensivă. Îl cunoscuse pe Damian în colegiu. Chiar și într-un campus mare cât statul Pennsylvania, aproape toată lumea îl cunoștea sau auzise de Damian Winters. Era un geniu acreditat și acceptat pe scară largă ca nebun la fel de acreditat. Planurile lui smintite de a obține bani făceau subiectul legendelor universitare. Câștigase și pierduse mai mulți bani decât reușeau să vadă majoritatea oamenilor de-a lungul unei vieți, și toți, înainte de penultimul an. Din fericire pentru el, discipolii săi prosperaseră îndeajuns de des pentru a-i ține afacerile – și gâtul – intacte, până la absolvire. Cu toate acestea, prin campus se făceau încontinuu aluzii la un linșaj public.

După ce absolviseră, nu-i mai ținuse urma și habar n-avea dacă devenise un strălucit consilier de investiții sau un la fel de strălucit artist al escrocheriilor. Și nici nu-i păsase – până săptămâna trecută, când dăduse peste el la Sam.

– Da, e o țară binecuvântat de liberă, fu el de acord, cu un zâmbet oarecum sinistru. Deci, dacă nu ai vreo afacere concretă despre care ai dori să discutăm... Sau, poate, nu era vorba de afaceri.

Lainey se cutremură în sinea ei, când în ochii lui lipsiți de suflet se aprinse un interes care nu avea nimic în comun cu fondurile mutuale. Curios, nu se gândise nici măcar o dată la Damian Winters – când se gândea cât de cât la el – într-un sens sexual sau fizic. Probabil se făcea simțită influența lui Tucker asupra hormonilor ei. Gândul la sex și Tucker o făcea de asemenea să se înfioare, dar din cu totul alte motive.

– E vorba de afaceri, spuse ea scurt. Nu cred nici acum că te afli în Florida printr-o simplă coincidență.

Damian ridică din umeri, cu un zâmbet, arătând dintr-o dată ca întruchiparea fermecătoarei inocențe adolescentine. Metamorfoza era de-a dreptul uluitoare, dinții săi albi amintind de ai lui Tom Cruise. Iar rezultatul era aproape la fel de deconcertant ca înfățișarea lui mai sinistră. Lainey fusese întotdeauna uimită că, în pofida antecedentelor lui nu tocmai imaculate, cărora li se făcuse publicitatea cuvenită, oamenii îi finanțau de bună-voie ultimul proiect. Până când îi văzuse chipul. Nu putea spune cu deplină sinceritate de ce-ar fi fost capabilă, dacă el îi înfășița acel chip, cu ani în urmă. Era chipul care-i făcea să se despartă de banii lor pe niște oameni ce-ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Iar Lainey avea destulă minte ca să nu se lase păcălită nici o secundă. Cel puțin acum, dacă stătea să se gândească la Charlie.

– Oamenii se întâlnesc tot timpul cu unii pe care nu i-au mai văzut de ani de zile. Iar la Penn au studiat foarte mulți, Lainey. Nu e nimic ciudat în asta.

– Ești băiat de Philly, prin naștere și creștere, ripostă ea, schimbând tactica; părea destul de sincer, iar intuiția îi spunea că, măcar

de data asta, nu mințea; noroc că era prea pățită ca să se încreadă în intuiție. Le-ai spus tuturor celor care binevoiau să te asculte, ba chiar și celor care nu voiau, că n-aveai să pleci niciodată. De ce te-ai răzgândit? De ce tocmai Florida?

– Am mai îmbătrânit, Lainey, răspunse el, în ton simțindu-se o urmă din vechiul copil format la școala străzii. În Philly e frig. În Florida, cald.

– Și plin de bătrâni cu pensii grase.

Aluzia era clară.

Damian afișă o expresie ofuscată, dar lui Lainey nu-i scăpă strălucirea înfierbântată din ochii lui. Își stăpâni pornirea reînnoită de a-și freca brațele. Acum, în ochii aceia nu se mai simțea nimic sexual. Fierbințeala era cauzată de furie.

– Ce zici, bre? Adică vrei să zici c-am venit să pungășesc oamenii aici-șa?

O dată cu autocontrolul, i se risipise și rafinamentul.

– Că-s un bagabont de trei lulele, sau ceva? Mă jignești, Lainey.

– Numai de trei lulele n-ai fost vreodată, Damian. Să zicem doar că apariția ta în apropierea unui sat de pensionari bogați mi se pare cam suspectă.

Expresia lezată se risipi, lăsând să răzbată dogoarea furiei. Lainey avu impresia că o pârjolea. Când Damian făcu un pas spre ea, avu nevoie de toată puterea voinței pentru a se ține bine pe picioare.

Damian își repezi un deget în aerul dintre ei, cu un gest aproape cu atât mai puternic, cu cât nu ajungea s-o atingă.

– Aluzia ta mă nemulțumește, spuse el încet. Și mă nemulțumește și amestecul tău. Locuiesc aici fiindcă îmi place pacea și liniștea. Nu sunt decât un om de afaceri care-și face meseria.

Calmându-se, vorbirea sa revenise la tonalitățile cultivate pe care Lainey i le observase în acea primă zi când se întâlniseră la Sam. Acum, însă, nu mai păreau atât de dulcege și benigne; sunau mecanic, găunos, făcându-i sângele să înghețe în vene.

– Și mă descurc destul de frumos, mulțumesc, continuă Damian, pe un ton mătăsos care-i încrețea carnea lui Lainey pe trup. Și-acum, dacă nu ai nici o afacere serioasă de discutat cu mine, ți-aș propune să mă lași cu ale mele. Ne-am înțeles?

– Atâta vreme cât înțelegi și tu că Minerva și prietenele ei nu trebuie să fie amestecate în cel mai recent plan al tău de afaceri. Ăsta-i singurul motiv din care stau aici de vorbă cu tine.

– Minerva?

– Minerva Cooper. Mătușa mea. Nu te-am acuzat niciodată că ai fi bătut în cap, Damian, așa că nu-ți pierde vremea făcând pe neștiutorul. Am vorbit cu ea, știu că a investit într-unul din planurile tale. Greensleigh Knolls. Îți spune ceva numele ăsta?

– Sunt fete în toată firea, Lainey. Pot lua și singure decizii mature.

Probabil ar fi trebuit să fie ușurată că Damian recunoscuse în sfârșit. Când colo, răspunsul lui îi provocă un gol în stomac.

– Te-aș întreba de ce nu-ți avertizezi mătușa să nu aibă de-a face cu mine, continuă el, dar după ce ai fost anchetată pentru – ei, ce-o fi fost? Evaziune fiscală?

Chicoti veninos.

– Nu cred că Minerva ți-ar accepta sfaturile de investiții, în momentul de față.

O durea, nu atât pentru că Damian știa, cât fiindcă era adevărat. Nu-l întrebă cum aflase de Charlie. În Sunset Shores, bârfa era cea mai veche meserie din lume.

– E greu să iei decizii înțelepte, când faptele sunt prezenate într-un mod care deformează riscurile, Damian. Nu uita că am asisat la intrigile tale întortocheate, știu cum amăgești oamenii ca să investească.

Damian ridică din umeri, nepăsător.

– De-atunci au trecut zece ani și mai bine. Lucrurile se mai și schimbă. Și eu m-am schimbat. Nu e vina mea dacă oamenii cred ceea ce vor să creadă. Dar îmi închipui că știi toate astea, nu?

– Ba este vina ta, dacă le spui ceea ce vor să audă, când știi al naibii de bine că nu asta vor primi.

– N-am încheiat niciodată un acord despre care să nu fiu sigur că avea să reușească. Nu-s tâmpit, Lainey.

Lainey nu luă în seamă aluzia.

– Toate erau idei de investiții legale.

– Ideile nu-s același lucru cu o strategie de afaceri solidă. Și pentru cine să reușească? Pentru tine? Sunt sigură că asta-i consolează enorm pe acei studenți care și-au miza banii de studii pentru câte unul din planurile tale sigure. Unii dintre ei erau prietenii mei.

– Aha, marea cruciată sare în ajutor. Niciodată nu te-am văzut călare pe un armăsar alb.

Își încrucișă brațele, lăsându-se cu toată greutatea pe călcâie.

– De fapt, dacă-mi amintesc bine, ți-ai folosit diploma de studii ca să te măriți cu banii familiei Maitland.

Se apropie cu un pas, rânjetul lui complice întorcându-i stomacul pe dos.

– Și i-ai pierdut și pe ăia. Fata de Philly din partea sudică nu e destul de bună ca să se-nvârtă printre barosani, mm, Lainey? Iar acum, ești o ospătăriță divorțată care le servește plăcinte unor babete și umblă cu contabili corupți. Mda, Lainey, mai ai vreo observație strălucită pe care ții s-o servești lângă plăcinta aia? E clar că te-ai ajuns în viață mult mai grozav decât mine.

Atacul lui atât de precis țintit o lovea destul de tare pentru a-i provoca un rău fizic, dar Lainey se folosi de umilință ca să-și alimenteze furia. Ce naiba, trebuia să fie și asta bună la ceva.

– Singurul lucru pe care l-am învățat de la familia Maitland e că succesul nu se măsoară numai după contul din bancă. Din câte știu eu, ai putea să fii și multimilionar, dar tot un dihor rămâi.

Rânjetul lui se lăți și mai mult, în timp de ridica din umeri cu nepăsare.

– Cum spui tu, Lainey. Dar, dacă eu sunt un dihor, măcar sunt un dihor bogat. Și indiferent dacă asta mă face sau nu să am succes, sunt destul de mulțumit cu averea.

– Atunci, de ce nu-ți cumperi un iaht, să pornești într-o lungă croazieră? Du-te să-ți îndrugi poveștile în fața unor oameni care-și pot permite să piardă.

– Niciodată nu promit că totul e sigur. Mi-am folosit cu rost diploma în economie, de-a lungul anilor.

De astă dată, Lainey nu se mai lăsă atinsă de insinuarea lui.

– Îmi dau seama. Planuri tot mai mari și mai complexe, destinate să smulgă și mai mulți bani de la oameni. Nu, Damian, prost nu ești. Și tocmai din cauza asta ești atât de periculos.

Ochii lui se îngustară. O fracțiune de secundă, Lainey se întrebă dacă nu cumva risca mai mult decât propria ei mândrie provocându-l, dar altceva nu știa ce să facă. Minerva era convinsă că el reprezenta răspunsul la toate rugăciunile ei pentru vârsta pensionării.

Departe de a-și pierde calmul, Damian își îndreptă spatele și se retrase cu un pas.

– Oamenii se schimbă, Lainey, spuse el încet, dar cu niște cuvinte la fel de goale și reci ca expresia de pe față.

Lainey îi susținu privirea.

– Pe mine, experiența m-a învățat că majoritatea oamenilor rămân, în general, la fel. Singurul lucru care se schimbă e propria capacitate de a le judeca adevărata fire.

Zâmbetul lui îi făcu degetele de la picioare să se crispeze până se încârligară în adidași.

– Bun, atunci ne-am înțeles. Nu te amesteca în treburile mele, Lainey, și nici eu nu voi fi silit să mă amestec într-ale tale.

La fel ca în trecut, nu-i lăsă timp să aibă ea ultimul cuvânt. Se răsuci și plecă, fără o singură privire în urmă, dispărând după primul colț.

Lainey expiră tremurător.

– Nu mă pot decide dacă ești incredibil de curajoasă sau incredibil de idioată.

Se răsuci în loc, cu un țipăt.

– Tucker! își repezi ea o mână la piept, convinsă că inima avea să-i sară afară. Ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă ai înceta să te mai tot apropii de mine pe furiș.

Tucker făcu un pas spre ea, cu o înfățișare la fel de feroce-protectoare ca înainte, în parc. Numai că, de data asta, îngrijorarea îi era adresată ei.

– Iar eu ți-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ai spune ce naiba se întâmplă pe-aici.

Categoric, văpaia din ochii lui era cauzată de furie. Atunci, de ce față de el reacționa complet opus decât în fața lui Damian? În acel moment, numai înfricoșată sau revoltată nu se simțea.

Dar, indiferent cum o afecta, era încă zăpăcită și destul de tulburată de Damian. Nu era momentul să înceapă o nouă rundă, cu Tucker.

– Nu te privește, Tucker. Mă descurc singură.

Încercă să treacă pe lângă el, dar Tucker o apucă de coate, ținând-o strâns. Nu se putea elibera, însă asta n-o împiedică să se smucească din răsputeri.

– Cu violența n-ai să ajungi acolo unde vrei.

Tucker o trase spre el, împingându-i cu forța capul pe spate, ca să-l privească în ochi.

– Ce știi tu despre ce vreau eu? o întrebă.

Amenințarea înceată din glasul și ochii lui ar fi trebuit s-o alarmeze. Nici gând de așa ceva.

Avea încredere în el, își dădu ea seama. Era supărat și frustrat, dar nu i-ar fi făcut nici cel mai mic rău.

Lainey îl privi în ochi și-și înghiți un hohot de râs aproape isteric. *Da' pe-asta de unde naiba o știi, Lainey?* se întrebă ea, dezgustată. Împunsăturile lui Damian o atinseseră mai adânc decât crezuse, sfâșiindu-i o gaură cu margini zdrențuite în frumoasa ei fantezie cum că putea cu adevărat să scape de trecut, făcând ca toate temerile și incertitudinile pe care și le îndesase în adâncurile sufletului să se reverse, copleșind-o. Umilind-o.

– Nu te atinge de mine, Tucker Morgan. Am fost bruscată destul pentru o singură zi. Mă duc acasă.

De astă dată, când trecu pe lângă el, Tucker o lăsă în pace. Dar își potrivi pasul după al ei, tăcut, iar Lainey nu știu dacă să urle de nervi sau să-i cadă în brațe și să-și elibereze prin plâns toată furia, nehotărârea și mila de sine însăși. Nici una din reacții n-ar fi fost acceptabilă, așa că se adună și-și continuă drumul fără o vorbă.

Capitolul 8

– Cred că Lillian va fi mai mult decât mulțumită.

Tucker strânse mâna cărnoasă a lui Stephan și-i oferi una dintre cărțile de vizită ale salonului lui Lillian.

– Îi voi spune să-ți aștepte telefonul.

Mătăhălosul maseur suedez dădu din cap, apoi dispăru în vestiarul bărbaților.

Foarte mulțumit de sine, Tucker porni agale prin holul Hotelului Fairmont, așezându-se comod pe una dintre canapelele cu perne moi. Stătea cu ochii spre ușa rotativă de la intrare. Lainey trebuia să sosească dintr-un moment în altul. După-amiază, se despărțiseră stabilind că aveau să se întâlnească la cină, pentru a discuta situația cu Damian și a găsi, sperau, unele soluții. Tucker folosise cu spor timpul trecut de-atunci. Cu un spor excelent, își spuse el, îngăduindu-și un zâmbet fudul. Vorbise mult la telefonul din camera lui, căutând diverse persoane care-l puteau ajuta să obțină mai multe informații despre domnul Damian Winters și proiectul Greensleigh Knolls. De asemenea, luase legătura cu unul dintre foștii săi clienți, care întâmplător era broker de investiții internaționale.

Avusese un asemenea șir neîntrerupt de succese, încât hotărâse să riște totul și să tranșeze dilema modului de a-și înceta munca la

salonul lui Lillian. Zâmbetul i se transformă în rânjet, când își imaginează reacția lui Lillian la vederea înlocuitorului său. Da, avusese o zi extraordinară.

O mișcare verde îi atrase atenția. Lainey. Intră pe ușă, făcând ca toate gândurile lui Tucker despre Stephan masându-le pe babele lui Lillian să se risipească, în timp ce o privea cum se oprea să scruteze mulțimea din hol. Părul îi era negrăit de sexy, ondulat tot și răvășit de vânt. Degetele i se încovoiară sub imperiul dorinței de a o atinge. Purta o rochie verde ca smaraldul, cu bretele, strânsă pe curbele ei suple și lăsând să i se vadă din picioare doar atâta cât să-l facă să-și înghită saliva, foindu-se pe canapea.

Taote izbânzile lui se micșorarau ca o grămăjoară de nimicuri, pe lângă singura victorie pe care încă n-o înregistrase: găsirea unei căi de a câștiga pe deplin încrederea lui Lainey Cooper. Ca și cum ar fi realizat cumva și acest miracol, atacă din nou la risc, țintind marele premiu: inima ei. În răstimpul trecut de când vânduse firma M.M.S.I., avusese planuri cel mult vagi, dar presupusese că mai întâi avea să-și stabilească noua carieră și zonă de acțiune, lăsând pe mai târziu legarea prieteniilor și, cu un dram de noroc, întemeierea unei familii.

Nu mergea tocmai conform planului. Noua lui viață se planifica de la sine. Lui nu-i rămânea decât să se hotărască dacă juca sau spunea pas.

Tucker Morgan dorea să joace mai departe.

Își îngădui deliciul dureros suplimentar de a o urmări pe Lainey cum se învârtea încet în cerc, pe când continua să-l caute, după care se ridică în picioare, înainte de a deveni incapabil s-o mai facă, păstrându-și totodată demnitatea, și-i făcu cu mâna.

– Aici sunt.

Lainey se întoarse, îl zări imediat și surâse. Bătăile inimii i se accelerară, pulsând dureros. În timp ce venea spre el, Tucker își imagină cât de minunat ar fi fost să se trezească în fiecare dimineață sub lumina acelui zâmbet și să-l găsească acasă în fiecare seară. Da, voia categoric să joace. Iar el, când juca, juca pe viață.

– Bună, nu te văzusem, spuse ea.

– Repetam pentru rolul de super-spion.

Pielea lui Lainey era puțin înroșită de umezeala serii, ochii îi scânteiau, iar în zâmbet i se citea sinceritatea. „Doar prieteni," își reaminti el. N-avea să se atingă de ea – deocamdată – nici cu prețul vieții. Îi indică grădina restauratului, amplasată într-un atrium, care se vedea deasupra scării centrale suspendate.

– Mergem?

Dând scurt din cap, Lainey i-o luă înainte pe trepte. În timp ce-i privea unduirea șoldurilor atât de ispititor cuprinse în poalele rochiei, Tucker se agăță de balustrada aurită, pentru a nu se agăța în schimb de ea, spunându-și că avea mare noroc dacă reușea să reziste măcar până treceau de aperitive.

Rezervase o masă pe terasa exterioară a grădinii, cu vedere spre golf.

– Îți convine aici? În curând se va răcori, și înțeleg că nu trebuie să pierdem apusul soarelui.

Zâmbetul ei șovăi puțin, dar al lui Tucker rămase ferm la locul său. Voia să joace, însă asta nu însemna și că era obligat să joace cinstit.

– Pare interesant, răspunse ea, cu o undă de răceală rezervată.

– Mă gândeam că e mai discret.

Văzându-i privirea întrebătoare, adăugă:

– Având în vedere subiectul de discuție, m-am gândit că ar fi bine să nu sărim în ochi.

– Cred că ai dreptate.

Expresia i se însenină, dar acum ochii îi erau umbriți de îngrijorare. Tucker nu era sigur dacă din cauza referirii la motivul pentru care se aflau acolo, sau fiincă se îndoia de sinceritatea lui. Probabil câte puțin din amândouă, își spuse el.

Se așezară într-un mic alcov cu ferigi și flori tropicale, care îi camuflau subtil față de mesele învecinate. Bougainvilleele și clematitele se întindeau pe balustrada balconului, iar dincolo de toate acestea nu se vedeau decât apele golfului scânteind în soare.

– E frumos aici, spuse Lainey, în timp ce-și lua șervetul de in din farfurie.

– N-ai mai luat masa aici niciodată?

– Nu-mi prea dă mâna, râse ea. Aici locuiești?

Tonul ei sceptic îl făcu să zâmbească.

– Deocamdată.

Nu era momentul să aducă vorba de agentul imobiliar cu care vorbise în aceeași după-amiază.

– Probabil ai fost garda unor corpuri destul de exclusiviste.

Apoi zâmbi, cu o expresie de scuză.

– Iartă-mă. A fost o mojicie.

Tucker clătină din cap, spunându-și că i-ar fi făcut chiar plăcere să discute cu ea despre fosta lui profesie.

– Dacă prin exclusivism te referi la niște cuie-n cap pretențioase, autoritare și în general nesuferite, atunci, da, toate astea definesc destul de bine fosta mea clientelă.

– De-asta te-ai lăsat? Nu-ți plăcea?

– N-am spus asta.

Lainey zâmbi.

– Care din două?

– Ambele. Îmi plăcea meseria pe care o făceam. De fapt, era toată viața mea. Motiv pentru care n-o mai fac. Am avut propria mea companie, împreună cu un prieten. A murit acum câteva luni, de inimă. După aceea, am vândut-o.

– Îmi pare atât de rău, spuse ea încet. Te rog, nu te simți obligat să...

– Nu, nu mă deranjează. De fapt, pe lângă un scurt interogatoriu din partea lui Lillian, n-am discutat cu adevărat problema asta cu nimeni.

– Sunt numai urechi.

Nici nu era greu, își spuse el, străduindu-se să-i privească ochii, nu arcuirea gingașă a buzelor, gâtul zvelt și panta dulce a umerilor bronzați. Încetă cu inventarul, readucându-și gândurile spre subiectul discuției. Expresia ei îl anunța că dorea sincer să-l asculte. Iar asta era bine, căci simțea o nevoie incontestabilă de a-i spune... totul...

– S-a întâmplat la înmormântarea lui Pete – Peter Manning a fost partenerul meu. Oricum, avea cu un an mai puțin ca mine. Treizeci și opt.

– Ce tânăr era. E îngrozitor. Avea familie?

Tucker clătină din cap.

– Familia noastră era compania. Însemna totul pentru noi. Stăteam în cimitir, cu un flacon de tablete antiacide în buzunar și o durere de cap insuportabilă, și mi-am dat seama că nu mai aveam mult până să ajung alături de el.

– Așa că te-ai repezit imediat să vinzi firma? Cred că ți-a fost foarte greu.

– Probabil e mai ușor să te lași de fumat după o viață întreagă de dependență.

Se opri, privind peste apă, spre lumina aurie care la orizont începea să capete nuanțe roșii și violacee.

– Îmi plăcea profesiunea mea.

– Se vede. Îți apare în ochi o anume... cum să spun... lumină, când vorbești despre ea. Îți regreți decizia?

– Nu, răspunse el fără ezitare. Știu că am făcut ceea ce trebuia.

– N-ai fi putut s-o atenuezi, sau așa ceva? Să-ți continui munca la un nivel mai moderat?

– Așa cum se prezenta situația, nu. Am început cam acum șaisprezece ani, imediat după absolvirea colegiului. Pete și cu mine am învățat la aceeași școală și, ca să câștigăm bani, lucram seara ca bodyguarzi la clubul campusului. Fiind absloventi de științe economice...

Se întrerupse, zâmbind.

– Lucru despre care s-ar putea să știi și tu câte ceva.

– Nu știu de ce, cred că orice asemănare începe și se sfârșește tot aici – dar continuă.

– Oricum, au început și alte cluburi locale să ne solicite, cu jumătate de normă, așa că ne-a venit ideea să înființăm o firmă de pază. Un lucru a dus la următorul și...

Ridică din umeri.

– Într-un fel, a dobândit o viață proprie. Am urmat amândoi câteva cursuri suplimentare, de instructaj în domeniul securității, plus atrenamente de arte marțiale, iar după absolvire ne-am hotărât să ne apucăm permanent de afacerea asta. Am investit în ea tot ce aveam, cu trup și suflet, dar ne-a plăcut clipă de clipă. Totul a demarat uluitor de repede și, până să ne dezmeticim, primeam telefoane ca să asigurăm servicii de bodyguarzi pentru diverși oameni politici locali și alți ștabi din afaceri. După vreo doi ani, Pete își formase unele relații în străinătate, prin intermediul unui client german de-al nostru, și până la urmă am deschis o filială și în Europa. După aceea, au început să apară precum ciupercile.

Lainey își rezemase bărbia într-o mână, privindu-l captivată.

Tucker zâmbi spășit.

– Iar acum, am să-mi țin gura.

Lainey nu făcu nici o mișcare, decât pentru a vorbi.

– Nu, te rog. Găsesc că e foarte interesant. Sunt convină că ai de povestit niște întâmplări uluitoare.

– Una, două...

– Mi-ar face mare plăcere să le aud, cândva.

Zâmbetul lui Tucker șovăi. Expresia sa era complet sinceră și absolut inocentă. Avea oare idee cât de mult ar fi dorit să-i împărtășească mult mai mult decât isprăvile lui trecute?

– Oricând, răspunse el, străduindu-se să pară nepăsător.

Îl văzură amâdoi pe ospătarul care se apropia. Lainey se îndreptă de spate, împreunându-și mâinile în poală.

– Oricând mai treci prin oraș, se grăbi ea să adauge, după care se întoarse spre chelner, cu un zâmbet, pentru a-i comanda băutura dorită, punând astfel capăt conversației.

Atâta despre noile speranțe. Tucker ceru un ceai de la gheață, aproape scrâșnind din dinți. Când ospătarul plecă, își îndreptă atenția, orbește, spre meniu.

Înainte de a se putea decide cum era cel mai bine să continue, chelnerul reveni și își petrecură următoarele câteva minute stabilind ce doreau să mănânce. După ce rămaseră iarăși singuri, Lainey rezolvă problema, vorbind ea cea dintâi.

– Deci, se pare că nu e vacanța pe care ți-o plănuiseși, mm?

De-ai ști, numai.

– Nu tocmai. Motiv pentru care, de obicei, o chem pe Lillian să mă viziteze. Așa, am șanse oarecum mai mari de a rămâne stăpân pe situație.

Ochii lui Lainey se luminară, în timp ce se bătea peste frunte.

– Poftim! Abia acum mi-am dat seama că tu ești „familia" pe care și-o vizitează în exoticele ei vacanțe anuale. Știi, cucoanelor ei le lasă gura apă după ele. Găsesc că e foarte frumos ceea ce faci pentru ea.

– Auto-protecție. Strict auto-protecție.

Lainey chicoti.

– Cred că nici chiar o echipă internațională de bodyguarzi nu te-ar putea proteja suficient contra lui Lillian, dacă-și pune ceva în minte. Ai noroc că n-ai ajuns decât maseur.

O privi lung, complet captivat de roșeața care apăru în obrajii ei.

– Iarăși ți-a apărut lucirea aia în ochi, spuse ea. Nici nu vreau să știu la ce te gândești, de data asta.

Și nici n-ar fi cazul, Lainey, îi dădu Tucker dreptate în sinea lui. *Pentru că, dacă ți-aș spune că mă gândeam cât de amuzant ar fi să le povestim nepoților noștri că ne-am cunoscut într-un salon de masaj, ai lua-o la fugă fără o singură privire în urmă.*

Alese altă cale de a-i risipi curiozitatea.

– Ei, cred că problema angajării am rezolvat-o înainte de sosirea ta.

– Ai găsit un înlocuitor care să-i convină lui Lillian? Cum ai reușit minunea asta?

– Hotelul Fairmont are un maseur miraculos, pe nume Stephan. E un suedez uriaș, cu mâini de înger. L-am întrebat dacă nu cumva cunoaște pe cineva care ar corespunde cerințelor lui Lillian, iar el mi-a răspuns că nu lucrează aici decât cu jumătate de normă și l-ar putea interesa să se ducă personal.

Zâmbi.

– Cel puțin, sunt destul de sigur că asta era ideea. Înțelege engleza, dar nu știe s-o vorbească aproape deloc. Dacă apariția lui

n-o să le provoace infarcturi tuturor cucoanelor lui Lillian, cred că va da o mare lovitură. „Mare“ fiind, aici, cuvântul cheie. Lillian l-a cunoscut acum câteva zile, când mă căuta pe mine. Se zicem doar că, după câte cred eu, va fi de acord.

Lainey, care râdea cu poftă, ridică mâna.

– Termină. Mor – numai când îmi imaginez!

Sorbi o înghițitură de apă, apoi îi surprinse privirea și iarăși începu să chicotască.

– Of, Tucker, dacă n-aș cunoaște-o pe Lillian, aș spune că ar trebui să-ți fie rușine. Dar tu știi prea bine c-o să se dea în vânt după ideea asta.

– Sper. Sunt foarte vulnerabil.

Lainey mai luă o sorbitură de apă, apoi se rezemă de spătar.

– Știi, eram foarte neliniștită în legătură cu seara asta. Acum, mi-a trecut. Îți mulțumesc, Tucker.

Zâmbetul i se șterse, dar ochii îi rămaseră blânzi și liniștiți. Tucker își dorea enorm să-i poată menține astfel. Dar, oricât de mult și-ar fi dorit să nu fie decât o simplă întâlnire în societate, nu era deloc numai atât.

– N-ai pentru ce.

– Ba da, însă n-am să discut acum. Cred că e mai bine să vorbim despre motivul pentru care am venit aici.

Tucker avu înțelepciunea de a nu răspunde la această remarcă.

– Sperasem să vorbesc cu Minerva azi după-amiază, dar când am ajuns eu la braserie, plecase. Ai aflat ceva despre Damian sau Greensleigh? îl întrebă ea.

Tucker o privi cum își plimba un deget pe marginea paharului, simțind un junghi în stomac când vârful acestuia trecu peste locul unde Lainey lăsase o urmă slabă de ruj pe sticlă. Își ridică privirea spre a ei, concentrându-se fără tragere de inimă asupra problemelor serioase. Avea să se ocupe mai târziu de chestiunea plăcerilor.

– Le-am dat câteva telefoane unora dintre foștii mei clienți, dintre care unul lucrează în domeniul investițiilor internaționale. Mi-a dat câteva informații interesante.

– Despre Damian? Nu știu de ce, dar niciodată nu mi l-am imaginat pe Damian suficient de priceput pentru piața internațională.

Arătă spre zona cu construcții noi ce se înșirau în liniște pe coastă.

– Mai degrabă ăsta e nivelul lui.

– Ei, se pare că a lucrat în Mexic și Caraibe, sau cel puțin a vândut acțiuni din niște antreprize care se presupune că aveau loc acolo.

– Nu te mai urmăresc.

– Ai dreptate când spui că satele de pensionari reprezintă nivelul lui Damian. De fapt, ele sunt specialitatea lui, sau cel puțin așa se pare, din puținul pe care l-am aflat. Clientul meu se ocupa de o afacere cu o stațiune turistică din Barbados, asociată cu o altă stațiune, care se planifica pentru coasta de vest a Mexicului. În timpul tratativelor pentru a obține investitori, a auzit zvonindu-se că cineva care se declara partener în echipa de investiții vindea acțiunile unui prezumtiv sat de pensionari care avea să facă parte dintre aceste stațiuni.

– Un sat prezumtiv? Asta înseamnă că folosea portofoliul de investiții al stațiunii pentru a determina niște bătrâni neștiutori să investească într-un fals sat pentru pensionari, tip sat de vacanță, susținând că avea să facă parte din stațiune?

– Prinzi repede.

Lainey își împinse paharul într-o parte.

– M-aș lipsi cu dragă inimă. Presupun că era vorba de Damian.

– Nu putem ști sigur. A dispărut înaine ca autoritățile să-i dea de urmă. Dar, din câte a aflat clientul meu, pare într-adevăr să fie el.

– Și asta ce înseamnă? Ne adresăm poliției? Sau, dacă stau să mă gândesc, adăugă ea sec, cu un gest de refuz, s-ar putea ca Roscoe Tumble să nu ne fie de un prea mare folos.

– Ei, nu-l desconsidera pe moș Tumbleweed.

– Îl cunoști pe Roscoe?

– Să zicem că am intervenit pe lângă el, din partea lui Lillian, în problema unor... ăă, interacțiuni pe care le-a avut cu prefectura și cu departamentul șerifului.

Lainey râse.

– Cred că prefer să nu aflu.

– Ai dreptate, răspunse Tucker zâmbind. Dar Lillian m-a pus să promit că nu-l implic pe șerif, fiindcă nu vrea să riște s-o facă de râs pe Minerva într-un mod atât de public.

– Cred că e o atitudine frumoasă din partea ei, se aplecă Lainey peste masă, dar poate cam mărginită. Minerva va suferi mult mai rău dacă Damian o escrochează, pe ea și pe celelalte două femei, lăsându-le fără economiile pentru bătrânețe.

Tucker oftă.

– Și eu i-am explicat același lucru, dar e încăpățânată.

Ridică mâna, înainte ca Lainey să-i poată răspunde.

– Dacă nu găsim un alt mod, mai discret, de a rezolva lucrurile, îl vom anunța pe Roscoe. N-am să le las pe Minerva și prietenele ei să pățească nimic, Lainey.

Un moment, Lainey îi susținu privirea.

– Îți mulțumesc, spuse ea încet; își făcu iarăși de lucru la buza paharului cu apă, apoi îl privi. Și-ți mulțumesc pentru tot ceea ce faci ca s-o ajuți pe Lillian s-o ajute pe Minerva. Știu că, probabil, vrei să te întorci în orașul tău...

– Seattle.

Făcu ochii mari.

– Seattle?

– De ce te miri că sunt din Seattle? zâmbi Tucker.

– Nu știu. Nu mă mir. Cred că fiindcă e un oraș de pe litoral și îți dă posibilitatea să alergi prin întreaga lume și... dar cred că pur și simplu nu te pot vedea... Nu știu...

– Și *cum* mă vezi tu pe mine, Lainey?

Se mai jucă puțin cu piciorul paharului, își aranjă tacâmurile, apoi își îndreptă atenția spre golf, unde ultimul crâmpei de soare dispărea la orizont.

– Lainey?

În sfârșit, se uită la el.

– Încerc să nu te văd nicicum.

– Și de ce oare? întrebă Tucker, mândru de glasul său calm, deși avea senzația că i se scurgea toată viața din inimă.

Lainey își împreună mâinile în poală, dar îi susținu privirea.

– Fiindcă, oriunde sau oricând m-aș gândi la tine, adevărul e că nu te pot include în lumea de-aici, așa că de ce să mă mai ostenesc?

– Sunt aici.

– Deocamdată.

– Deocamdată e tot ce am. Mi-am vândut firma, în urma unei decizii iuți ca fulgerul. Nu mi-am făcut nici un plan măreț, nu am în minte nici o carieră nouă, dar am făcut-o fiindcă intuiția și sufletul mi-au spus că, dacă nu voiam s-o sfârșesc ca Pete, dacă-mi doream o viață care să includă și altceva pe lângă muncă, nu-mi mai rămânea decât să sar imediat, altfel scufundându-mă o dată cu nava. Și nici acum nu am planuri. Am venit aici în vizită la Lillian, ca să petrec câtva timp lăsând soarele să mi se infiltreze în piele, până hotăram ce naiba vreau să fac cu restul vieții mele.

Lainey își încrucișă brațele pe piept, într-o poziție aparent relaxată, deși poziția repezită înainte a bărbiei exprima cu totul altceva.

– Și ce naiba vrei să faci, Tucker?

Privind-o în ochi, Tucker îi spuse adevărul:

– Vreau prieteni care să nu-mi fie și clienți. Vreau o activitate care să se termine în fiecare zi la o oră fixă. Vreau o locuință care să se poată numi „acasă“, nu doar o adresă poștală.

Tăcu, dregându-și glasul ce i se înăsprise dintr-o dată.

– Vreau o familie. Vreau echilibru.

Făcu un efort să termine, în ciuda neliniștii ce creștea constant în ochii ei, cu fiecare cuvânt pe care-l rostea.

– Și te vreau pe tine. E pe dos, nu e planificat, nu e nici măcar rațional, având în vedere etapa unde mă aflu acum cu viața mea, dar nimic din toate astea nu pare să conteze. Te doresc, Lainey.

Ospătarul alese tocmai acest monumental moment pentru ca să-și facă apariția, aducând o tavă imensă plină cu antreuri, ceea ce îi ascunse reacția lui Lainey. Tucker se gândi serios să-l arunce de pe terasă, dar reuși să-și stăpânească imboldul în ultimul moment. Tânărul păru să simtă tensiunea, le distribui grăbit farfuriile și se retrase cât ai clipi.

Atenția lui Lainey era concentrată exclusiv asupra scallopinilor de creveți. Tucker își plimbă prin farfurie porția de mahimahi, întrebându-se de atitudine să adopte în continuare. Capul îi spunea să ceară un răspuns onest, dar inima sa nu mai pregeta să înalțe un zid solid după care să se ascundă, așa că era perfect mulțumit să încheie discuția fără nici un alt comentariu.

O văzu cu coada ochiului cum sorbi din vin, apoi renunță la încercările de a mânca și o privi drept în față.

– E foarte bun, spuse ea, fără să ridice ochii. Al tău cum e?

Nu putea face asta, nu se putea comporta ca și cum nu și-ar fi deschis inima în fața ei cu doar câteva secunde în urmă. Vânzându-și firma, își asumase cel mai mare risc din viața lui. Ce rost avea totul, dacă nu era dispus să urmărească tocmai scopul pentru care și-o vânduse?

– N-aș putea spune. Se pare că, în momentul de față, am altele, mai importante, pe cap. Într-un fel, am crezut că poate ai dori să discutăm altceva.

O privi cum înfigea furculița într-o altă bucată de crevete. Se simțea gata să urle de enervare, sau cel puțin să-i arunce creveții peste balustrada aurită, dar înainte de a exploda, Lainey își puse furculița cu bucata de crevete pe marginea farfuriei și ridică privirea spre el.

– Atâta despre ideea să fim doar prieteni, mm?

Încercarea de zâmbet îi eșuă pe loc.

– Nu știu ce să-ți răspund, Tucker.

– Prietenia noastră îmi place la nebunie, Lainey. Dar se pare că nu mă pot stăpâni să-mi doresc ceva mai mult de-atât. Și nici nu vreau să mă stăpânesc.

– Și pe urmă? întrebă ea, ridicând imediat mâna. Nu-mi răspunde. Tucker...

Se întrerupse, cu un oftat

– Mă dorești, Lainey?

Își repezi ochii spre ai lui; chiar și în lumina slabă a crepusculului, îi distinse roșeața care-i împurpura obrajii.

– Mă dorești, repetă el.

– Nu contează ce doresc eu și ce nu.

– Atunci, ce mama dracului contează? Și să nu-mi vii cu gogoșile alea despre impulsuri și alegeri proaste în materie de bărbați. Ești o femeie inteligentă și cu bun simț, care poate hotărî și singură.

Ochii ei scăpărară, în timp ce-și apăsa pe masă pumnul strâns.

– Și dacă *hotărăsc* să nu te aleg pe tine? Dacă *hotărăsc* că nu vreau să aștept până te dezmeticești, pe baza slabelor șanse că voi face parte și eu din acel mare plan? Și uite ce idee uluitoare: dacă nici nu sunt obligată să-ți spun de ce am luat hotărârea asta? Dacă ți-aș spune că nu te privește de ce fac ceea ce fac?

– Și dacă te hotărăști, pur și simplu, să-mi spui adevărul?

Lainey își trânti șervetul pe masă, sărind de pe scaun.

– Și dacă mă hotărăsc să-ți spun să te duci dracului?

Când încercă să treacă pe lângă el, Tucker o înhăță de braț.

– Nu pleca.

– Nu-mi da tu mie ordine, îl privi ea încruntată.

Îi dădu drumul, iar Lainey se îndepărtă val-vârtej. Înjurând, Tucker aruncă niște bancnote pe masă, între farfuriile cu mâncare, și porni după ea.

O ajunse tocmai când ieșea pe ușa rotativă.

– O dată să mai pui mâna pe mine, și țip! îl preveni ea.

Tucker ridică mâinile, cu palmele în sus.

– Ai nevoie să te duc cu mașina?

Îl privi de parcă și-ar fi pierdut mințile, apoi îi întoarse spatele și porni în lungul străzii, în direcția opusă golfului, spre centrul orașului.

Tucker o ajunse din urmă, întrebându-se cum reușea să meargă atât de repede pe tocurile ei înalte.

– Totuși, e nevoie să vorbim despre Damian.

– Nu e nevoie să vorbim despre nimic. Am eu grijă de Damian. Minerva e mătușa mea și răspunderea mea.

– De ce fugi, Lainey?

– Ca să scap, cumva, de tine? replică ea sarcastic.

– Vorbeam în sens figurativ. De ce anume te temi așa de tare? Ce crezi că se va întâmpla dacă ești sinceră cu mine în privința sentimentelor tale?

Lainey se opri brusc, răsucindu-se spre el, cu mâinile proptite în șolduri.

– Oare de ce, dacă o femeie nu cade la picioarele unui bărbat fiindcă a catadicsit să recunoască deschis că o dorește, înseamnă că fuge de ceva? Nu ți-a trecut nici o clipă prin minte că s-ar putea să nu te doresc și eu pe tine?

– Nu.

Holbă ochii la el, în timp ce deschidea și închidea gura ca un pește. Dacă n-ar fi avut senzația că putea fi în joc tot restul vieții lui, lui Tucker i-ar fi venit să râdă. Astfel stând lucrurile, pe buzele crispate îi apăru doar o undă de zâmbet. Ochii lui Lainey se îngustară periculos.

– Ascultă, băi înfumuratule și încrezutule...

– Mă dorești și tu, Lainey.

– Egotistule, egocentricule, brută...

– Mă dorești rău de tot. Chiar tu mi-ai spus-o. M-ai dorit încă din clipa când mi-ai văzut – cum i-ai spus? Fundul meu pietros? – așa că nu te face mai catolică decât Papa, numai fiindcă sunt cinstit. Fugi, Lainey. Dai bir cu fugiții, mâncând pământul, cu coada-ntre picioare.

Expresia ei ezită, iar brațele i se furișară peste abdomen, unde și le împreună ca o pavăză protectoare.

– Și dacă n-aș dori decât să te răstorn pe spate pentru o zbenguială scurtă, înainte de a o tuli să mă „dezmeticesc", atunci trebuie să-ți spun că-mi dai prea multă bătaie de cap.

Când Lainey rămase iar cu gura căscată, Tucker ridică o mână.

– Dar nu vreau numai atât. Și pentru că nu doresc numai atât, mă dau de ceasul morții făcând tot ce pot ca să nu te las să pleci de lângă mine. Și voi continua la fel până ai să-mi spui de ce nu vrei să-mi acorzi – să ne acorzi – o șansă.

Își dădu seama că striga și făcu un efort conștient pentru a coborî glasul. Apropiindu-se, se simți mai încurajat când Lainey nu se retrase și nici, mai rău, nu-l pocni. Pe moment, arăta oarecum pierdută și speriată de bombe, iar Tucker nu mai putea să răcnească la ea în continuare.

– Lainey, spuse el încet.

Ea își privi picioarele, apoi undeva spre un punct vag din spatele lui. Întinse o mână și o mângâie pe obraz, apoi pe bărbie. Lainey nu se îndepărtă, așa că o mai mângâie o dată, împingându-i o șuviță de păr căzută peste față.

– În loc să fugi de mine, de ce nu încerci să fugi spre mine? Uite-mă, sunt chiar aici. Și, atâta vreme cât ești și tu aici, nu plec nicăieri.

Blând, dar ferm, îi întoarse fața spre el.

– Nu vreau să mă cert cu tine. Vreau să fac dragoste cu tine. Să te iubesc.

Lainey rămase nemișcată.

– Nici măcar nu mă cunoști, Tucker. În sens real, nu mă cunoști.

– Știu destule, făcu el încă un pas.

– Ba nu știi nimic. Nu știi ce am înlăuntrul meu, în cap și în inimă.

Tucker termină de parcurs distanța care-i despărțea.

– Atunci, de ce nu-mi spui, ca să știu?

Ochii ei erau două grăitoare lacuri de dorință înfrânată, plini cu durere și nedumerire. Inima lui Tucker devenise un ghem strâns de frică și neliniște, pe care însă îl lăsa să se dilate încet.

– De ce nu-mi vorbești despre hotărârile tale neinspirate, ca să aflu cum te pot face să înțelegi că nu sunt și eu una dintre ele?

Își coborî gura și mai aproape de a ei, simțind că murea de atâta dorință aproape disperată de a-i descoperi gustul.

– Nu mai pot face încă o greșeală, din prea mare grabă, Tucker, șopti ea. N-aș supraviețui.

Tăcând, se retrase doar atâta cât s-o privească în ochi.

– Eu nu sunt o greșeală, Lainey, nici din grabă, nici din oricare alt motiv. Dacă nu poți avea încredere în mine, ai măcar în asta.

Își potrivi gura peste a ei, gingaș dar fără ezitare. Începu s-o exploreze cu sărutări tandre, despărțindu-i buzele. La prima atingere a limbii ei, trupul i se încordă până la limita unei dureri sublime. Pulsul îi cânta, iar inima îi bătea cu furie în piept. Reacția

ei nu era îndrăzneață, nici desfrânată sau măcar pe departe necugetată. Era dulce și blândă... Era Lainey.

O cuprinse în brațe. Ea își deschise gura în întâmpinarea lui, primindu-i insistența crescândă cu o nevoie a sa proprie, pe măsură.

– Ba te cunosc, șopti Tucker, cu buzele lipite de ale ei. Știu că ești a mea.

Singurul ei răspuns fu un mic geamăt din fundul gâtlejului, în timp ce sărutarea devenea mai profundă, dar era de ajuns ca să-l zguduie din toată ființa. Simți că-și pierdea rapid orice control.

Sunetul scăzut al cuiva care-și dregea vocea îl readuse la realitate cu o violență șocantă.

– Nu căsca ochii, Matilda, e necuviincios, scrâșni un glas bătrânesc.

– Sunt așa de dulci, Henry. Lumea are nevoie de mai mulți ca ei, dacă vrei să știi părerea mea.

– Nu vreau s-o știu. Așa că nu te mai zgâi.

Lainey se desprinse de el, cu fața roșie ca focul. Tucker făcu un mare efort să-și regăsească autocontrolul, după care, fără tragere de inimă, se întoarse, ținând-o protector sub braț, până nu apuca să facă vreo prostie – să fugă, eventual. Dădu din cap spre cuplul vârstnic care trecea pe lângă ei.

– 'Seara, salută el, zâmbind cu fălcile strânse.

Bătrâna îi zâmbi radioasă, cu ochii spălăciți licărindu-i și obrajii luminați de o roșeață plină de simpatie.

– Și ce seară frumoasă, replică ea, mutându-și privirea spre Lainey, apoi din nou către el.

Surâsul lui Tucker se dezgheță, devenind firesc. Îi făcu cu ochiul.

– Ei, da, cu siguranță că este.

Își înghiți un chicotit, în timp ce Henry o apuca și mai strâns pe Matilda de cot, aruncându-i lui Tucker o privire autoritară.

– Haide, Mattie, spuse el. Avem rezervări.

Nedescurajată, Matilda îi făcu și ea cu ochiul lui Tucker, după care se lăsă propulsată de soțul ei în lungul străzii. Îl bătu pe umăr, spunând.

– Eu nu am nici o rezervă față de tine, Henry, galantul meu protector dintotdeauna.

Tucker își schimbă poziția, astfel ca Lainey să poată vedea perechea îndepărtându-se. Henry ridică mâna Matildei și i-o sărută. Matilda răspunse cu un hohot de râs care o făcu să pară mult mai tânără decât anii ei. Apoi, Henry îi făcu pe Tucker și Lainey să râdă amândoi, când îi privi peste umăr și le făcu la rândul său cu ochiul, zâmbind scurt, înainte de a-și continua drumul spre hotel.

– Golanu' bătrân! zâmbi Lainey cu voie bună spre cei doi bătrâni.

Tucker o strânse și mai aproape de el.

– Asta-mi doresc și eu.

– Cine nu și-ar dori-o? replică ea, cu o ultimă privire nostalgică pe urmele lor; când se întoarse din nou spre el, redevenise serioasă. Nu în tine n-am încredere, Tucker. Ci în mine.

– Ce crezi că ar trebui să faci ca să-ți dovedești ție însăți că ești demnă de încredere? Cum ai putea-o afla vreodată, dacă nu încerci?

Oftând, Lainey se desprinse din strânsoarea lui.

– Vreau s-o ajut pe Minerva. Vreau să rezolv problema asta.

Îl privi cu ochi rugători

– Măcar o dată, simt nevoia să duc un lucru până la capăt și să-l văd finalizat, înainte de a mă implica în următorul.

Îi despărțeau doar câțiva centimetri, dar Tucker simțea totuși că acel spațiu infim echivala cu o prăpastie de netrecut. Un nou sărut ar fi putut acoperi hăul, dar știa că, dacă-i învingea rezistența cu sărutări, avea șanse sigure să ajungă pe lista ei de regrete. Decizia trebuia să-i aparțină ei.

– Atunci, să-l înlăturăm mai întâi din drum pe Damian.

Lainey clipi din ochi, vizibil surprinsă de ușurința cu care consimțise.

– Să nu mă înțelegi greșit, Lainey. Poți ridica oricât de multe ziduri vrei. Le voi escalada la fel de repede pe cât le înalți tu.

Ridică bărbia spre el.

– Cam îndrăznețe cuvinte.

– Am sentimente cam îndrăznețe, când e vorba de tine.

Expresia ei șovăi din nou, iar Tucker ridică o mână, mângâindu-i încă o dată obrazul.

– Vom merge cu viteza dorită de tine, Lainey. Dar vom merge înainte.

Capitolul 9

Lainey se opuse imediat atitudinii lui atât de sigure pe sine, mai mult pentru că doar faptul de a-i distinge în cuvinte o anumită promisiune îi provoca un fior profund și intim ce se simțea atât de minunat de firesc, încât știa că nu putea fi decât de rău augur.

– Nu merg nicăieri decât cu condiția...

– Știi cumva dacă Damian i-a dat Minervei vreun prospect de un fel sau altul? o întrerupse el.

Surprinsă de întrebare, răspunse mașinal:

– Da, așa cred, dar...

– Unde-ar putea fi? Crezi că-l poți obține?

Tactica brutalităților lui continue o făcu să se încrunte. Cu siguranță, schimbase destul de ușor vitezele.

– Cred că da.

Încercă că nu se îmbufneze. La urma urmei, îi acorda răgazul pe care i-l ceruse, nu? Refuza să recunoască, fie și în sinea ei doar, că deja își regreta încă o decizie. Dar asta nu-i oprea dorința de a-l putea înlocui pe acest Tucker politicos și pragmatic cu acel Tucker înfierbântat și aproape scăpat de sub control care-i șoptise promisiuni tenebroase și o sărutase într-un fel ce-o făcea să creadă că se putea ține de cuvânt. Își înghiți saliva, în gâtlejul dintr-o dată foarte

uscat – singura ei parte uscată în acel moment – și-și încleștă degetele pentru a nu întinde mână spre el, dând dracului toate deciziile, pripite sau altminteri.

– Tot ceea ce i-a putut da Damian trebuie să fie în apartamentul ei. Locuiește deasupra braseriei.

Își înăbuși un oftat, impunându-și să se concentreze asupra problemei imediate.

– În seara asta e plecată cu Lillian și ale câteva doamne, să joace bingo la centrul comunitar. De obicei, nu ajung acasă înainte de unsprezece, douăsprezece.

– Perfect. Să mergem.

Fără s-o aștepte, Tucker porni spre Strada Principală.

Lainey îl urmă în trap mărunt.

– Stai o clipă. Unde să mergem?

– La Minerva. Cred că ai o cheie, nu? De ce n-am arunca o privire?

– Tucker, nu știu...

Tucker se opri, făcând-o aproape să-și piardă echilibrul, pe tocurile ei înalte, când se ciocni de el. O sprijini cu o mână fermă, care-i făcu genunchii să se clatine din motive ce nu aveau nici o legătură cu pantofii.

Te doresc, Lainey. Nu era în stare să-l privească, fără a auzi din nou aceste cuvinte. *Te doresc.*

– Vrei s-o ajuți sau nu?

– Păi... sigur că vreau s-o ajut, răspunse ea, cu o voce mai sufocată decât ar fi fost cazul; se strădui să se îndrepte de umeri, luând distanță, și își netezi rochia. Doar că mi-e cam peste mână să-i umblu prin lucruri.

– Dar o vei face?

Lainey se încruntă la el, întrebându-se cum naiba putea un om s-o facă să-și smulgă părul din cap de furie și, în același timp, să se simtă atât de frustrată pe plan sexual încât abia mai putea merge în linie dreaptă.

– Cred că nu prea am de ales. Dar ce, parcă-i prima oară?

Porni în lungul străzii, fără a-l aștepta s-o urmeze.

– De ce m-oi fi dând eu așa de ceasul morții să iau decizii calme și raționale în prezența ta, n-am idee. Nu par să aibă nici o influ-

ență, că orice-aș zice, până la urmă mă silești să fac tot cum vrei tu.

Chicotitul gros al lui Tucker răsună chiar din spatele umărului ei.

– Iar eu îți spun că judecata ta este și a fost dintotdeauna excelentă. Nu faci decât să dovedești că am dreptate.

Lainey nu-l mai luă în seamă, continuându-și drumul pe după colț, pentru a nu vorbi din nou decât când ajunse la intersecția următoare:

– De-acum, toate celelalte magazine sunt închise, dar cred că ar fi mai bine să intrăm prin spate.

– Genială decizie.

Îl privi cu severitate.

– Nu exagera.

„Cine, eu?“ păru să spună privirea lui mirată, preschimbându-se însă într-un zâmbet, sub ochii ei încruntați. Ridică din umeri.

– Făceam și eu o observație.

– Hai să terminăm odată.

Îl conduse în bucătăria braseriei întunecoase, apoi mai descuie o ușă, care dădea pe o scară îngustă.

– Aici e, sus.

În timp ce urca treptele, simțea în spatele ei prezența masivă și caldă a lui Tucker. Propria ei minte o tortura cu imagini despre ce s-ar fi întâmplat dacă se oprea, se întorcea și îl aștepta să ajungă pe aceeași treaptă... s-o lipească de perete... să-i caute gura în întuneric... s-o găsească, s-o sâcâie cu sărutări tandre... Ea ar fi oftat, s-ar fi deschis în calea lui... și-ar fi lăsat mâinile să-i urce pe de lături și peste spatele său... să-i apuce umerii, în timp ce sărutul se adâncea...

Scăpă cheile pe jos.

– Pardon.

Ajunsese aproape să gâfâie și nu mai avea destulă încredere în propriile ei picioare pentru a îndoi genunchii ca să le caute.

– Le-am găsit.

Glasul lui răsuna ca o șoaptă profundă, foarte aproape. Atât de aproape... Auzi zornăitul cheilor.

– Lainey?

– Da, răspunse ea cu răsuflarea tăiată, simțind că trupul i se înclina infim spre el. Îi percepu căldura, respirația mângâindu-i ușor obrazul, în timp ce se înghesuia lângă ea pe ultima treaptă, între balustradă și ușa de la apartamentul Minervei.

– Cheile? Vrei să descui tu ușa?

– Hm?

Trebui să treacă o secundă, până când întrebarea lui își făcu efectul. Slavă Domnului că era întuneric. Obrajii parcă-i luaseră foc – la fel ca tot restul trupului.

– Cheile, exact.

– Aici sunt.

Auzi clinchetul, când Tucker legănă cheile în fața ei. I le smulse din mână, se întoarse și înfipse cheia în broască. Avea creierii vraiște, își spuse ea, scormonind încontinuu prin gaura cheii. Nici cu un pas nu se apropiase de femeia calmă, rece și lucidă care se dorea a fi. Striga la Tucker s-o lase în pace, iar în secunda următoare, era în stare să sară pe el în întunericul unei scări. Al unei scări care ducea spre apartamentul mătușii sale, nici mai mult, nici mai puțin! Poate că tot planul ei de auto-îmbunătățire era sortit eșecului. Poate că niciodată n-avea să fie în stare să se schimbe.

Poate că cel mai bine ar fi fost să-l trântească pe Tucker de cel mai apropiat perete și să-i cerșească s-o posede – și ducă-se la dracu-n praznic toată auto-îmbunătățirea.

– Unde-i comutatorul?

– Poate-ar fi cazul să-ți vii în fire și să procedezi așa cum ai promis, mormăi ea.

– Ce-ai spus? întrebă Tucker, nedumerit.

Îl auzi pipăind peretele, lângă ușă. Cu un oftat dezgustat, întinse mâna și apără pe comutator, cufundând micul apartament în lumina blândă a unei lămpi de antreu antice, cu sticlă colorată.

– Aici își ține hârtiile.

Nu-l privi pe Tucker, în timp ce trecea pe lângă el, intrând în micul

living. Se simțea ca o neghioabă desăvârșită, precum și ca o hoață, și dorea ca toată aventura să se termine cât mai curând posibil.

Salonul, cum îi plăcea mătușii sale să-l numească, era mic. Pe doi pereți se înșirau etajere cu cărți, înțesate cu cărți ferfenițite de-atâta lectură, fotografii înrămate și o colecție de cești de ceai.

Îngenunche în fața unui secretaire antic de stejar și-și vârî mâna sub sertarul de jos. Acolo era lipit cu scotch un mic plic de giuvaergerie, cu o cheie mică înăuntru, pe care o scoase. Deschise capacul biroului și coborî tăblia de scris, după care apăsă pe un mic panou de lemn din interior, care sări în afară, dezvăluind un sertăraș. Îl descuie cu cheița și îl deschise.

– Hoțomancă în toată regula, comentă Tucker, din spatele ei.

Știuse tot timpul în ce loc se afla, dar refuza să se gândească la asta. Noroc că mâinile îi erau sigure, în timp ce deschidea capacul de lemn.

– E înnebunită după Agatha Christie și Ngaio Marsh. N-a cumpărat biroul ăsta decât pentru compartimentele secrete pe care le are.

– Un motiv demn de toată lauda.

Lainey zâmbi.

– Și eu mi-am spus la fel.

Riscă să-i arunce o privire.

– Totuși, mie numai pe ăsta mi l-a arătat.

– Orice femeie trebuie să aibă secretele ei, zâmbi și Tucker.

Lainey reveni cu atenția la sertar și ridică o mapă moale de piele, pliată în două. O deschise, privindu-i coperta.

– „Greensleigh Knolls, stațiunea pentru pensionari activi", citi ea. Aici sunt destul de multe și...

Mai scoase un teanc de hârtii, care fuseseră îndoite și înghesuite în spate. Le despături, apoi îl privi pe Tucker.

– Pare un contract.

– M-hm!

Probabil că expresia lui Lainey îi dezvăluia gândurile. Tucker îi luă hârtiile din mână.

– Vom trece prin ciur chestiile astea. Sunt sigur că vom găsi o cale de a dovedi că e o escrocherie.

– Și dacă e prea târziu? Dacă a semnat...

– O vom scoate noi cumva din toată combinația.

– Ei, nu vom apuca să le citim pe toate înainte de a se întoarce acasă. Habar n-am când se va uita din nou la hârtiile astea, dar nu cred că e bine să le luăm cu noi.

– Lillian are un copiator în biroul ei de la salon. Am cheile. Ne repezim până acolo, le copiem și punem originalele la loc, așa cum le-am găsit, înainte de întoarcerea Minervei.

Lainey clătină din cap.

– Oare sunt singura căreia i se pare că povestea asta începe să semene cu un film de serie B prost?

Tucker zâmbi.

– Filmele de serie B proaste au totuși cel puțin o calitate, replică el, pornind spre ușă. Vii cu mine sau preferi să stai aici?

– Vin și eu.

Tucker îi ținu ușa deschisă să treacă.

– Nu mă întrebi odată? insistă el, în timp ce Lainey ieșea pe palierul întunecat.

Lumina din antreu îi dezvăluia licăritul nestăpânit al ochilor. Lainey oftă.

– Sunt sigură că e încă o decizie aiurită din partea mea, dar ce mai contează una în plus. Bine, care-i partea aia bună a filmelor de serie B?

Închizând ușa, Tucker bloca orice lumină, iar în întunericul astfel lăsat se apropie de ea, înghesuind-o pe palierul strâmt.

– Eroul o cucerește întotdeauna pe tipă.

– Eu nu sunt „tipa", replică ea, mândră de siguranța din voce. Totuși, genunchii i se înmuiaseră iar și abia mai putea auzi, peste bătăile bubuitoare ale inimii.

– Ba cum să nu fii? făcu Tucker încă un pas. Dacă sunt eroul, eu stabilesc cine e tipa.

Lainey ajunse cu spatele la perete. Tucker își rezemă o mână deasupra umărului ei și se aplecă.

– Și fii sigură că pe tine te-am ales.

Îi simțea respirația caldă. Buzele lui erau la un deget distanță, oferindu-i-se. Nu trebuia decât să ridice capul și... Înghiți un nod, cu gâtul dintr-o dată scorojit de uscăciune. Unde dispăruse tot aerul? Asta era fantezia ei cu scara, numai că acum devenise reală și cam de-o sută de ori mai plăcută decât și-o imaginase.

Întinse o mână și se agăță de balustradă, după care se strecură afară din spațiul îngust rămas între Tucker și perete, făcând primul pas în jos înainte de a săvârși ceva... impulsiv.

– Mai...

Își drese vocea.

– Mai bine să facem odată copiile alea.

Mai coborî o treaptă, ținându-se din răsputeri de balustradă, mai mult ca să nu-și repeadă mâinile spre Tucker, decât pentru a-și păstra echilibrul.

– Se face târziu.

Îl auzi pe Tucker coborând în urma ei și-și impuse să păsească în continuare. Ajunsese în magazie, cu mâna pe ușa din spate, când îl simți apropiindu-se.

– E mai târziu decât crezi, Lainey.

Un fior de plăcere pură o străbătu pe șira spinării. *Mai întâi, Minerva,* își impuse ea, *gândește cu capul!*

Existau momente când responsabilitatea devenea o reală povară.

Cu un gest hotărât, deschise ușa și ieși în aerul umed al serii. Un singur bec, pe un stâlp de telefon, scălda străduța într-o lumină gălbuie palidă. Lainey porni drept spre ușa din dos a salonului, fără a mai arunca o singură privire în direcția lui Tucker.

Acesta zâmbi, văzându-i silueta care se îndepărta grăbită. Avusese nevoie de tot autocontrolul și ceva pe deasupra, ca să nu arunce hârtiile pe scară și s-o proptească la perete, cu picioarele acelea suple încolăcite pe după mijlocul lui, sărutând-o până confirma că tot acel dans de colo-colo nu era nimic mai mult decât atât: un preambul al inevitabilului. Categoric, era cel mai chinuitor de prelungit preludiu prin care trecuse vreodată.

Dar Tucker își dorea mai mult decât o zguduială înfierbântată pe o scară întunecoasă. Dorea zguduieli înfierbântate oriunde și oricând le trăsnea să le aibă, timp de cincizeci de ani și mai bine. Dorea totul. Așa că, o lăsase să fugă. Din nou. Fiindcă, atunci când începeau cu zguduielile, mai mult ca sigur că nu voia ca între ei să fie altceva decât dorința lipsită sută la sută de remușcare, cu final deschis.

O privi cum își strângea brațele în jurul taliei și bătea nerăbdătoare din picior, așteptându-l s-o ajungă din urmă. *Oho, nu numai că te-am ajuns, dar sunt și cu vreo câțiva pași înaintea ta,* spuse el în sinea lui.

Parcurse ultimii câțiva metri, fără a se opri decât când ajunse în spațiul ei personal. Era destulă lumină ca să-i vadă ochii dilatându-se ca reacție la apropierea lui, după care se îngustară cu prudență. Lainey făcu un pas înapoi. Tucker aruncă o privire scurtă peste corsajul rochiei, unde brațele ei încrucișate îi împinseseră în sus sânii – sânii excitați. Zâmbi, cu toate că durerea dinăuntrul lui se întețea, tot mai chinuitoare, apoi se întoarse spre ușă și scoase cheile din buzunarul devenit brusc mai puțin încăpător al pantalonilor.

Intră, ținându-i ușa deschisă.

– Pe-aici.

După ce așteptă ca ușa să se închidă în urma ei, o conduse pe un culoar scurt și întunecat. Cu ajutorul altei chei, descuie un mic cabinet. În loc să aprindă tuburile de neon din tavan, apăsă pe butonul unei mici lămpi de birou cromate.

– Asta-i o...

– Lampă de lavă, încheie Tucker, privind monstruoziatea de o jumătate de metru care împodobea colțul biroului post-modernist, de rășină acrilică neagră, al lui Lillian.

– E purpurie.

Tucker îi înțelegea reacția; o reproducea pe a lui, prima oară când văzuse gogoloaiele mov plutind în sus și-n jos prin lampa de sticlă.

– Culoarea ei favorită, adăugă el.

Lainey privi prin încăpere.

– Mă doare s-o spun, dar se asortează cu decorul.

Zâmbi, când Tucker râse, apoi se întoarse repede spre copiator și căută butonul de pornire.

– E în dreapta, la spate, îi spuse el.

Lainey îl găsi imediat, după cum demonstră murmurul scăzut al aparatului.

– Durează câteva minute, până își face programul de încălzire.

În fața biroului lui Lillian se aflau două scaune negre, din piele. Tucker îl trase pe unul lângă celălalt, se așeză și i-l indică lui Lainey pe cel gol.

– Ce-ar fi să le răsfoim, cât timp așteptăm? Să vedem cu ce avem de-a face.

Lainey rămase de strajă lângă xerox, cu spinarea rigidă.

– Dacă nu crezi că Lillian se va supăra, hai să facem câte două copii, să punem originalele la loc și să terminăm pentru seara asta. Le putem parcurge fiecare de unul singur, vedem ce idei ne vin și le discutăm mâine.

Tucker își stăpâni un oftat de frustrare. Poate că *era* timpul să cedeze puțin, să acorde un scurt răgaz pentru amândoi. Nici capul și nici inima lui nu înghițeau teoria asta. Trupul, cu siguranță, opunea un veto categoric. Dar nu încăpea nici o îndoială că Lainey trebuia să rezolve situația în modul dorit de ea. Cel mai greu îi era să recunoască faptul că, în realitate, frustrarea lui se baza mai mult pe teamă decât pe o supradoză de poftă alimentată necontrolat cu testosteron – teama că, după ce se termina totul, indiferent ce-ar fi făcut, se putea ca Lainey să nu-l aleagă pe el.

De ce naiba se tortura singur? De ce nu ducea până la capăt problema Minervei, n-o săruta pe Lillian de rămas-bun și nu lua următorul avion spre Seattle, unde probabil că se găseau zeci de femei care nu s-ar fi zbătut să scape de atențiile lui?

Fiindcă, răspunse într-o doară micul său glas interior, nu exista decât o singură femeie a cărei atenție o dorea, iar aceea nu se afla în Seattle. „Nu," își spuse el ursuz, „e la doi pași în fața mea, dar la

cel puțin un milion de mile prea departe ca s-o ajung." Iar micul glas avea dreptate. Nimeni și nimic nu l-ar fi putut determina să se ridice și să plece.

Era un iad să se îndrăgostească.

– Două copii. Bine, spuse el simplu.

Lainey îl privi precaută.

– Bine? Bine și atât?

Tucker se străduia să nu facă ghemotoc hârtiile pe care le ținea în mâini.

– Adică „Bine, sunt dispus să fac cum vrei eu", replică el încet, printre dinți, în timp ce controlul îi scăpa printre degete. Dar numai fiindcă, dacă aș face cum vreau *eu*, risc să te văd luând-o iar la fugă. Și singura direcție în care vreau să fugi acum e spre mine. Așa că, *bine*, facem cum vrei tu, încet și ușurel.

Privirea îi coborî peste trupul ei, apoi urcă iar. Fu nevoit să-și strângă genunchii unul lângă altul, văzându-i sfârcurile întărite apăsând bumbacul moale al rochiei. Când vorbi din nou, glasul îi devenise un mârâit abia auzit.

– Fiindcă așa cum vreau eu ar fi scurt, rapid și pentru totdeauna. Și pentru partea asta cred că nu ești gata. Încă.

Lainey duse o mână la spate, orbește, rezemându-se de copiator. Tucker privi cu fascinație avidă cum i se mișcă gâtul, o dată, apoi încă o dată, și se pierdu aproape complet când reveni cu ochii spre fața ei și o văzu privindu-i reacția mult prea vizibilă față de propria ei reacție.

Nu făcu nici o încercare de a-și schimba poziția, deși ar fi dat orice ca să-și smulgă complet pantalonii de pe el și să-și potolească pofta care acum se învecina cu o durere fizică

– Îmi faci figura asta doar cu un zâmbet, Lainey.

Nu începea nici o îndoială că înțelegea despre ce „figură" era vorba.

– La naiba, nici măcar nu e nevoie să fii în aceeași cameră. Mă gândesc la zâmbetul tău, numai, și uite ce mi se întâmplă.

Lainey își sili privirea să urce spre ochii lui, cu pielea întunecată de o roșeață fermecătoare.

– Tucker...

– Dar aici nu e vorba numai de faptul că mă exciți, continuă el, cu convingere. Dacă vorbim despre stimuli, atunci aș vrea să fim

alcătuiți astfel încât să poți vedea și ce efect ai asupra minții mele. Vrei să discutăm despre excitație, Lainey? Vrei să auzi vorbe înfierbântate, flămânde și scăpate de sub control? Atunci, ar trebui să intri în capul meu, chiar acum. Fiindcă ceea ce se întâmplă aici – se bătu el peste frunte – face să devină atât de intens ceea ce e aici, jos, încât abia mai pot sta locului.

Lainey lăsă să-i scape un ofat răgușit, după care trase aer în piept, zgomotos.

– Deci... ar trebui să te doresc pentru mintea ta, asta e, Tucker?

– Vreau să mă dorești cu mintea ta, răspunse el, arătând cu capul spre rochie. Cu trupul, se vede bine că mă dorești.

Lainey deveni mai țeapănă, dar nu-și mută privirea, nici nu se mișcă din loc. În sinea lui, o aplaudă.

– În oricare alt moment al vieții mele, atâta lucru ar fi fost de ajuns. Pe naiba, mai mult decât de ajuns.

– Dar nu și acum, replică ea.

Tucker clătină din cap.

– Acum, doresc mai mult. Iar asta înseamnă să aștept până stabilești ce vrei și de ce. Trebuie să fii sigură, fiindcă în nici un caz n-am de gând să mă las adăugat pe lista aia tâmpită a ta.

– Ești furios.

Negă din cap, străduindu-se să nu-și piardă răbdarea, atâta câtă îi mai rămăsese, mai mult față de sine însuși decât de ea.

– Nerăbdător, mai bine zis. Dacă vreau ceva, descopăr o cale de a obține și iau. Asta a făcut ca firma mea să aibă atâta succes.

– Eu nu sunt o achiziție de afaceri.

– Sunt absolut conștient de asta. Dar și pentru mine e o noutate, Lainey. Mi-am vândut compania fiindcă-mi doream o viață nouă, una care să nu constea strict în afaceri. Însă singurul manual pe care îl am e cel care m-a adus aici de la bun început. Nu știu cum să procedez altfel, dar încerc.

Lainey înălță o sprânceană.

– Ce? întrebă el; când nu-i răspunse, insistă: spune-mi.

Lainey îl privi un moment în tăcere, apoi ridică ușor din umeri.

– Cum poți fi atât de sigur?

Își împreună mâinile în față, destinse, frământându-și degetele.

– De ceea ce simți, vreau să spun. Dacă te înșeli?

Vorbea cât se poate de serios, iar Tucker întârzie un moment până să răspundă:

– Prima parte nu sunt sigur că ți-aș putea-o explica. Din instinct? Știu că te doresc și mai știu că simt ceva ce n-am mai simțit niciodată. E o stare excitantă, frustrantă și mai puternică decât orice emoție am simțit vreodată pentru cineva.

Lainey își înclină bărbia, într-un parțial gest de încuviințare.

– Continuă.

Cuvântul nu era mai mult decât o rugăminte răgușită, iar Tucker vorbi mai departe, înainte de a o lăsa să tragă concluzia că, de fapt, nu dorea să-i audă răspunsul.

– Instinctul îmi spune să merg înainte, să nu las ceva atât de unic să-mi scape fără a face tot ce pot ca să-l explorez. Îmi urmez isntinctul, fiindcă mă încred în el. Vreau să spun, trebuie să ai o asemenea încredere în tine însuți – altfel, ce-ți mai rămâne?

– Acum îmi înțelegi dilema, răspunse ea, încet.

Știa exact ce voia să spună, dar nu era de acord.

– Asta, fiindcă ești prea prinsă în partea a doua. Partea cu greșelile. Nimeni nu trăiește o viață perfectă, plină cu decizii perfecte. Nu înseamnă că încetezi să urmărești scopurile pe care le consideri importante, chiar dacă nu ai la bază mai mult decât deciziile pe care le consideri potrivite în momentul respectiv.

– Și dacă pățești ceva? Atunci ce faci, ridici din umeri? se desprinse ea de xerox. Spui că sentimentele pe care le ai pentru mine sunt cu totul noi. Prin urmare, nu te poți baza pe experiențe din trecut, așa că ce-ți mai rămâne? Instinctele te îndeamnă să mergi înainte. Și ai încredere în ele. De ce? Fiindcă ai totuși experiența trecută de a ști că lucrurile pe care le-ai dorit, sau care ți-au inspirat sentimente puternice, s-au dovedit demne de a fi urmărite. Deci, instinctul tău a fost cultivat.

Își încrucișă din nou brațele.

– Ți-e ușor să stai jos și să spui că nu trebuie să-ți lași deciziile guvernate de frica de a greși, atunci când nu faci multe greșeli.

– Fac și eu greșeli destule.

Lainey clătină din cap.

– În profesiune, poate. Nu la greșelile de acel gen mă refer, își apăsă ea o mână pe piept. Ci la genul care implică inima.

– Cum poți fi atât de sigură că nu mi-a fost implicată și inima?

– Fiindcă, dacă se întâmpla așa, ai fi avut și înainte sentimentele astea „unice".

Îl încuiase. Și-i mai străpunsese o gaură cât toate zilele în zidul de apărare. Nu-i plăcea să-și imagineze că și ea avusese asemenea sentimente „unice" pentru altcineva decât el. Cineva care nu fusese demn de acest dar, cineva care o rănise.

– Motivul pentru care te încrezi în instinctele tale e acela că ele te-au ajutat să iei hotărâri cu rezultate pozitive, continuă Lainey. Ce se întâmplă când asculți, te supui și descoperi, iar și iar, că ai luat cea mai nepotrivită decizie?

Se rezemă iarăși de copiator cuprinzându-și mijlocul cu brațele, de astă dată mai mult în defensivă, decât ca o tactică de atac.

– Atunci, în ce anume poți avea încredere, Tucker? Cum îți separi instinctele de sentimente?

Tucker se ridică, incapabil să mai stea așezat, privind durerea întipărită pe trăsăturile ei și auzind confuzia care-i vibra în voce.

Întinzând o mână, Lainey îl împiedică să se apropie.

– Răspunde-mi.

Se opri, strângându-și pumnii contra nevoii de a o cuprinde în brațe, promițându-i că totul avea să fie bine. Nu putea promite un asemenea lucru. Problema ei era serioasă și trebuia să și-o rezolve singură. Nu exista nici o soluție, simplă sau mai puțin simplă, pe care să i-o poată oferi. Niciodată nu se mai simțise atât de neajutorat.

– Nu am nici un răspuns.

– Atunci, cred că va trebui să așteptăm până îl găsesc singură, spuse ea încet, fiind clar că nici nu se așteptase la altceva.

– Uită-te la mine, îi porunci el încet.

Treptat, înălță capul, înclinându-l pe spate până când Tucker îi putu vedea ochii înlăcrimați. Gâtlejul i se contractă, iar în pântec simți un nod de foc arzător.

– Nu plec nicăieri. Decât cu tine.

– Poate că asta mă sperie cel mai tare.

– Cum? Nu-ți voi cere să pleci de-aici, Lainey, nici s-o părăsești pe Minerva. Nu sunt obligat să mă întorc la Seattle.

– Nu e...

Se opri, stând o secundă să se dumirească.

– Dacă începem povestea asta și nu... ajungem nicăieri, dacă eu n-o pot face să iasă bine, iar tu..

– Ascultă, cine-a spus că ție îți revine datoria de a face relația asta să iasă bine?

– Eu sunt cea care, înainte, n-a putut să ducă o relație până la capăt, așa că e de la sine înțeles că voi fi și cea care o va încurca într-un fel sau altul și pe asta. Dar tu n-ai să cedezi... sau poate tocmai asta nu pot să suport... că vei ceda, că la un moment dat vei trage concluzia că de fapt a fost doar o toană și nu sunt ceea ce-ți doreai. N-aș putea să suport așa ceva. Nu acum. Nu cu tine.

Tucker îi cuprinse obrazul în căușul palmei, cu inima bătându-i mai repede când îi auzi ușoara exclamație de răspuns la atingerea lui.

– Ți-a trecut vreun moment prin minte că nu te-ai teme atât de tare, dacă setimentele tale n-ar fi așa de puternice? Că frica e de fapt un indiciu destul de clară al importanței de a duce relația asta până la capăt?

Își strecură degetele în părul ei, înclinându-i capul pe spate.

– Lainey, cum ai putea să pleci? Din câte lucruri există pe lumea asta, nu e tocmai genul de risc pe care merită să ți-l asumi?

– Risc, repetă ea, cu voce tremurată. Iar cuvântul ăsta.

– Nu există nici un pariu sigur.

O apucă și mai strâns.

– O vreau pe Lainey Cooper cea pripită, emotivă și pasională. Pe cea care gândește mai întâi cu inima.

Nu-i lăsă timp să reacționeze. Până în acel moment, când o lăsase să gândească nici unul dintre ei nu câștigase nimic. Poate era mai bine s-o lase să gândească în continuare cu inima, până nu mai putea asculta nimic altceva.

Capitolul 10

Lainey abia avu timp să-i înregistreze cuvintele toride, înainte ca gura lui și mai toridă să se pogoare peste a ei. *Da, o, da!* strigă o voce interioară. Sărutul acela nu avea nimic blând sau delicat. Nici un era un sărut, ci un asalt. Și cât de convingător era!

Tucker nu-i aștepta permisiunea, lucru de care, după cum reieși, nici nu avea nevoie. O sărută profund, mișcându-și buzele peste ale ei, strecurându-și limba în gura ei, sâcâind-o, gustând-o până când Lainey crezu că avea să înnebunească dacă nu-i putea răspunde în același fel. Tucker nu-i dăruia nimic și-i cucerea totul, încât ajunse să se agațe de brațele lui ca să nu alunece pe podea, transformată într-o băltoacă de poftă și dorință. Și chiar și atunci, cu cele mai ușoare atingeri ale lui smulgându-i gemete, neînduplecatul asediu continuă. O trase și mai aproape, o cuprinse cu brațele și se lăsă cu toată greutatea pe ea.

Lainey trase în piept câteva guri lacome de aer, când Tucker întrerupse sărutul, lăsându-i buzele puțin tumefiate și gura încă umedă și plină cu gustul lui, dar nici un moment nu se gândi să-i spună să se oprească. Singurele sunete de care era capabilă erau scâncete și gemete încete, în timp ce Tucker îi gusta bărbia, își tre-

cea limba peste o latură a gâtului ei, o mușca ușurel de lobul urechii și-i șoptea cuvinte fierbinți.

– Pasional, impulsiv, pripit, murmura el, cu glasul aspru și scrâșnit, la fel ca toate terminațiile nervoase din trupul ei. Așa mă faci să mă simt, Lainey.

Reveni la gura ei și o sărută apăsat, după care îi trase în gură buza de jos, începând s-o sugă. Lainey se cutremură lângă el, iar Tucker mârâi a încuviințare, în gura ei, pe când i-o lua iar în stăpânire.

– Nu calm, mormăi el. Nu logic.

Lainey simți un fior străbătându-l, ceea ce o afectă cum nimic nu mai reușise. Glasul lui îi vibra pe piele, accelerând pulsul care palpita cu putere sub buzele lui.

– Nu se compară cu nimic altceva. Nu-mi satisfac o nevoie fizică, deși Dumnezeu mi-e martor cât de lacomă e, când mă gândesc la tine.

Își înghiți un geamăt. Nu voia ca Tucker să se oprească. Dezvăluirea n-o șocă deloc. Îl dorise din momentul când îl avusese pentru prima oară înaintea ochilor. Dar ceea ce o buimăcea era intensitatea nevoii, și nu a unei simple nevoi de eliberare sexuală – deși se îndoia că trupul ei ar fi iertat-o vreodată, dacă încurca partea asta. Tucker avea dreptate. Nu-i stăpânea numai trupul, pornise să-i cucerească trup, suflet și minte. Nu era doar o poftă guvernată de hormoni. Știa ce însemna sexualitatea necugetată.

– Am nevoie de *tine*, spuse el, cu glas aspru. De tine, Lainey. Numai de tine.

Tăcu, apoi îl simți inspirând întretăiat și suflând aerul într-un val cald, tremurător, peste pielea sensibilă dinapoia urechii ei.

– Ai mai simțit vreodată așa ceva, Lainey?

Nesiguranța lui o înduioșă cum nici o cerere agresivă n-ar fi putut-o face. O ajuta să-și dea seama că era întru totul la fel de vulnerabil, în situația aceea, ca și ea. Pielea i se înroși și mai intens, dar de astă dată de rușine. Fusese atât de absorbită de propriile ei greșeli trecute, încât nu văzuse decât îndrăzneala lui încrezătoare

de a cuteza să-și urmeze instinctele. Nu-i trecuse prin minte că încrederea nu reducea cu nimic riscul, nici gravitatea posibilei dureri.

– Nu, niciodată, răspunse, cu deplină sinceritate. Niciodată n-am mai simțit așa ceva.

Tucker înălță capul, fără să facă nici o încercare de a-și ascunde ușurarea din ochi. Reacția ei fu promptă și nepremeditată. Zâmbi. Covârșitoarea combinație de îndrăzneală și vulnerabilitate era irezistibilă. Căldura, afecțiunea și o altă stare, pe care o simțea mult prea uriașă și periculoasă pentru a se gândi la ea măcar, o cuprinseră, revărsându-se toate în zâmbetul ei.

Îi cercetă fața, fără să zâmbească și el. Acea necontenită prudență – cu care Lainey se identifica atât de îndeaproape – era cea care, mai presus de orice altceva, începea să-i dărâme cele mai rezistente ziduri pe care cu atâta sârguință încercase să și le dureze în jurul inimii.

– Acordă-ne o șansă, Lainey. O vom lua încet și ușor.

Lainey râse, simțindu-se dintr-o dată mai veselă și nepăsătoare decât... nu-și mai aducea aminte de câtă vreme.

O sărută pe tâmplă, apoi își strecură mâinile în părul ei și-i înclină capul pe spate, pentru a-i putea ajunge la baza gâtului.

– Te rog, nu te opri.

Respirația ei se transformase doar în niște mici gâfâieli sufocate.

– Am să te-anunț ce hotărâre am luat, peste...

Se întrerupse, inhalând brusc, când gura lui coborî în decolteul rochiei, iar degetele mari se ridicară să-i mângâie abia simțit sfârcurile întărite.

– ...două ore, încheie ea, cu un oftat.

– Ore, repetă Tucker, încuviințând din cap. Acceptabil.

– În... între timp, continuă Lainey, ridicând capul, în timp ce inspira din nou, ce-ar fi să scoți de pe tine cămașa aia mare și groasă, până rezolv și eu cu rochia asta?

Tucker chicoti, iar Lainey își spuse că nici nu era nevoie să-și scoată hainele; dacă se mai înfierbânta doar puțin, aveau să se topească.

– Cred că spuneam ceva în legătură cu o dezbrăcare înceată, prelungită, începu el să se lase pe vine, coborându-și gura peste rochia ei.

Lainey se ținu de copiator, ca să nu cadă.

– Înceată, prelungită, întortocheată...

Gâfâi.

– Da, parcă așa ai spus. O, Doamne...

Gura lui îi cuprinse un sfârc, iar Lainey fu cât pe ce să juiseze chiar atunci, cu o plăcere de o intensitate atât de feroce, încât era aproape dureroasă.

– Ai niște sfârcuri delicios de sensibile. Abia aștept să le simt gustul.

– Și eu, îngăimă ea.

Își îndepărtă gura, continuându-și coborârea lentă. Lainey trebuia să facă toate eforturile ca să nu-i apuce capul între mâini și să-l tragă înapoi în sus până-i simțea toată greutatea savuroasă a trupului peste ea. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Tucker se ridică în picioare și-și scoase poalele cămășii albe din pantalonii închiși, pensați.

Îl ajută și ea.

– Să știi că asta nu schimbă cu nimic situația.

Îi descheie repezit nasturii, în timp ce el își desfăcea cureaua și clema pantalonilor.

– Știu.

Se întrerupse și îi cuprinse gâtul, trăgându-i gura spre a ei, pentru un sărut scurt, apăsat și fierbinte. Apoi, se retrase doar atâta cât s-o lase să-l privească în ochi.

– Dar când îți vei lua hotărârea, în legătură cu mine, cu noi, vreau să dispui de cât mai multe informații posibil.

Își lepădă cămașa de pe umeri, lăsând-o să cadă pe podea, apoi îi luă mâinile și le puse, cu fermitate calculată, pe pieptul său superb plămădit.

Lainey își apăsă degetele pe pielea netedă și întinsă. Era caldă, aproape fierbinte la atingere, cu mușchii tari și rezistenți sub degetele ei iscoditoare.

– Informează-te, zâmbi el scurt. Te rog, adăugă, apoi gâfâi, când Lainey îi strânse sfârcurile.

– Se pare că nu-s singura care e delicios de sensibilă, îl tachină ea.

– Se pare că nu, scrâșni el, în timp ce ea i-l cuprindea pe unul cu buzele. O... Doamne... Dum...

Cuvintele se sfârșiră într-o răsuflare prelungă, ca un mârâit.

Era fascinant să știe că putea să-l afecteze la fel cum o afecta și el pe ea. Se mira că plăcerea pe care o simțea plimbându-și mâinile peste el, atingându-l, gustându-l, era la fel de intensă și satisfăcătoare ca aceea pe care i-o dăruia atingerea lui.

Își ridică mâinile spre umerii lui, cuprinzându-l pe după gât.

– N-am știut niciodată că învățătura poate fi atât de... educativă.

Tucker o aplecă pe spate.

– Educativă și...

Xeroxul emise un semnal, făcându-i pe amândoi să tresară, după care partea de sus a aparatului intră în funcțiune, cu un murmur, începând să gliseze, iar Lainey țipă și făcu un salt, aproape răsturnându-l pe Tucker de pe picioare. Urmă o strălucire orbitoare de lumină, în timp ce se îndreptau, făcând-o pe Lainey să se întoarcă încruntată spre mașinăria care le stricase tot cheful. Numai că nu stricase nici un chef. Tucker o trase din nou la pieptul lui cald și-i mângâie urechea cu buzele, în timp ce o cuprindea cu brațele pe după talie.

– Hai să-i dăm de mâncare niște hârtii, și un timp o să ne lase în pace.

Lainey știa că n-ar fi trebuit s-o facă. Ar fi trebuit să interpreteze sunetul ca pe un semnal cosmic, sau așa ceva, dar se simțea prea minunat în cercul brațelor lui. Își auzi propriul râs, încetișor.

– E momentul când ar trebui să întreb: la tine sau la mine?

Chicotitul lui sună desfrânat de sexy.

– A, nici nu mă gândesc să-ți dau drumul. Am în minte locul ideal.

Se aplecă pe deasupra ei și culese foile din prospect, care căzuseră pe biroul lui Lainey, după care întinse mâna pe lângă

Lainey și depuse tot teancul în tasa de alimentare. Continuă s-o dezmierde, ținându-și un braț pe mijlocul ei, în timp ce apăsa butoanele, pentru a declanșa procesul de copiere.

Distrasă atât de piuiturile și sfârâielile de răspuns ale xeroxului, cât și de buzele lui Tucker, Lainey nu stătu prea mult să se gândească unde o fi fost acel „loc ideal"... până când el o luă în brațe, făcând-o să scoată un chițăit de surpriză.

– Lasă-mă jos până nu mă scapi. Nu suntem în filme. Nu-s una din eroinele alea ușoare ca fulgul.

– Nu, îi dădu el drepate, în timp ce ieșea cu ea în hol, pornind spre zona interioară a salonului. Dar nici nu am de făcut un drum prea lung.

– Ești pur și simplu prea cavaler, replică Lainey, chicotind însă.

N-o ducea ca pe o pană, dar nici ea nu se prea zbătea în brațele lui Orgoliul ei supraviețui nevătămat... iar restul fărturii cunoscu un fior nerușinat în fața comportamentului lui de om al cavernelor. Dinr-o dată, se întrerupse, dându-și seama încotro se îndreptau.

– Nu se poate.

– Ba se poate, se răsuci el într-o parte, apăsând pe clanța ușii de la camera de masaj, pe care o deschise încet cu piciorul.

– Tucker...

– Șșș.

Închise ușa în urma lui, iar o veioză se aprinse imediat, răspândind o lumină gălbuie slabă ce lăsa aproape toată camera cufundată în penumbră. Tucker merse spre masa capitonată, cu un cearșaf alb deasupra, și o culcă pe ea, îndemnând-o să se întindă.

– Să nu te miști de-aici.

Apoi, se duse la măsuța cu rotile, în care Lainey o recunoscu pe cea care conținea toate uleiurile și loțiunile. Auzi țăcănind câteva comutatoare. Dintr-o dată, se porni un zumzet scăzut, urmat de o aură portocalie palidă ce emana din dușumea, în timp ce un mic radiator cu ceramică încălzea camera, torcând. Înainte de a apuca să se ridice în capul oaselor, Tucker reveni lângă ea.

– Întoarce-te. Pe burtă.

– Tucker, nu e nevoie...

– A, ba e nevoie. Mare nevoie. Permite-mi, Lainey. Dacă nu-ți place, am să mă opresc.

Îi strecură sub cap un prosop catifelat, împăturit. Ceva nu era tocmai în regulă, își spuse ea, ametită. A, da.

– Rochia, murmură. N-ar trebui...

– Ajungem și acolo, Lainey.

Se apropie de picioarele mesei și-i scoase pantofii. Lainey își mișcă degetele ca să și le dezmorțească, după care gemu când Tucker îi luă în mână un picior gol și începu să-i apese încet cu degetele talpa, în lung. Undeva, cumva, își unsese palmele cu ulei. Erau calde, alunecoase și incredibil de excitante. Cui să-i treacă prin minte că relaxarea putea fi atât de intens-erotică? Agitația pe care o simțise scăzu până la o vibrație joasă și constantă de dorință. Se cufundă adânc în ea, lăsându-se în voia ei – și într-a omului care i-o trezise la viață cu atâta iscusință.

– Într-adevăr, confirmă ea, în extaz. Încet. Prelungit. Cum am putut uita?

Gemu, în timp ce Tucker îi masa apăsat un picior, apoi și pe celălalt.

– E prea plăcut ca să fie legal.

Tucker chicoti, concentrându-se de două ori mai tare, în timp ce urca încet în susul pulpelor. Faptul de a o atinge astfel, impunându-și să se stăpânească, îl scotea din minți. Ajunsese la un pas de a o devora. A cui fusese ideea aia tâmpită de a proceda încet? Nu încăpea nici o îndoială că era o tortură delicioasă.

– *Ești* majoră, cu putere de discernământ, spuse el, ajungând în partea dinapoi a genunchilor.

– Sunt majoră cu putere de cerșit, rosti ea, cu vocea înăbușită în prosop. Se moleșise complet, ametită, dar în timp ce vârfurile degetelor lui își continuau drumul de-a lungul coapselor, simți tensiunea revenindu-i în mușchi, până ajunse mai-mai să tremure.

Tucker nu mai fusese niciodată atât de aproape de a exploda din cauza simplei atingeri a unei femei. Își ieșea din piele, și amândoi erau încă îmbrăcați aproape complet. Îi împinse tivul rochiei, împingându-l tot mai sus și mai sus, în timp ce-i apăsa cu degetele partea din spate a coapselor.

– Și majoră cu putere de a te omorî dacă te oprești acum.

– Mmm, o majoră agresivă, își plimbă el degetele pe dinăuntrul coapselor ei. Poate că reușim să focalizăm toată această... agresivitate.

Degetele lui atinseră mătasea. Lainey gemu, zvârcolindu-se sub atingere. Pe Tucker îl străbătu un val rapid de plăcere. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine care-i mai rămăsese ca să nu se urce pe masă, adâncindu-se într-însa atunci, pe loc.

– A cui o mai fi fost și ideea asta, mormăi el.

Tonul său torturat o făcu să râdă, apoi să geamă, când în urma mișcării degetele lui o atinseră din nou. Era încinsă și nu încăpea nici o îndoială că îl aștepta. Uleiurile aromate nu puteau concura cu parfumata Lainey.

În timp ce trecea într-o parte a mesei, Tucker nu-și desprinse nici o clipă mâinile de trupul ei. Îi ridică și mai sus rochia, dezvăluind un crâmpei din chiloții de mătase de culoarea piersicii. Gemu. Ea se zbătu. El murea încet, în valuri de arome. Începea să-și piardă controlul, în timp ce îi îndepărtă coapsele și-și strecură degetele pe dinăuntrul elasticului fin.

– Tucker.

Chemarea ei era în parte mârâit, în parte dorință negândită. O înțelegea perfect.

Se aplecă și o sărută pe gât, smulgându-i o mică exclamație. Lainey înălță capul, întorcându-se spre el. Profită de buzele... și de picioarele ei, și unele și altele despărțite.

Reacția ei fu întocmai așa cum o sperase și chiar mai mult decât atât. Lainey ridică brațele, i le petrecu pe după gât și îl trase spre ea, pentru a-i înapoia sărutul cu o putere care-l făcu să tremure. Coapsele ei îi încolăciră mijlocul, în timp ce se mișca sub el, gemea în el, venea spre el.

Orgasmul ei fu crud, neînfrânat, esență pură de Lainey. Tucker nu mai putea să reziste nici un moment. Îi trase rochia peste cap, în timp ce-și desfăcea și catarama lărgită a curelei. Nu proceda elegant și amândoi gâfâiau și râdeau în același timp, când hainele le căzură grămadă pe podea.

– Ce lipsă de profesionalism. Acum în veci n-ai să-ți mai obții licența de maseur, îi zâmbi ea.

Stătea rezemată într-un cot, iar Tucker o răsuci, făcând-o să se așeze pe marginea mesei, călare peste picioarele lui. Își vârî mâinile sub coapsele ei și le ridică pe propriile sale șolduri. Amândoi gemură, când se frecă de ea.

– Mai mare rușinea.

Se aplecă deasupra, culcând-o pe spate, apăsându-se peste fierbințeala ei.

Capul lui Lainey căzu pe spate, invitându-l să-i savureze pe deplin sânii pe care înainte abia îi degustase. Îi distrăgeau uluitor de mult atenția și, pe îndelete, își satisfăcu neașteptata poftă.

Lainey gâfâi, când Tucker îi absorbi în adâncul gurii un sfârc întărit.

– Cum reușești asta?

– Asta? își plimbă el în joacă limba peste valea puțin adâncă dintre sânii ei. Sau asta? și-i încercui celălalt sfârc cu vârful limbii, după care îl sâcâi ușor între buze.

Îi îndemnă picioarele să se încleștеze peste șoldurile lui, după care își strecură o mână pe sub ceafa ei și-i săltă capul până ajunse să-l privească. În răstimpul câtorva bătăi de inimă tăcute, zâmbetele li se șterseră de pe buze. O privi în adâncul ochilor.

– Ești gata pentru mine, Lainey? Complet?

Îi punea o întrebare ce depășea cu mult sensul cel mai evident.

Pupilele ei erau enorme, fermecătorii ei ochi verzi erau îmbătător de seducători... dar îi susținеau privirea cu o siguranță care-i spunea că știa prea bine ce anume o întreba.

– Cred că tocmai urmează să aflăm, șopti ea.

Nu era promisiunea plină de certitudine pe care o dorise, dar

era sinceră, ceea ce-l bucura cu atât mai mult. Începu să se împingă înăuntrul ei, în timp ce privea cu delectare cum i se schimbau ochii, aruncând flăcări verzi. Conchise că și-ar fi putut petrece ușor tot restul vieții privind-o pe când făcea dragoste cu ea. Zâmbetele ei, râsul, ochii care făgăduiau seducție somnoroasă la un moment dat, pentru ca în următorul să scapere de dogoare.

Nu, niciodată n-avea să se sature de a o iubi pe Lainey Cooper.

Își îngropă în inimă cuvintele care-i stăteau pe limbă, în același timp în care se îngropa și el însuși în ea.

Erau aproape înnebuniți și complet dezlănțuiți, și totul se sfârși cu mult timp înainte ca Tucker s-o fi dorit. Rămase adâncit în ea, după ce gemetele li se încetiniră într-o respirație adâncă și trupurile cutremurate li se destinseră. O ținea strâns în brațe, cu capul sprijinit în adâncitura gâtului său, în timp ce se rezema cu toată greutatea pe masă.

– Nu vreau să-ți dau drumul, spuse el, cu glasul ca un duruit profund. Dar am să ajung pe jos, dacă nu...

– Urcă-te aici, lângă mine, îl chemă Lainey, cu buzele calde și umede pe gâtul lui.

Doar auzindu-i vocea, începu efectiv să palpite din nou. Îi simți zâmbetul în același timp în care și buzele lui se arcuiau.

– Poate-ar fi fost mai bine să zic: urcă-te aici, *pe* mine.

Vocea îi era tulbure și aspră, făcându-l să se excite și mai tare.

Chicotind, Tucker o strânse mai puternic în brațe.

– Of, Lainey, unde-ai fost tu toată viața mea?

O simți încordându-se și regretă, o clipă, întrebarea. Dar, deși se putea să nu fi ales cel mai bine momentul, refuză să-și reproșeze că spusese adevărul. Viața lui dinainte de a o fi întâlnit era trecută, încheiată și terminată. Însă viața din viitor era plină de posibilități, iar Tucker dorea ca toate s-o includă și pe Lainey Cooper.

Când o simți ridicând capul, își schimbă poziția, pentru a o lăsa să-l privească. Ceea ce văzu în ochii ei era detestabil, și mai detestabil era ceea ce știa că avea să spună, însă știa de asemenea – tot timpul o știuse – că nimic, nici chiar puternica uniune pe care tocmai

o săvârșiseră, nu putea ocoli inevitabilul. N-aveau cum să-l ocolească, dar Tucker era hotărât să meargă până la capăt.

– Tucker, ai înțeles ce voiam să spun, adineaori.

– Ai spus că asta nu va schimba nimic. Am fost de acord. Și nici n-a schimbat nimic, pentru mine. Știam deja ce simt pentru tine și mai știam și că dragostea cu tine nu va face decât să-mi adâncească sentimentele, să le întărească, dar nu și să le schimbe.

– Dar tocmai asta e schimbarea. Riscul s-a modificat.

– Pentru mine. A fost un risc pe care am acceptat fără ezitare să mi-l asum.

Lainey se mișcă lângă el, iar Tucker îi dădu drumul, fără tragere de inimă, și se ridică în capul oaselor, deși continuă s-o țină în brațe, cu picioarele împrejurul lui.

– Vei aștepta și de la mine același lucru?

Înțelegea ce voia să spună.

– Nu aștept de la tine decât să fii cinstită cu tine însăți și cu mine. Cum spuneam, știu ce simți și cred că ți-am spus-o destul de clar. Nu pot controla ceea ce simți. Pe-asta, numai tu o poți decide.

– Nu vreau să suferi din cauza mea, Tucker.

Inima i se încordă dureros și făcu un mare efort ca suferința să nu i se citească și în ochi.

– Sper să nu se întâmple asta.

– Dar...

– Șșș, îi apăsă Tucker ușurel degetele pe buze. Am spus că „sper“. Indiferent ce hotărâre iei, să fii sinceră cu mine, Lainey. Chiar dac-o să mă doară. Însă promite-mi un lucru.

– Ce anume?

Îi depuse pe buze un sărut ușor, apoi îi mângâie obrazul cu gura.

– Că ai să fii la fel de sinceră și cu tine însăți.

Capitolul 11

Lainey tocmai închidea braseria, cu gândul la Tucker, așa cum fusese în fiecare clipă de când se despărțiseră cu două nopți în urmă, când cineva ciocăni în vitrină.

Apăsându-și o mână pe piept, descuie ușa din față și o deschise.

– M-ai speriat de moarte.

Tucker intră și-i făcu loc să închidă din nou ușa și să tragă obloanele peste geamul acesteia și vitrine.

– Mă așteptai, nu-i așa?

Expresia lui era de nepătruns.

– Da, te așteptam. Cred că mă furaseră gândurile.

Adevărul era că îl așteptase să apară mai curând. Lainey avusese obligații de aprovizionare care-i ocupaseră aproape tot timpul, în ultimele patruzeci și opt de ore, motiv pentru care stabiliseră să se întâlnească în seara asta, pentru a-și revedea planurile de a o ajuta pe Minerva. Dar, având în vedere evoluția lui Tucker de până acum, ca să nu mai menționeze cele întâmplate cu două seri înainte, tresărise la fiecare zgomot, convinsă că, dacă se întorcea, avea să-l vadă pe Tucker rezemat de cel mai apropiat zid, copac sau clădire, zâmbind încrezător, cu un nou plan de atac gata pregătit.

El, însă, n-o făcuse. Iar acum, când *venise* în sfârșit, nu zâmbea și nu stătea destins, necum să mai fie și gata de atac. Abia în acest moment își dădu Lainey seama cât de mult se bazase pe el ca să facă următoarea mișcare. Încercase să-și spună că aparenta lui hotărâre de a-i acorda timp, lăsând-o pe *ea* să facă mișcarea următoare, o mulțumise. Expresia lui calmă și postura cam rigidă, când se așeză pe un taburet de la tejghea, dădeau clar de înțeles că tocmai asta făcea.

– Sunt aproape gata.

– Nu te grăbi.

Nu te grăbi, îl îngână ea mutește, în timp ce freca furioasă o pată de ketchup uscat. Din partea ei, s-ar fi grăbit să se repeadă la el. Iar Tucker tocmai asta o aștepta să recunoască.

Trecu la ultima masă. O recunoscuse deja în sinea ei. Petrecuse două nopți nedormite examinându-și sufletul, analizându-și trecutul, cugetând la viitor. La crăpatul zorilor, trăsese concluzia că, fără nici o îndoială, îl dorea pe Tucker Morgan – dar asta era *singura* concluzie. Continua să fie derutată. Încă mai simțea cu toată convingerea că trebuia să se concentreze în primul rând spre a o ajuta pe Minerva. Nu și-ar fi iertat-o niciodată, dacă permita ca relația ei cu Tucker să-și ia zborul într-o vâltoare de patimă și pasiune care avea toate șansele să-i încețoșeze judecata făcând ca, în ultimă instanță, să încurce totul, să facă o mișcare greșită sau să lase să-i scape o posibilă soluție, astfel încât mătușa ei ar fi suportat consecințele.

Pe măsură ce timpul trecea, fără nici o veste de la Tucker, recunoscu rușinată că simțise chiar ispita de a-și asuma un asemenea risc. Dar, când privea dincolo de situația cu Minerva, își dădea seama că încă nu era sigură. Se temea. Se temea să nu dea greș. Se temea să sară... și să cadă în gol. Din nou. Încă mai încerca să fie mai responsabilă și lucidă, iar Tucker o făcea să se simtă oricum, numai așa nu. Și, ca s-o zăpăcească și mai tare, îi spusese să nu se schimbe, să fie cea care era, dar el nu avusese de-a face cu rezultatele faptului de a fi Lainey Cooper.

Știa totuși un lucru. Indiferent ce pătimise de pe urma naivităților ei trecute, acum era fericită. Îi plăcea să lucreze la braserie, cu Minerva. Discutaseră despre posibilitatea ca ea s-o preia în cele din urmă, lăsând-o pe Minerva să se retragă, dacă Lainey hotăra că asta își dorea. Examenele ei sufletești o ajutaseră să ia această decizie. Ceea ce nu făcea decât să-i intensifice sentimentul de responsabilitate ca Minerva să aibă posibilitatea financiară de a se retrage din afaceri.

Și atunci, cum rămânea cu Tucker? Spusese că nu era nevoită să plece. Dar el ce-ar fi făcut, dacă rămânea în Sunset Shores? Lainey înțelegea că banii nu păreau să reprezinte o grijă imediată. În asta se simțea o libertate incredibilă, și nu-i venea să creadă că n-ar fi vrut să profite de ea și să exploreze toate posibilitățile pe care i le prilejuia succesul său în afaceri. Iar așa ceva nu putea face dacă era legat de ea, de viața ei în Sunset Shores și de tot ceea ce însemna aceasta. Chiar dacă o alegea totuși, cât timp avea să treacă înainte de a regreta că se oprise din căutare atât de devreme? Și, pe deasupra, într-un sat de pensionari?

– Cred că e curat. Doar dacă nu cumva încerci să schimbi culoarea garniturii Formica.

Lainey tresări, vinovată. Se afla la un pas în spatele ei. Trase aer în piept și își controlă cu grijă expresia, înainte de a se întoarce spre el.

– Niciodată nu poate fi prea curat. Departamentul Sănătății are regulamente mai complicate decât Serviciul de Venituri Interne. Și inspectorii de-acolo sunt mai înspăimântători.

Tucker nu zâmbi.

– Cred că am un plan care i-ar putea aduce Minervei investiția înapoi.

Lainey oftă, simțind că povara de pe inimă o apăsa și mai greu. Citise toate hârtiile. Nu era nevoie de un avocat pentru a afla că Minerva investise masiv în antrepriza imobiliară a lui Damian.

– Sunt numai urechi. Mie mi s-a părut totul clar. Investitorii nu vor vedea nici un ban, până când casele nu vor fi construite și va

începe vânzarea. Totul părea perfect legal, iar Minerva a semnat contractul și a completat cecul. Dacă nu putem dovedi că e o fraudă și nimeni n-a avut de gând vreun moment să construiască acele case, nu văd cum i-am putea obține banii înapoi.

– De ce nu te așezi înainte să cazi de pe picioare?

S-ar fi simțit jignită, dacă i-ar fi rămas atâta energie. Altfel, Tucker nu făcea decât să declare ceea ce se vedea cu ochiul liber.

– Ai avut o zi grea?

Și nopți chiar mai grele, răspunse ea în gând, dar n-o spuse cu voce tare. Se mulțumi să dea din cap, așezându-se într-un separeu.

– Mai este cafea?

Dădu să se ridice, dar Tucker îi făcu semn să rămână pe scaun.

– Știu unde e, ai uitat?

Recunoscu o undă din vechiul lui surâs și simți un val de ușurare aproape jenant. *Vino-ți în fire, Lainey. Gândește calm. Logic.*

– E fierbinte și destul de proaspătă. Cănile le găsești...

– Îmi amintesc, o întrerupse el.

Îl lăsă în pace. Chiar și când se vedea clar că juca rolul consultantului de afaceri și al prietenului platonic, n-o făcea nici pe departe să gândească logic sau calm. Dacă era posibil, factorul de derută se dublase.

– Ieri, am vorbit din nou cu acel prieten al meu investitor, spuse el, în timp ce trăgea zăvorul ușiței și trecea după tejghea. Mai are și alte proprietăți în construcție, la Miami, aproape de locul unde s-ar presupune că e proiectul ăsta, și a aruncat o privire. Terenul există și e jalonat pentru construcții, dar încă nu s-au început săpăturile.

– Deci, e în regulă?

Tucker umplu două căni cu cafea și reveni în separeu.

– La prima vedere, da. Un ditamai maldărul de hârțoage dar, împreună, am reușit să-i luăm urma prin mai multe corporații, până la o companie de holding.

Puse o cană în fața ei, așezându-se.

– Ghici unde își au sediul?

– Aici?

– Bingo. De fapt, birourile sunt în Tampa, dar asta-i destul de aproape. Cred că s-ar putea să existe o altă firmă, spre care sunt deturnate profiturile, ascunsă într-un loc comod și scutit de impozite.

Lainey clătină încet din cap, după care luă o sorbitură de cafea.

– Nu știu, Tucker. Mie nici acum nu mi se pare că se leagă. Nu-l pot vedea pe Damian conducând o afacere atât de mare, legală sau altfel.

– Tocmai asta e, că nu o conduce el.

– Dar spuneai...

– Stabiliserăm că Damian nu e prost, da?

Lainey dădu din cap.

– Știe care îi sunt punctele forte și, ai dreptate, coordonarea unei asemenea afaceri îi depășește posibilitățile. Totuși aici sunt banii.

Puse cana pe masă, când în mintea ei se făcu lumină

– E partener, sau un soi de director adjunct.

– Meriți un premiu. Damian și-a oferit cea mai importantă calitate – taletul de a convinge oamenii să plătească – în schimbul unei părți din profit.

– Și putem dovedi asa? Știu că, dacă i-ai explica-o Minervei, acum te-ar crede.

Lainey se hotărâse să nu-i spună nimic mătușii sale până nu apuca să discute cu Tucker, știind că i-ar fi fost mai ușor s-o convingă dacă îi prezenta, pe lângă vestea cea proastă, și o soluție.

– Dar asta nu-i va aduce înapoi banii, și nici pe-ai lui Betty Louise sau ai lui Bernice. Nu-i așa?

– În primul rând, obținerea unei dovezi e aproape imposibilă. Oamenii ăștia sunt abili și profesioniști. În momentul de față, afacerea e legală. Vor mai trece câțiva ani până să profite la maximum

de pe urma dievrselor posibilități de contracte și locații – storcând de bani cât mai mulți oameni, în acest timp – înainte de a închide prăvălia și a se face nevăzuți.

– Numai pentru a o deschide din nou într-un alt oraș, cu planul unei alte escrocherii. La naiba, dacă pământul ăla e într-adevăr al lor, probabil că vor putea să înființeze o nouă firmă și să reia la nesfârșit aceeași farsă.

– Și spuneai că pe diploma ta de științe economice se adună praful.

Lainey simți un val de căldură străbătând-o din creștet până-n tălpi, când ridică privirea, pentru a-l vedea zâmbindu-i. Și nu avea nici o legătură cu mândria lui față de talentul ei la afaceri.

– Nu eu, Damian a spus-o. Însă chiar dacă mi-aș folosi bucata aia de carton pentru a o ajuta pe Minerva să-și reorganizeze administrarea braseriei ăsteia, nu mă va ajuta s-o scot din încurcătura în care a intrat.

Văzu cum zâmbetul lui Tucker se ștergea, în timp ce expresia îi rămânea atentă... aproape nedumerită. Deconcertată, reveni cu ochii spre cana de cafea și mai luă o înghițitură.

– Deci, susții că vor trece ani de zile până să-i putem înfunda pe ăștia – dacă o vom putea face vreodată.

Ridică privirea tocmai la timp pentru a-l surprinde uitându-se lung la ea, înainte de a se refugia și el în contemplarea cafelei. Făcu un efort să nu se foiască pe scaun. Trecuse doar o fracțiune de secundă, dar ar fi putut jura că văzuse o străfulgerare de... ei bine, nu-i venea în minte alt cuvânt decât *poftă*. În ochii lui se citise o poftă nedisimulată, neînfrânată. Poate că nici lui nu-i era mai ușor decât ei să se stăpânească.

Cât timp mai era până când unuia dintre ei îi ceda controlul și se pomeneau goi, repezindu-se unul la altul pe tejgheaua din braseria Minervei?

Luă o înghițitură nesățioasă de cafea și încercă să nu se înece. Pe cine încerca să ducă de nas? O singură privire scurtă și aluzivă,

și era aproape gata să se târască peste masă, în brațele lui. Nu făcea decât să se joace de-a responsabilitatea, de-a judecata rece și rațională.

– Chiar dacă am vorbi cu Roscoe sau cu agenții federali și ar accepta să studieze problema, ai dreptate, cel mai probabil e să dureze ani de zile.

– Și-atunci, ce să fac?

Știa că deznădejdea sumbră din voce i se auzea clar, dar adevărata profunzime a întrebării numai ea o cunoștea.

– Facem, o corectă el. Ce să facem.

Întinse o mână peste masă, acoperindu-i-o pe a ei. Lainey tresări, sub efectul șocului electric pe care îl produse contactul. Avu nevoie de toată puterea voinței pentru a nu-și smulge mâna.

Îi venea să strige că *ei* nu puteau face nimic, pentru că nu era în stare să formeze un *noi* împreună cu el. Niciodată n-ar mai fi învățat să-și controleze impulsurile, dacă de fiecare dată când îi venea să se repeadă el stătea chiar în spatele ei, gata s-o împingă.

Dar în acel moment era vorba de a salva banii Minervei, iar Tucker era cel ce dispunea de relațiile necesare ca s-o ajute. Trebuia să înlăture ceea ce simțea pentru el, ca să se concentreze asupra Minervei, iar apoi să-i explice cu grijă, într-un fel pe care spera să-l înțeleagă, că nu putea da curs unei relații cu el. Era singura ei speranță.

Rece. Logică. Responsabilă.

Dacă ar fi putut doar să-și adune destul curaj și autocontrol și să le împingă cu forța peste durerea zdrobitoare din piept, atunci avea să-l poată privi în ochi, mergând până la capăt.

Inspiră adânc și înălță capul, numai pentru a-l vedea privind-o fix. Înghiți în sec. De astă dată, nu mai exista nici urmă de poftă stăvilită, sau cel puțin ea nu o observa. De fapt, nu putea citi în ochii lui absolut nimic. Totuși, avu nevoie de toate puterea ei de convingere pentru a se încredința că nici Tucker nu putea deduce prea bine ce anume gândea ea, nu putea să știe ce plănuia.

– Ai spus că ai un plan?

Tucker dădu din cap, continuând să-i susțină ferm privirea. Lainey știa că-i bănuia oarecum dezordinea din gânduri, dar avea s-o ajute oricum. Desigur, Tucker numai nehotărât nu era. Se ținea la distanță, o ajuta în problema Minervei, așa cum îl rugase, cu speranța realistă că după aceea avea să consimtă la continuarea și aprofundarea relației dintre ei.

– Nu e tocmai cușer, spuse el, aplecându-se înainte, peste cana cu cafea. Un fel de aplicare a vechiului principiu „fă-te frate cu dracul până treci puntea".

Lainey nu putea face una ca asta, nu-l putea lăsa s-o scoată la liman când ea plănuia ca imediat după aceea să-i dea papucii.

– Tucker, ascultă, am ceva să-ți...

Se întrerupse, surprinsă, când cineva bătu în ușă destul de tare ca să zgâlțâie jaluzelele mici de aluminiu.

Îl văzu pe Tucker uitându-se la ceas.

– A ajuns mai devreme.

– Cine-a ajuns mai de...

Jaluzelele zăngăniră, sub o nouă rafală de ciocănituri. Lainey se ridică și privi printre lamele. Întoarse capul spre Tucker.

– Lillian?

– Tocmai mă pregăteam să-ți explic.

Nedumerită și foc de curioasă, Lainey descuie ușa, lăsând-o pe bătrână să intre în local. Lillian trecu pe lângă ea, își desfăcu turbanul de mătase roșie, deschise larg brațele și se învârti în cerc.

– Cum vi se pare?

Lainey rămase cu gura căscată. Nici urmă nu mai rămăsese din cascheta de păr blond-albicios a lui Lillian. În locul ei se vedea o bonetă de șuvițe ondulate elegant, negre și lucioase ca pana corbului, amintind de cel mai celebru rol al lui Joan Collins, scorpia de Alexis. Cu niște sprâncene subțiri cât vârful de creion, rafinat modelate, cu un machiaj discret care o întinerea cu câțiva ani, o

dâră violentă de ruj pe buzele conturate expert și niște cercei discreți de aur cu diamante la urechi, Lillian nu mai avea nevoie decât de un taior Christian Dior și o pereche de escarpeni italienești negri, ca să arate ca o mare doamnă. În lipsa acestora, treningul de mătase roșie și ghetele adidas albe pe care le purta o făceau pe Lainey să cam amețească.

Lillian își încheie spectacolul cu fața spre Lainey, care închise imediat gura rămasă căscată și căută ceva de spus.

Îi aruncă o privire lui Tucker.

– Încă nu i-ai spus, așa-i?

Tucker clătină din cap și reuși să deschidă gura, înainte ca Lillian să ofteze dramatic, luând-o pe Lainey de mână.

– Nu contează. Vorbesc eu.

Se așeză în separeu, vizavi de Tucker, apoi îi făcu semn lui Lainey să se așeze lângă ea.

– Și de fapt, ce făceați voi doi aici?

Se uită de la unul la altul, cu o expresie tăioasă, în așteptare.

În ciuda faptului că nu se întâmplase nimic, Lainey își simți obrajii aprinzându-se, în timp ce prin minte îi fulgerau imagini ale celor săvârșite cu două nopți înainte, în salonul lui Lillian. Era convinsă că bătrâna îi putea vedea întipărit clar pe față fiecare gând incriminator.

Își retrase mâna dintr-a lui Lillian și ieși grăbită din separeu.

– Mă duc să mai aduc o cană și cafetiera, spuse ea, fără a-i lăsa nimănui timp să refuze. Presimt că vom avea nevoie, mai adăugă, printre dinți.

– Tucker mi-a explicat totul despre acest personaj Damian, începu Lillian.

Înhățând cana și cafetiera, Lainey reveni spre sepraeu.

– O să-l înfundăm noi pe dihorul ăsta, continuă Lillian.

Dacă n-ar fi fost atât de crispată din cauza lui Tucker și a întregii încurcături, Lainey ar fi râs de încântarea din vocea lui Lillian. Se așeză și umplu toate cele trei căni.

– „Noi"? întrebă ea, străduindu-se să nu se holbeze la părul bătrânei.

– Am discutat totul cu Lillian și, cu o mână de ajutor din partea prietenului meu client-investitor, cred că o putem scoate la capăt.

– Ce să scoatem la capăt? se uită Lainey de la unul la altul, exasperată și destul de nerăbdătoare.

Lillian bătu dosul mâinii lui Tucker, zâmbind.

– E un plan genial. O să reușească.

Apoi, se întoarse spre Lainey.

– Investitorul lui Tucker ne va oferi niște broșuri, contracte și prospecte informative despre un proiect pe care l-a început dar l-a abandonat când proprietarul terenului a murit, iar moșteniorii lui s-au hotărât să nu mai vândă. E vorba de o proprietate de-aici din Florida, în apropiere de St. Augustine.

În stomacul lui Lainey se formă un ghem de groază. Se temea că știa prea bine ce urmărea Lillian.

– Doar nu aveți de gând să înscenați și voi o farsă, nu?

– Ba exact asta avem de gând să facem, replică Tucker. Am două apartamente rezervate la Fairmont, iar echipamentele necesare pentru a instala un birou și aici sosesc azi. Roger – ăsta-i fostul meu client – le pregătește pe toate celelalte. Mâine, ar trebui să fim gata de acțiune.

– Mâine? repetă Lainey, cu voce slabă. Dar dacă Damian te recunoaște?

– N-am să particip în mod direct, făcu el un semn cu capul spre Lillian.

– Minerva l-a cunoscut pe individul ăsta la hotel, preluă ea explicațiile. În salonul meu n-a intrat, nici nu m-a văzut vreodată. Și, pornind de la riscul improbabil de a mă fi văzut vreodată pe undeva cu Minerva, mi-am schimbat înfățișarea. În plus, altcineva de pe-aici nu-l interesează. Tucker susține că își menține grupurile de investitori din orice regiune anumită reduse la minimum, pentru a le slăbi șansele de a-și uni forțele ca să găsească dovezi despre escrocheriile lui, după ce frauda iese la iveală. Și-acum, uitați-vă aici.

Lainey își luă poșeta și dădu la iveală un mic suport auriu pentru cărți de vizită. Extrase din el o carte profesională elegantă, arătându-i-o lui Lainey, apoi mai scoase una și pentru Tucker.

– Superbe, mm? Azi dimineață mi le-am făcut, în imprimeria aia la minut din Hampton.

Cartea de vizită era gravată centrat, având numele „Lila Parks" tipărit cu litere elegante, negre. Dedesubt, scria „Construcții și investiții internaționale". Numele și telefonul al hotelului, împreună cu numărul apartamentului și cel al telefonului interior, erau înscrise discret într-un colț.

– Nu era nevoie să faci asta, mătușă Lillian, îi zâmbi Tucker. Dar e o contribuție drăguță.

Lainey era copleșită de ridicolul planului, dar nu atât de mult încât să nu observe zâmbetul lui Tucker, simțind un junghi de invidie amestecată cu durere la gândul că niciodată n-avea să mai beneficieze de un asemenea surâs.

Străduindu-se să vorbească rațional și calm, spuse:

– Cred că e minunat că ești dispusă să faci asta pentru noi, Lillian.

Apoi, se întoarse spre Tucker.

– Și e mai mult decât generos din partea ta că suporți cheltuielile.

– Plăcerea e de partea noastră, replică Lillian, aruncând încă o privire pătrunzătoare spre amândoi. E tot ce putem face pentru o prietenă, mai ales una pe care o simțim ca pe o membră de familie.

Lui Lainey nu-i scăpă subînțelesul acestor cuvinte, dar nu era momentul să-i alunge lui Lillian iluziile. Această problemă avea să se rezolve de la sine, în curând.

– Găsesc că e splendid. Dar planul ăsta nu vi se pare, în fine...

– Ineresant? interveni Lillian; o bătu pe dosul palmei. E genial.

– Cam complicat, replică Lainey, mulțumindu-se cu un termen de compromis. Îi mai veniseră în minte „necugetat", „ridicol" și „periculos".

– Prostii. Am stabilit o întâlnire cu Damian. Am de gând să-l conving să lucreze pentru mine, făcând același lucru ca acum, adică recunoscând că e un escroc.

Bătu cu palma în masă, făcându-i pe Tucker și Lainey să tresară amândoi.

– Și atunci, l-am prins!

– Vrei să amesteci poliția? Pe Roscoe? Asta nu-i organizare de flagrant delict, sau cam așa ceva?

– Nu pe Roscoe, răspunse Lillian, nelăsându-i lui Tucker timp să răspundă. Și numai oamenii legii pot organiza flagrante delicte.

– Fără poliție? Credeam că încercați să-i aranjați arestarea.

La asta, interveni Tucker:

– O arestare nu i-ar obține Minervei banii înapoi.

– Pe când o extorcare, da, adăugă Lillian, cu o lucire în ochi.

Lainey se uită la amândoi de parcă și-ar fi pierdut mințile.

– Aveți de gând să-l șantajați?

– Mhm. Și pe urmă, când vine cu banii, o să-l și arestăm.

Se lăsă în scaun, vlăguită.

– Nu-mi vine să cred ce aud, trase ea adânc aer în piept, apoi se îndreptă de spate, rezemându-și mâinile pe masă. Nu vă pot lăsa să faceți asta. E prea periculos. Prea iresponsabil.

– Iar așa ceva nu s-ar cădea, ce zici, Lainey?

Îi aruncă lui Tucker o privire feroce. Ochii lui erau nepătrunși, cu pleoapele lăsate. Lainey simțea prea bine atenția avidă a lui Lillian și știa că nu era momentul să deschidă discuția. Îi comunică lui Tucker din priviri că încă nu terminaseră, apoi se întoarse spre Lillian.

– Ascultă, cred că e minunat că vrei să ne ajuți. Dar o asemenea măsură e mult prea extremă.

– Tucker a spus că sunt în joc aproape toate economiile de-o viață ale Minervei. Și asta e o problemă destul de extremă, care cere măsuri destul de extreme, nu crezi? Și ce avem de pierdut dacă încercăm?

Timp prețios, răspunse Lainey în sinea ei.

– Ai tu vreo idee mai bună, Lainey? o întrebă Tucker, laconic. Logică, rațională sau altfel?

Lillian trase aer în piept, tăios și dezaprobator, atrăgându-le atenția.

– Nu știu ce se întâmplă între voi doi, deși am bănuieli destul de clare. Indiferent care-i problema, cred că deocamdată trebuie să ne concentrăm asupra Minervei. Pe celelalte le puteți rezolva pe urmă.

Se răsuci spre Lainey, țintuind-o cu o privire la fel de ascuțită ca unghiile ei roșii, tăioase ca bricele.

– Iar după ce lămurim chestiunea asta – și o vom lămuri – aștept din partea voastră să stați jos și să dați din gură până vă înveniți la față, dacă altfel nu se poate.

Îl privi cu severitate pe Tucker.

– Și dacă nici așa nu merge, am să-ți împrumut iar casetele alea video. De data asta, să le și folosești.

Pe Lainey o salvă de umilința completă numai faptul că și chipul lui Tucker era la fel de roșu pe cât își simțea ea fața.

– Și-acum, valea! gesticulă Lillian spre Lainey. Eu aș face bine s-o întind până nu se întoarce Minerva din vizita la cămin. N-ar strica s-o ștergeți și voi.

Își trânti turbanul la loc pe cap și porni spre ușă. Când trecu prin dreptul lui Lainey, îi puse o mână pe umăr, spunând:

– Aș vrea să fi avut timp pentru ceva mai sigur. Cu toții ne-am dori un asemenea lux. Dar, uneori, trebuie să te mulțumești cu ceea ce ți se oferă. Nu degeaba ne-a dăruit Dumnezeu instincte.

Și ieși, înainte ca Lainey să-i poată răspunde. Încă se mai uita spre jaluzelele de aluminiu care se loveau de ușă, când îl simți pe Tucker în spatele ei.

– I-ai spus, nu-i așa?

Tucker nu se prefăcu că n-ar fi înțeles.

– Despre noi? Nu. S-ar putea să-i fi vorbit Minerva despre tine, sau poate a ghicit ea totul, uitându-se la noi. Atmosfera era destul de încărcată.

Îi puse mâinile pe umeri, întorcând-o cu fața spre el. Lainey simți un val de plăcere pură cutremurând-o prin toată ființa, sub atingerea lui caldă. Îi venea să-l roage să nu-i mai dea drumul niciodată.

– Are dreptate, să știi, îi spuse el. În legătură cu instinctele.

Îi înclină capul pe spate, până fu nevoită să-l privească direct în ochi.

– Nu sunt infailibile întotdeauna, și nici tu nu ești. Dar, în ceea ce ne privește pe noi, nu te-au îndrumat prea rău, ce zici, Lainey?

– Tucker...

Scoase din buzunar o carte de vizită și i-o dădu. Era de la Hotelul Fairmont.

– Am vorbit cu Damian la numărul pe care l-am luat din hârtiile mătușii tale. Avem stabilită o întâlnire pentru mâine seară, la nouă. Inențională să ne vedem în apartamentul de vizavi, cu o oră înainte, ca să punem totul la punct. Aș dori să fii și tu de față. Numărul e pe dosul cărții de vizită.

Lainey o privi lung, apoi se uită la el și dădu din cap.

– Se întâmplă atât de multe. Știi bine că-ți sunt recunoscătoare, arătă ea cu capul spre cartea de vizită. Dar e nevoie să stăm de vorbă. Trebuie să-ți explic...

O întrerupse cu un sărut. Era fierbinte și se sfârși înainte ca Lainey să-și adune puterile pentru a-i răspunde.

– Urmează-ți instinctele, Lainey. Eu mi le urmez pe ale mele.

O ocoli și ieși în noapte.

Capitolul 12

– Și-atunci, dacă dumneavoastră sunteți, ăă, cum ziceați? Creierul din spatele mușchilor? Atunci, ăștia cine-s? arătă Damian cu capul spre cei doi de lângă Lillian.

Bătrâna îi învrednici cu o privire pe Sven și Stephan, care încadrau fotoliul de piele cu spătar înalt unde stătea așezată. Se trase mai aproape de birou, gesticulând cu portțigaretul lung de malachit pe care-l ținea grațios între două degete cu unghii roșii, manichiurate impecabil.

– Asociați, domnule Winters.

Damian părea sceptic. Dădu din cap spre Sven.

– Ne-am mai cunoscut undeva?

Zâmbetul lui Lillian era senin și cizelat, dar nu i se zărea și în ochi.

– Urmărești sporturile sportive?

– Nu prea, aruncă el din nou o privire spre Sven. A jucat fotbal, sau altceva?

– Altceva, replică Lillian în locul lui Sven. Și-acum, să trecem la problema noastră.

Trase prelung din țigară, rezemându-se de spătar.

Lainey gemu, dându-și ochii peste cap.

– A trecut de la Alexis la Cruella, se întoarse ea spre femeile bulucite în jurul celui de-al doilea monitor de televiziune. Bernice, Betty Louise, mătușă Minerva, îmi pare atât de rău. În veci n-ar fi trebuit să...

– Șșșt! o întrerupse Tucker. Se descurcă de minune.

Privi spre cele trei femei.

– Nu vi se pare?

Minerva, Bernice și Betty Louise dădură din cap toate în același timp.

– Ar fi trebuit să facă teatru, comentă Minerva.

– Mare păcat că Bunny e regizoarea trupei locale de la centrul comunitar, interveni Betty Louise. Lillian ar fi ideală în rolul principal al montării noastre din toamnă, cu *„Mame"*.

– Niciodată n-am suportat-o pe MacAfee aia, bombăni Bernice. Se crede Barbra Streisand, sau mai știu eu cine.

– Liniște, le potoli Tucker. Ascultați. Se pregătește pentru lovitura de grație.

Toți ochii se întoarseră avizi spre ecrane. Lainey, însă, descoperi că ai ei stăruiau asupra lui Tucker. Deși îi simțise privirea ațintită spre ea de multe ori pe parcursul acelei zile, Tucker nu discutase decât despre afaceri. Și, cu apariția-surpriză a celor trei doamne, Lainey nu avusese deloc ocazia să vorbească între patru ochi cu el. Deși nici ea nu mai era sigură ce voia să-i spună.

Reveni cu atenția spre celelalte. Toate aveau încredere în planul lui Tucker. Chiar dacă erau în joc economiile lor de-o viață, Lainey știa că recunoștința lor pentru eforturile întreprinse de Lillian ca să le ajute nu se referea numai la obținerea banilor înapoi. Loialitate. Prietenie adevărată. Tucker îi oferea aceste daruri de cel mai mare preț. Reveni cu privirea către el și simți că inima îi bătea puțin mai repede. Se gândi la ceea ce făcea pentru femeia pe care o considera ca o rudă. Nu încăpea nici o îndoială că era un om capabil de orice, care nu s-ar fi dat îndărăt de la nimic pentru a le sta alături celor dragi. Nu era Conrad; cu siguranță, nici Charlie nu era. Și prețuia la ea tocmai acele trăsături de caracter în care Lainey însăși se temuse să aibă încredere.

La asta se reducea totul: la încrederea în sine.

Vocea lui Lillian îi atrase din nou atenția spre ecran.

– Sunt convinsă că ți-am dat toate informațiile necesare pentru a lua o hotărâre, continua ea. Deci, domnule Winters, ne-am înțeles?

Damian se foi în fotoliu, punând picior peste picior.

– Păi, îmi faceți o ofertă destul de tentantă. Trebuie să recunosc că sunt măgulit, dar...

– Prostii, domnule Winters. Complimentele nu au ce căuta aici. Aveam nevoie de cineva cu, să zicem, excelentele dumitale aptitudini în societate. M-am documenat și te-am găsit ca fiind cel mai bun candidat. Iar acum, când am avut ocazia să stăm de vorbă, m-am hotărât. Ți-am făcut o ofertă solidă.

– Nu mi-ați spus în nici un fel cum ați aflat despre mine.

– Lumea industriei noastre e mult mai mică decât ai putea bănui. Am relații... extinse.

Se aplecă înainte.

– Știu ce vreau și cum să câștig. Îmi faci impresia unui om care înțelege această filosofie.

Damian zâmbi, în timp ce se relaxa, rezemându-se de spătarul fotoliului.

– Într-adevăr, doamnă Parks, într-adevăr. Permiteți-mi să mă uit peste hârtiile astea și sunt sigur că vom ajunge la un soi de...

– De asemenea, sunt o persoană care nu are răbdare cu cei nehotărâți, îl întrerupse ea, necruțătoare. Am nevoie de cineva capabil să ia decizii pe moment. Așa am ajuns aici unde mă aflu, domnule Winters. Luând hotărâri importante și acționând rapid, în timp ce alții încă își mai cântăreau opțiunile. Prada îi revine celui mai iute.

Aruncă o privire peste umăr.

– Nu sunteți de aceeași părere, domnilor?

Stephan și Sven mormăiră amândoi, fără a-și lua privirea de la Damian, care se îndreptă puțin de spate.

Zâmbetul lui Lillian era destul de ascuțit ca să taie sticla.

– Deci, domnule Winters, ne-am înțeles sau nu ne-am înțeles? Nu fac niciodată de două ori aceeași ofertă.

Lainey își dădu seama că-și ținea respirația. *Semnează, semnează,* repeta ea în gând. Până în acel moment, nu-și permisese să creadă că planul putea într-adevăr să reușească. Minerva o luase deoparte, dimineața, mulțumindu-i printre lacrimi pentru perseverența ei. Lainey fusese șocată să vadă cât de bătrână și firavă i se părea dintr-o dată Minerva. De asemenea, îi era rușine pentru vizibila ușurare a mătușii sale. Tucker era acela care insistase la momentul oportun. Ea avea senzația că o lăsase pe Minerva de izbeliște și i-o și spusese.

Minerva îi respinsese scuza cu un gest, insistând să-i spună că mai mult decât deciziile propriu-zise contau motivațiile de la baza lor. Cel mai important era că prietenii și rudele ei țineau la ea destul de mult pentru a dori s-o ajute. Damian urma să fie oprit înainte de a-i mai trage pe sfoară și pe alții, iar dacă aveau noroc, urmau să-și capete și banii înapoi.

Haide, Damian, îl zori Lainey în sinea ei. Aruncă o privire spre Tucker, a cărui atenție era captivată de ecran. Zâmbea, în timp ce Lillian îl juca pe Damian pe degete ca o păpușăreasă, dar lui Lainey nu-i scăpă încordarea fălcilor lui, nici felul cum i se încleștau mâinile pe brațele fotoliului. Nu încăpea nici o îndoială cât de mult ținea la ea. La Lillian, la Minerva, la celelalte. Și la ea. Propriile ei mâini se strânseră și mai tare, dar neliniștea sa avea alte cauze.

Reveni cu atenția spre monitor, privind cum Damian se uita la Lillian, la Sven și la Stephan, după care își îndreptă ochii către golf, care se întindea dincolo de ferestrele panoramice.

– Hai odată, murmură ea, printre dinți. Semnează hârtiile, dihor lacom ce ești.

În clipa următoare, o mână i-o acoperi pe a ei, strângând. Se întoarse, pentru a-l vedea pe Tucker privind-o. Atingerea lui o dezmetici, o echilibră. Orice s-ar fi întâmplat, ei erau esența a tot ceea ce avea importanță în viața ei. O înconjurau oameni pe care-i iubea, la care ținea și care simțeau pentru ea același lucru. Iar acest

grup îl includea și pe Tucker. Nu conta dacă din când în când mai călcau în străchini sau luau câte o hotărâre greșită, îi iubea orice-ar fi fost. La fel cum o iubeau și ei. Cum îl iubea și ea pe Tucker.

Certitudinea acestui fapt o umplu cu o bucurie radioasă. Da, îl iubea pe acel om și dorea în schimb iubirea lui aparte. Cu o posesivitate aproape feroce, îi strânse puternic mâna.

– Îți mulțumesc, șopti ea, exprimând prin aceste cuvinte mai mult decât ar fi putut înțelege Tucker vreodată.

Dinspre femeile care se uitau la celălalt monitor răsună o inhalație colectivă. Atenția lui Lainey reveni spre ecran, înainte ca Tucker să-i fi dat vreun răspuns. Damian se ridica din fotoliu. Tucker îi întoarse mâna cu fața în sus, înlănțuindu-și degetele printre ale ei.

– Bine, spuse Damian. Aveți un nou asociat.

În cameră izbucni un chiot de bucurie. Se aflau în apartamentul de vizavi și nu puteau fi auzie, dar nu avea nici un rost să riște. Zâbind, Tucker le potoli vorbăria suresciată trecându-și latul palmei peste beregată.

– Ascultați, arătă el spre monitor. Încă nu s-a terminat de tot.

Îl priviră pe Damian cum îi strângea mâna lui Lillian și semna în partea de jos a câtorva hârtii, cu o iscălitură îmbârligată. Lillian verifică semnăturile, apoi împături hârtiile și i le dădu lui Sven, care le vârî în buzunarul de la piept al căstumului său scump, de comandă. Se întoarse spre Damian, cu un zâmbet radios.

– Și acum, aș dori să faci cunoștință cu cineva. Veți colabora îndeaproape.

Damian se întoarse, în timp ce dintr-o altă cameră a apartamentului intra un domn înalt.

– Domnule Winters, te prezint unui alt prieten de-al meu, domnul Frank Halliday. Poate ai auzit de el. Este producătorul acelei delicioase emisiuni de televiziune, *„Exposé“*.

Chipul lui Damian păli, apoi se înroși ca racul, în timp ce se răsucea pe călcâie.

– Ce fițele naibii încerci cu mine, cucoană?

Toți cei din apartamentul de vizavi se încordară. Sosise momentul delicat.

– Stai jos, domnule Winters, replică Lillian, calmă.

Sven și Stephan strânseră rândurile în spatele ei, pe când Damian rămase în picioare. Lillian îi făcu semn lui Halliday să se apropie.

– Prima dumitale însărcinare va fi aceea de a recupera de la fostul dumitale patron o anumită sumă de bani, pentru a mi-o restitui mie.

Nedumerit, dar mai mult agresiv decât nervos, Damian se încruntă.

– C-eșt' sonată? Nu-l fur pe domnu' Fontana. Nici pentru matale, nici pentru nimenea.

– Deși loialitatea este o calitate admirabilă, domnule Winters, cred că vei constata că, în acest caz, trăsătura respectivă nu deține prioritatea obișnuită.

– Mă doare-n cur de loialiate, răspunse Damian.

Lainey se încordă, auzind cum din glasul lui Damian dispărea lustrul de bună-cuviință. Era același om care o amenințase pe stradă. Tucker o asigurase că nimeni n-avea să pățească nimic, dar Lainey fusese privită țintă de ochii aceia ca două boabe mici și negre, le văzuse indiferența rece transformându-se în turbare aprinsă.

– Dacă-l fur pe Fontana, sunt mort. Nimic mai simplu.

– Dacă nu-mi obții acești bani, atunci chiar îți vei dori să fii mort, domnule Winters, trase Lillian din țigară. Nimic mai simplu.

Bernice fluieră încet, iar Betty Louise își mai răsuci încă o dată batista făcută ghemotoc.

– Șo pe ei, Lil, murmură Minerva.

– E uluitoare, șopti Lainey.

– Așa și e, îi dădu Tucker dreptate; dar în zâmbetul lui se simțea nervozitatea. Haide, Lillian, o încurajă el, spre ecran. Termină-l.

Damian nu părea să se îndoiască de amenințarea lui Lillian. Își trecu o mână prin păr, începând să se plimbe prin fața biroului.

– Nu m-ai angajat pentru talentele mele la oameni, m-ai tras pe sfoară să semnez contractul ăla fiindcă vrei să dărâmi organizația lui Fontana. Și la urma urmei, cine naiba ești mata?

– Nu e nevoie să știi asta, răspunse Lillian, cu un dezinteres perfect studiat. Ceea ce e nevoie să știi este că, dacă nu cooperezi cu domnul Halliday și cu mine, te așteaptă o condamnare la închisoare foarte lungă și foarte sigură. Pentru un bărbat atrăgător ca dumneata, mediul acela ar putea impune, să zicem... unele sacrificii.

– Ce-au a face banii cu treaba asta? Dacă nu vrei decât scandal la televizor, atunci...

– Banii sunt o problemă personală. Să zicem doar atât: că Fontana îmi este dator. Le-a jefuit pe anumite prietene de-ale mele. Vreau să primesc banii înapoi, înainte de a-l distruge.

– Și ce garanție am eu că, dacă te ajut, nu mă dărâmi oricum și pe mine?

Rânjetul lui Lillian ar fi făcut-o invidioasă până și pe Cruella De Vil.

– Nu-ți rămâne decât să mergi pe încredere.

Damian se opri în fața biroului.

– Ba pe dracu', mârâi el; vârând mâna în buzunarul sacoului, scoase un revolver mic și negru. Prefer s-am încredere-n ăsta.

Femeile țipară la unison. Betty Louise își înăbuși un răcnet cu batista, în timp ce Lillian făcea ochii mari, vizibil surprinsă.

– Canalia! sări Tucker în picioare, dar Lainey fu mai iute decât el.

– Nu, îi tăie ea calea spre ușă.

Tucker se opri în dreptul ei, cu ochii scăpărători.

– În caz că întâmplător n-ai observat, fostul tău coleg de facultate are un pistol.

– Văd și eu asta, Tucker, și mi-e o frică de moarte pentru Lillian, la fel ca ție. L-am privit pe Damian în ochi și știu că e capabil să pară destul de lipsit de scrupule.

– Atunci de ce dracu' nu te dai la o parte ca să fac ceva?

– Am spus, „să pară". Amândoi am convenit că, cercetându-i trecutul, n-a fost niciodată violent.

– Nici încolțit n-a mai fost. În situația asta, oricine poate face lucruri disperate.

– Am mai stabilit și că nu e prost. E prea rapace ca să fie întotdeauna inteligent, altfel n-ar fi semnat conractul ăla, dar nu e atât de prost încât să împuște cu sânge rece pe cineva, Tucker. Necum patru persoane o dată. E în inferioritate numerică.

– Gloanțele lui egalează scorul. Nu-mi pot asuma riscul ăsta, Lainey, încercă Tucker din nou să treacă pe lângă ea.

– Și ce rezolvi dacă te repezi acolo? îl apucă Lainey de braț, arătându-i ecranul. Uite. Lillian e calmă, îi vorbește. Iar el o ascultă.

– Și-și ține tot spre ea pistolul.

Tucker își strânsese atât de tare fălcile, încât vena de la tâmplă îi pulsa.

– Exact. Și orice mișcare bruscă l-ar putea face să intre în panică. Acolo sunt patru oameni, Tucker. N-o să treacă de la pungaș de două parale la ucigaș în serie. Știu că nu va trage. O *știu*.

Tucker o sfredeli cu ochi pătrunzători.

– Cum poți fi așa de-al dracu' de sigură?

Lainey îi susținu privirea.

– Instinctul.

Fu nevoit să-și înghită un pufnet în râs.

– *Acum* ți-ai găsit să ți-l pui la încercare?

Nu-i luă în seamă împunsătura meritată. Era speriată și revoltată, pe Damian și pe sine.

– Încrede-te și tu în instinctele tale, Tucker. Ai crezut că Lillian poate face asta, altfel nu ți-ai fi dat atâta osteneală. Acordă-le celor patru oameni din camera aia o șansă de a rezolva situația.

– Veniți aici, veniți aici! îi chemă Minerva, surescitată. A-nceput să-i vorbească și domnul Halliday!

Tucker privi spre ușă, apoi din nou către Lainey. O văzu încordându-se. Miza era mai mare decât oricând în viața ei. Totuși, nu cedă.

– Nu asta voiai? îl întrebă ea, încet. Să am încredere în mine însămi? În tine am încredere, Tucker. De-asta sunt aici. Și cred că și tu ai avut încredere în mine. Oare am luat încă o decizie proastă, hotărându-mă să cred în tine?

– Lainey, aici e mult mai mult în joc decât...

Lainey păși într-o parte, arătându-i ușa.

– Atunci, urmează-ți instinctele.

Tucker auzi cuvintele pe care i le aruncase în față atât de cavalerește în seara trecută, azvârlite între ei ca o mănușă. O privi lung, pătrunzător. Lainey îi susținu privirea, fără să ezite. Tucker habar n-avea ce se întâmplase în ultimele douăzeci și patru de ore, pentru a o face să vadă în sfârșit lumina, dar...

Reveni spre cameră.

– Bine. Dar dacă nu face decât să...

Lainey aruncă o privire spre monitor.

– A lăsat pistolul jos, Tucker.

Întoarse din nou capul către el.

– A pus pistolul jos! Am avut dreptate!

Îl cuprinse cu brațele, într-o îmbrățișare zdrobitoare, pe când femeile izbucneau în urale.

– A reușit, șopti ea. Am avut dreptate.

– Grozave mijloace știi să-ți alegi ca să dovedești că ai dreptate, replică el, strângând-o la fel de tare.

– E doar una din trăsăturile mele cele mai adorabile, replică sec Lainey.

Făcu ochii mari, când Tucker o trase spre el, s-o sărute scurt și îndesat.

– Aveam de gând să-ți vorbesc despre asta.

– Despre ce? întrebă ea, buimăcită, când îi dădu drumul.

– Despre cât de adorabilă ești, îi luă Tucker mâna. Și am să-ți spun cât, imediat ce se termină toată povestea.

– Lăsați zbenguiala, voi doi, și veniți încoace, îi chemă Bernice. Se pare că e pe punctul s-o facă.

Tucker o trase pe Lainey spre el pentru încă o sărutare.

– Tare te mai iubesc, Lainey.

– Acum am înțeles, în sfârșit, îi zâmbi ea. Și eu te iubesc, Tucker. Și-ți mulțumesc pentru că ai crezut în mine. Pentru că m-ai învățat cum să cred în mine însămi.

– Întotdeauna și pentru totdeauna. N-am să te dezamăgesc, Lainey.

– Știu. O știu cu adevărat.

– Chiar ai spus că mă iubești?

Lainey dădu din cap, iar el își frecă pieptul.

– Cred c-o să-mi explodeze inima.

Apoi, îi zâmbi.

– Hai, s-o vedem pe Lillian cum își termină numărul cu dihorul ăsta. Pe urmă, am să-l omor.

Lainey oftă, apăsându-și o mână pe inimă.

– Spui cele mai romantice lucruri.

Făcându-i cu ochiul, Tucker o trase după el înapoi în cameră.

– Și gândește-te, ăsta nu-i decât începutul.

Lainey ridică mâinile unite ale amândurora și-i sărută degetele. Cu ochii strălucitori, spuse:

– Abia aștept.

Epilog

În cele din urmă, fusese nevoie de un dihor pentru a păcăli dihorul. Damian ar fi putut lua lecții de comerț unsuros de la Frank Halliday. Acesta reușise să-l convingă să lase pistolul jos, explicându-i că tot ceea ce făcea era filmat cu o cameră ascunsă care putea transmite imaginile la sediul poliției locale, cu o simplă comutare de modem. Ultima parte era o mică înfloritură, dar Damian mușcase deja momeala.

În continuare, Halliday îi explicase că, dacă îi putea aduce probele ca să-l demaște pe Fontana, urma să fie eligibil pentru o primă grasă din partea postului de televiziune. Și citase o cifră la auzul căreia tuturor le săriseră ochii din cap, cu excepția lui Lillian. Aceasta intervenise pe cel mai firesc ton, spunând că dacă Damian îi preda o anumită parte din acea sumă și distrugea toate exemplarele contractelor pe care le încheiase în Florida, avea să rupă și ea contractul pe care îl semnaseră împreună. Spre uimirea și imensa ușurare a tuturor, Damian acceptase.

Totul durase doar treizeci de minute. Fu necesar mai puțin de jumătate din acest interval, pentru a se răspândi vestea despre Tucker și Lainey. Damian și Halliday încă nu ieșiseră din clădirea hotelului, când doamnele începeau deja să planifice nunta.

Peste o săptămână, Lainey se plimba prin cabinetul lui Lillian, așteptând ca aceasta și Tucker să se întoarcă. Plecaseră de dimineață la întâlnirea cu Damian și Halliday, pentru a lua înapoi banii și contractele. Dacă totul mergea bine, Halliday urma să înceapă cooperarea cu Damian pentru emisiunea despre Fontana și ieșeau definitiv din combinație.

Lillian și Tucker aveau treizeci de minute întârziere.

Chiar atunci, ușa se dădu de perete și în încăpere intră Lillian. Noua ei înfățișare avusese un succes instantaneu la clientela salonului, așa că preferase să și-o păstreze. Își legase părul într-o coadă răsucită strâns pe creștetul capului, cu două bețe negre înfipte cruciș prin ea. Lainey trebuia să admită că se potrivea cu bluza în stil mandarin, care avea o nuanță șocantă de stacojiu. Lillian agită spre ea un pachet, făcând să-i lucească unghiile lăcuite în aceeași tonalitate de roșu, cu ideograme orientale pictate migălos pe ele.

– Am reușit, chiui ea. Nevăstuica a venit cu prada!

O îmbrățișă pe Lainey, care nu se îndoi că-și auzea coastele trosnind, apoi se întoarse spre ușă.

– Ei, hai, nu sta acolo.

Întorcându-se, Lainey îl văzu pe Tucker așteptând în prag.

– N-am vrut să risc încă o îmbrățișare, spuse el, frecându-și coastele.

Apoi, se întoarse spre Lainey.

– Iartă-ne că am întârziat atâta. Am trecut pe la direcția hotelului Fairmont, ca să vorbesc cu conducerea despre niște activități de consultanță. Le-am arătat o copie atent montată a benzii noastre cu Damian amenințând cu pistolul un client al hotelului și au fost de acord că s-ar putea să fie necesară modernizarea unora dintre măsurile de securitate.

Lăsă să i se aștearnă încet pe buze un zâmbet.

– Ți-ai făcut griji pentru mine?

În timp ce se lăfăia în căldura privirii sale, lui Lainey îi veni să se îmbrățișeze singură.

– Câtuși de puțin. O aveai pe Lillian, să te păzească.

– Bravo, fetițo, o felicită Lillian, uitându-se la ceas. Și noi am ajuns înapoi tocmai la timp.

Lainey se sili să-și desprindă privirea de viitorul ei soț, întorcându-se spre ea.

– La timp pentru ce? întrebă, prudentă.

– Pentru darul miresei.

– Pentru darul...

Se întrerupse, privindu-l iarăși pe Tucker.

– Tu ai știut ceva de povestea asta?

– Cine, eu?

Lainey își îngustă ochii, dar în colțurile gurii i se zărea o mică tresărire.

– Puteai să mă previi.

Tucker întinse brațele.

– Ascultă, au amenințat că dacă-mi bat gura, îmi organizează o petrecere a burlacilor.

Îi aruncă o privire de oroare glumeață.

– A, în cazul ăsta, te iert.

– Știam eu c-ai să mă înțelegi.

– Gata cu pierdutul vremii, trecu grăbită Lillian pe lângă ei, spre ușă. Eu trebuie să dau o fugă până în vecini, ca să-i duc astea Minervei.

Lainey o opri, cu o mână pe umăr.

– Lillian, nu știu dacă ți-am mulțumit pentru tot ce-ai făcut. Aș vrea...

– Prostii, i-o reteză Lillian. Ai grijă numai de ăsta de-aici, arătă ea cu capul spre Tucker, și suntem chit.

– E plăcerea mea, zâmbi Lainey.

Tucker intră în cameră, cuprinzând-o pe Lainey cu brațele.

– Voiam să-ți vorbesc despre asta.

După ce ieși, închizând ușa, Lillian mai vârî o dată capul înăuntru.

– Aveți un sfert de oră, după care vin să vă iau. Vezi să nu faci

sau să nu spui nimic care m-ar supăra, Tucker, toată banda e alături, vă așteaptă. De dimineață au muncit încontinuu ca să termine pregătirile.

Vru să închidă ușa, apoi o deschise din nou.

– A, da, Irma și Ida m-au întrebat dacă pe urmă pot veni cu noi să se uite la rochii.

– La rochii?

Lainey îl privi pe Tucker, care ridică din umeri. Se întoarse spre Lillian.

– La care rochii?

– Nu ți-a spus Minerva? Am stabilit o vizită la Magazinul Nupțial al lui Betty Louise, pentru ora trei și jumătate.

– Dar eu nu, adică noi, noi...

Tucker se aplecă să-i șoptească la ureche:

– Nu-mi pasă cu ce te îmbraci la nuntă, Lainey, cu condiția ca eu să fiu mirele.

Se topi toată la pieptul lui.

– Bine, răspunse ea, cu voce slabă. La trei și jumătate merge.

Lillian îi făcu lui Tucker cu ochiul.

– Țineți minte, doar un sfert de oră. Și nu vă apropiați de camera de masaj. Stephan e foarte strict cu cine are voie să se atingă de sticlele lui de uleiuri.

Închise ușa, în timp ce Lainey roșea, iar Tucker chicotea.

O strânse cu putere la piept.

– Și când mă gândesc că toată distracția era rezervată pentru darul miresei.

Lainey ridică privirea spre el.

– Sigur ești pregătit pentru tot ce urmează?

Fără o clipă de ezitare, Tucker dădu din cap.

– Știi că nu e voie să faci cum vor ele. Pot vorbi cu Lillian.

– Nu, refuză Lainey, sunt la fel de emoționate ca noi. N-am să le stric cheful. Trebuie doar să-mi promiți că n-ai să izbucnești în râs când voi apărea prin naos.

– Vine și Lillian la expediția asta după cumpărături?

– Se pare că da.

– Atunci, nu pot promite nimic.

Când o văzu cum se încrunta, îi prinse bărbia și-și coborî gura spre a ei.

– Râsete, zâmbete, dragoste, urmă el, încet. Pe toate mi le doresc, cu tine. În ziua nunții și în toate celelalte zile de-atunci încolo.

O sărută.

– Cu fiecare secundă, mă îndrăgostesc tot mai mult de tine.

Lainey își exprimă acordul printr-o sărutare prelungă și înceată, care-l împinse până ajunse cu spatele lângă xerox. Chicotitul ei întrerupse sărutul.

– Tucker, nu se poate. Lillian trebuie să revină din clipă-n clipă.

– Atunci, când se poate?

– Imediat ce mă întorc de la alegerea rochiei de mireasă, îi zâmbi ea. Vrei să vii cu mine la darul miresei?

– Pe urmă, va trebui să merg și la cumpărături?

Lainey clătină din cap.

– Atunci, ce mai așteptăm?

Trei săptămâni mai târziu, Tucker stătea în chioșcul alb, împodobit cu flori, din parc. Era gata să jure că la nunta lor venise tot orașul. Privea prin mulțimea zgomotoasă, așteptând ca mireasa lui să-și facă apariția. Toate glasurile amuțiră, când organistul începu marșul nupțial.

Tucker își ținu respirația, în timp ce mulțimea se despărțea în două.

Printr-o deschizătură neașteptată dintre nori începură să șiroiască razele soarelui, scăldând-o pe Lillian într-o lumină aurie, în timp ce pășea spre capătul covorului roșu care fusese desfășurat

peste iarbă, spre treptele pavilionului. Rochia ei era mini-năucitoare – *mini* fiind cuvântul esențial. Și roz. Termenul care-i veni lui Tucker în minte era: șocantă.

Apoi, Lillian porni pe covor, ocupându-și locul ca doamnă de onoare. La brațul mătușii ei, care purta o versiune mai de matroană a ținutei lui Lillian, Lainey era o viziune superbă, într-un costum croit elegant, din mătase crem, cu corsaj de dantelă roz.

În timp ce venea spre el, Tucker se gândi la modul mai tradițional de viață pe care și-l dorise. Privi peste mulțime, apoi din nou spre viitoarea lui soție, care-i făcu cu ochiul, ca pentru a-i da de înțeles că-i cunoștea perfect gândurile. Și probabil că așa era. Nu exista nimic nici pe departe tradițional la femeia și la viața pe care și-o alesese. Ceea ce-i convenea de minune.

Sfârșit